

REVISTĂ METODICO-ȘTIINȚIFICĂ ÎN DOMENIUL
EDUCAȚIONAL

Publicată online pe site-ul Colegiului Național „Gheorghe Țițeica”,
care cuprinde lucrări de specialitate ale personalului didactic din
învățământul preuniversitar mehedințean

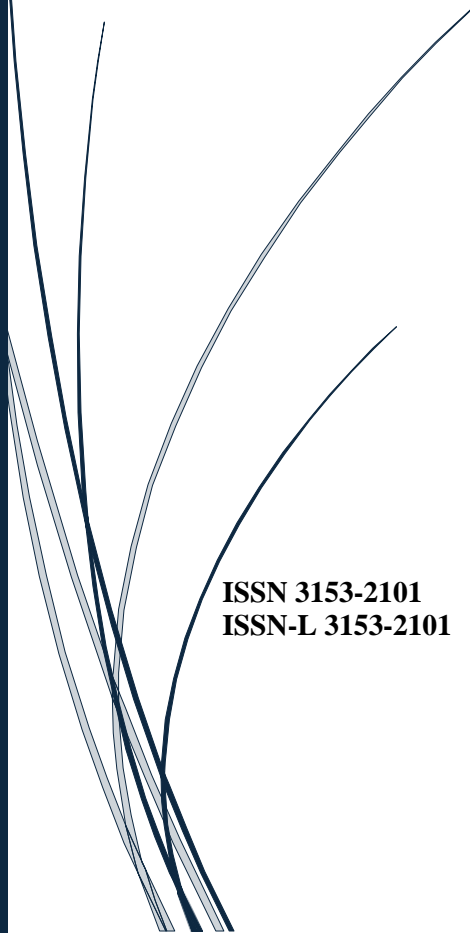

NR. 1 MAI 2026

**Limba și
comunicarea în
secolul al XXI lea:
metode, culturi și
competente**

AN ȘCOLAR 2025-2026

**Colegiului Național
„Gheorghe Țițeica”**

**ISSN 3153-2101
ISSN-L 3153-2101**

Colectivul de redacție

Prof. Roxana MOȘTEORU

Prof. Anca-Liliana PITIC BEJENARU

Prof. Maria-Mirela ROȘU

Prof. Daniela -Elena NEGREA

Prof. Rodica CREȚESCU

Prof. Lorena VÎLCEA

Louis Andrei BASICA- elev cls. a X-a B

Editor

Prof. Roxana MOȘTEORU

Prof. Anca-Liliana PITIC BEJENARU

Editura

Colegiul Național "Gheorghe Țițeica"

Drobeta Turnu Severin

Str. Crișan, nr. 50, COD

Tel/Fax +(40) 252 320461

E-mail: lictiteica@yahoo.com

www.cngt.

NOTĂ: Răspunderea pentru conținutul lucrărilor revine în exclusivitate autorilor

CUPRINS

Dialectica verbului bacovian. Figurația poetică a nihilului	
<i>Bălăceanu Delia – Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”</i>	p. 4
Limba și comunicarea în secolul XXI: metode didactice, diversitate culturală și dezvoltarea competențelor de comunicare	
<i>Bobic Maria Viviana – Liceul Teoretic „Șerban Cioculescu”</i>	p. 8
Metoda Flipped Classroom	
<i>Bogdan Iuliana-Adelina – Liceul Tehnologic „Domnul Tudor”</i>	p. 12
Medierea interculturală și competența pragmatică la ora de limba engleză în era digitală	
<i>Bresniceanu Lorena – Liceul de Transporturi Auto</i>	p. 14
Între scrisoare și „story”: transformări ale limbajului și ale comunicării, tradițional vs. digital	
<i>Burcu Elena Anemona – Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Constantin Pufan”</i>	p. 17
Metode moderne folosite în învățământul românesc	
<i>Butaru Marinela – Școala Gimnazială Husnicioara</i>	p. 20
Limba și literatura română în noile planuri-cadru pentru liceu: de la canon la competență și lectură relevantă	
<i>Chiriș Grațiela – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 23
Limbajul științific și competențele de comunicare în predarea biologiei în secolul XXI	
<i>Ciorascu Ioana – Liceul Teoretic „Gheorghe Ionescu Șișești”</i>	p. 26
Comunicare, identitate și interculturalitate în educația lingvistică contemporană	
<i>Copilu Nelia – Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”</i>	p. 28
De la Tradițional la Digital: Utilizarea Aplicațiilor Online în Dezvoltarea Competențelor de Comunicare	
<i>Corboveanu Maria – Școala Gimnazială Vânjuleț</i>	p. 32
Mediere interculturală prin proza scurtă la ora de limba engleză – propuneri de bună practică	
<i>Crăcea Otilia – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 34
Utilizarea terminologiei specifice jocurilor online în predarea limbii engleze	
<i>Crisan Felicia – Colegiul Național „Traian”</i>	p. 37
Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea	
<i>Draga Tatucu Mariana – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 40
Metamorfoza comunicării în secolul XXI: Metode, interculturalitate și noi competențe	
<i>Dragici Sorina – Școala Gimnazială „Constantin Negreanu”</i>	p. 43
Integrarea tehnologiilor digitale în cadrul orelor de limba engleză	
<i>Giura Corina – Școala Gimnazială nr. 6</i>	p. 46
Practici educaționale moderne în predarea limbilor: între interactivitate și digitalizare	
<i>Golea Julieta – Școala Gimnazială Vânjuleț</i>	p. 48
Dezvoltarea capacității creatoare a copiilor la ora de engleza	
<i>Glopenta Irina – Liceul Tehnologic „Matei Basarab”</i>	p. 50
Profesorul de limbi străine între tehnologie și umanism	
<i>Husarciuc Julieta – Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu”</i>	p. 53
Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea: metode, culturi și competențe	
<i>Iacobescu Liliana – Grădinița cu P.P. Nr. 3, Drobeta Turnu Severin</i>	p. 55
Tendențe ale limbii române contemporane și impactul lor asupra limbajului elevilor	
<i>Ibrion Liana – Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”</i>	p. 58

Avantajele folosirii jocurilor în activitatea didactică	
<i>Isop Nicolae-Cristian – Liceul Tehnologic Halânga, Mehedinți</i>	p. 62
Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea: metode, culturi și competențe	p. 63
<i>Lupu Ana Maria – Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” Structura Școala Gimnazială Cerneți</i>	
Gândirea critică-o competență cheie pentru secolul XXI	
<i>Manescu Monica – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 65
Dezvoltarea competenței de comunicare în limba engleză prin metode interactive și resurse digitale	
<i>Maricuta Rodica – Liceul Teoretic „Gheorghe Ionescu Șișești”</i>	p. 68
Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea: metode, culturi și competențe	
<i>Marinescu Daniela – Școala Gimnazială Bala</i>	p. 70
Limba engleză – punte între culturi	
<i>Martin Alina-Angela – Liceul Teoretic „Șerban Cioculescu”</i>	p. 72
Metodologii inovatoare în dezvoltarea competențelor de comunicare la școlarul mic	
<i>Mica Mihaela Nina – Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” Structura -Școala Gimnazială Cerneți</i>	p. 74
Predarea limbii și literaturii române în secolul XXI – între metode moderne, diversitate culturală și formarea competențelor de comunicare	
<i>Mitvan Aida – Liceul Teoretic „Gheorghe Ionescu Șișești”</i>	p. 76
Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea: metode, culturi și competențe	
<i>Mladin Silvia – Școala Gimnazială „Theodor Costescu”</i>	p. 78
Metode interactive în predarea limbii spaniole: integrarea GeoGuessr.com și Hablaconlahistoria.es în medierea interculturală și învățarea prin comunicare reală	
<i>Mosteoru Roxana – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 80
De la alfabetizarea clasică la multiliterație: strategii moderne de evaluare și predare	
<i>Murgu Veronica – Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” Structura -Școala Gimnazială Cerneți</i>	p. 83
Predarea limbii engleze în secolul XXI: între metode tradiționale și strategii inovatoare	
<i>Museat Roxana – Liceul Teoretic “Dr. Victor Gomoiu”</i>	p. 85
Să înveți limba franceză înseamnă cultură, civilizație, muzicalitate	
<i>Nanuti Adriana – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 87
Inovație și creativitate în predarea limbii și literaturii române la ciclul primar	
<i>Neagoe Simona – Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” Structura -Școala Gimnazială Cerneți</i>	p. 89
Limbajul juridic, moștenirea latină și medierea interculturală în predarea limbilor moderne	
<i>Negrea Daniela – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 91
Comunicarea în antreprenoriat în secolul XXI	
<i>Oprea Cristina Maria – Colegiul Național Pedagogic “Ștefan Odobleja”</i>	p. 93
Comunicarea orală și medierea lingvistică în predarea limbii engleze. Rolul profesorului și funcția didactică a code-switching-ului	
<i>Oprișan Corina – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 96
Sfîlurile de comunicare ale adolescenților	
<i>Pacioaga Elida – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 98
Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea: impactul inteligenței artificiale asupra comunicării și asupra relației profesor-elev	
<i>Petrescu Magelona – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 101
Explorarea lumilor virtuale: instrument educațional și metodă de comunicare	
<i>Petruescu Mihaela – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 104

Profilul profesorului de limbi moderne în era digitală <i>Popa Eliza Manuela – Liceul Teoretic “Dr. Victor Gomoiu”</i>	p. 107
Învățarea unei limbi străine în secolul XXI: metode moderne și dezvoltarea competențelor prin comunicare autentică <i>Popescu Ana – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 109
Teaching English in a Multicultural and Digital Society <i>Popescu Jana – Liceul Teoretic ”Șerban Cioculescu”</i>	p. 112
Limbajul în era digitală: între eficiență tehnologică și conservare <i>Predila Cristina Mihaela – Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” Strucura -Școala Gimnazială Cerneți</i>	p. 116
De la comunicarea tradițională la comunicarea digitală: continuități și transformări în limbajul secolului XXI <i>Rada Sorin – Școala Gimnazială „Aice Voinescu”</i>	p. 118
Medierea culturală în predarea limbii engleze. Profesorul ca facilitator al dialogului intercultural <i>Rosu Maria – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 121
Lingvistica comparată ca instrument didactic. Studiu de caz asupra indicatorilor de politețe în germană și franceză <i>Saulea Ștefan – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 123
Educația lingvistică în secolul XXI: creativitate, comunicare și depășirea standardizării <i>Seandru Monica – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 127
Cititorul, textul, poemul, teoria tranzacțională a operei literare, Louise Rosenblatt <i>Serafin Simona – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 130
Forme și perspective ale comunicării în societatea viitorului <i>Stanciu Amalia – Liceul Teoretic “Dr. Victor Gomoiu”</i>	p. 133
Perspectiva divină în filosofia limbajului <i>Sult Cristian – Colegiul Național Pedagogic ”Ștefan Odobleja”</i>	p. 135
Limbă și comunicare în secolul XXI-lea: metode, culturi, competențe <i>Tapirdea Valentina – Școala Gimnazială Bala</i>	p. 139
Optimizarea competențelor de comunicare în secolul al XXI-lea: Abordări integrate și dialog intercultural la vârsta școlară mică <i>Tufis Corina Mihaela – Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” Strucura -Școala Gimnazială Cerneți</i>	p. 141
Educația lingvistică în secolul XXI: metode pedagogice moderne <i>Vasilcan Monica – Liceul Tehnologic ”Dierna”</i>	p. 143
Literatura în predarea limbii franceze: între competență lingvistică și formare culturală <i>Vintilescu Elena – Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”</i>	p. 147
Les méthodes actives <i>Vlad Laura – Colegiul Național Pedagogic ”Ștefan Odobleja”</i>	p. 149
Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea <i>Vulpe Gica – Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” Strucura -Școala Gimnazială Cerneți</i>	p. 151

Dialectica verbului bacovian. Figurația poetică a nihilului

Bălăceanu Delia
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

Acest studiu de caz a fost realizat pe baza textelor lirice incluse în volumele „Plumb”, „Scânteii galbene”, „Comedii în fond”. Analizând versurile bacoviene, am constatat că, la nivel morfologic, predomină verbele care conturează o lirică materialistă, amorfistă, exudând în imagini ale nihilului, ale nocturnului, ale sterilității, ale destrămării materiei, ale unui paradis artificial, convertit în grotesc. În acest sens, strofa a doua din poezia „Rar” este alcătuită din 15 cuvinte, dintre care 7 sunt verbe, fapt ce accentuează angoasa, monotonia, vidul existențial, mineralizarea universului, o cădere surdă și grea în htonic, un zbor dedalic spre inconștientul ființei: *Plouă, plouă, plouă... / Vreme de beție - / Și s-ascult pustiul, / Ce melancolie! / Plouă, plouă, plouă...; Tremur, tremur, tremur... / Orice ironie/ Vă rămâne vouă – Noaptea e târzie, / Tremur, tremur, tremur... .*

Pe de altă parte, catrenul „Nervi de toamnă” limitează peisajul autumnal la o senzație auditivă, nevrotică, prin repetarea obsedantă a verbului a fi: *E toamnă, e foșnet, e somn... / Copacii, pe stradă, oftează; / E tuse, e plânset, e gol... / Și-i frig, și burează.* Frecvența verbelor relevă tematica bacoviană: obsesia morții, împietrirea, vidul existențial, nebunia, eroziunea sinelui. Am descoperit 30 de verbe care apar obsesiv, inducând abulia sinelui bacovian: a fi, a ninge, a sta, a ploua, a cădea, a dormi, a aștepta, a muri, a râde, a asculta, a tremura, a avea.

Poetul este posedat de un daimon al autoflagelării, de un verb-logos care trădează ipostaze lirice depresive, spectrale, discontinue, aparentale, frustrate, nihiliste, metafizice, autiste, nocive: *Azi iar mi-i frică... și cred și sper; Că plâng, și nu știu unde să mă duc...; De-atâtea nopți aud plouând; Ce chiot, ce vaiet de toamnă; Ce frică fără cauză.* Verbul a îmbrățișa apare o singură dată în lirica bacoviană, fapt ce atestă ruptura de utopia romantică, complexe de bufonului interiorizat, prozaismul iubitei fictive, absente, comedia de fond a afectivității sterilizante: *Iubito, sunt eu la ușa înghețată; Iubito, eu nu te mai văd!; Sunt câțiva morți în oraș, iubito; Hai să valsăm, iubito, hohotind; Iubita cântă la clavier; Iubita cântă-un marș funebru.*

Se observă că portretele feminine sunt reflexii ale unor palide umbre shakespeariene, plânsul fecioarelor despletite actualizează imaginea Ofeliei, metamorfozându-se într-un vaier al materiei profane, alienate, cețoase: *Acum cad foi de sânge-n parcul gol, / Pe albe statui feminine; / Pe alb model de forme fine, / Acum se-nșiră scene de viol... .* În acest sens, negația bacoviană este expresia unui univers crepuscular – imago mundi desacralizat, în care rătăcește eul liric amnezic, rupt de lume, absorbit de muțenia sinelui său. Singurătatea este artificiuul unei crize ontologice, generate de absența transcenderii în sinelui contaminat de o boală fără nume, de un morb al deriziunii lăuntrice: *Eu nu mai știu nimic; Nu știe de mine/ Nimeni, nimeni, nimeni...; Azi nu mai sunt eu; Și n-am mai murit.*

Verbul bacovian este prezent chiar și în titlurile unor poezii, în timp ce imaginile auditive primează și sunt rediate cu ajutorul gerunziului: *plouând, plângând, tresărind, tușind, râzând, hohotind, scârțâind, fumegând, sunând, clipind, licărind, luminând, pătând, offând, delirând.* Propozițiile simple, independente (*Trec corbii; Plouă, plouă, plouă...; E tăcere; Cad regrete*) ilustrează un topos atipic, destrămat, prizonier al unei dimensiuni temporale agonizând. Decorul bacovian este fragmentat, se camuflează în nefinitudinea pustiului: *Tresar prin somn și mi se pare/ Că n-am tras podul de la mal.; Prin măhălăli mai neagră noaptea pare...; Întreg pământul pare un mormânt; Poate părea c-am murit; Mulțimea toată pare violetă; Copacii rari și ninși par de cristal.*

Discursul liric bacovian este o materializare a materiei plângânde, a plumbului metaforic, prototip al apocalipsei, al existenței colțuroase, vidate de semnificație. Simbolul plumb este prezent în sintagme (*plumb de iarnă, plumb de toamnă, amorul meu de plumb*) care sugerează imperfectibilitatea profanului, absența unui univers compensatoriu. Peisajul saturnian aparține contingentului – cavou și induce senzația de sfârșit continuu, de cădere din timp, de solstițiu luciferic: *Scârțâie toamna din crengi ostenite; Amur de iarnă violet...; Te uită cum ninge decembre,; E toamnă, e foșnet, e somn...; Primăvară... / O pictură parfumată cu vibrații de violet; E frig, iarnă.*

Predispoziția spre letargie, spre catastrofal, spre solitudine, spre disimularea sinelui reiterează nebunia cvasi-somnambulică, în acordurile unui clavier gemând, agonizând. Melancolia bacoviană este o distorsiune a emoției eminesciene, o stare de spleen, în care reverberează chemări de dispariție.

După cum se observă, din punct de vedere morfologic, în acest catren predomină verbele care surprind crisparea eului poetic, sucombând în neantul de zgomote, de suspine, de plânset al ploii. De asemenea, obsesia morții este o tematică recurentă a poetului depresiv care folosește un vocabular al mortuarului, al macabrului decadent, cadaveric, compus chiar și din verbe: a se descompune, a dispărea, a muri, a pieri, a se sfârși, a se năruși. Existența în absurd (*Stau... și moina cade, apă, glod... / Să nu mai știu nimic, ar fi un singur mod*) sfidează incomprezibilul, suicidul conștiinței de sine. Condiționalul- optativ ar fi reliefează ipoteza, probabilitatea salvării, a autoiluzionării, însă *tare-i târziu, / și n-am mai murit... .* Infernul bacovian colcăie de prezența unor demoni absconși ai iubirii minimalizate, verbul a putea conotând discrepanța dintre vis și realitate: *În zori de primăvară/ Cine-a putut să-ncepă/ În nopți târzii de iarnă, / Neconținut/ Un cântec - „Un cântec”.*

Ipostază a unui uomo finito, Bacovia rățăcește ireversibil între dantesc și sacru, între bolgia infernului și hieratismul de plumb al amurgurilor metafizice: - *O, tu care vei rățăci ca mine/ În culori închise, și amețit la pas, - „Nervi de toamnă”.* În alte texte poetice, repetarea verbului a dormi are rolul de a sugera universul compensativ al morții, al metamorfozării spiritului convertit întru credință: *Să dorm... / Să dorm, din ce în ce murind, / Deși oriunde e o reînviere... .* În poezia „Tablou de iarnă”, reluarea verbului a ninge intensifică senzația de cădere din timp, de mineralizare a periferiei provinciale: *Ninge grozav pe câmp la abator; Și ninge mereu.* Cromatica – alb, negru, roșu - conturează natura amorfă, grotescul, absurdul cotidianului frust, reiterarea unui prezent materializat într-un amurg violet: *Sunt solitarul pustiilor piețe/ cu tristele becuri cu pală lumină - / Când sună arama în noaptea deplină, / Sunt solitarul pustiilor piețe.//*

Deși toamna este un anotimp tematic al liricii bacoviene, verbul a ninge apare mai des decât verbul a ploua, fapt ce subliniază ideea că ninsoarea este stihială, asfixiantă, nevrotică, tanatică: *Ningea bogat, și trist ningea, era târziu.; Afară ninge prăpădind.; De parcă ninge-n cimitir; Și ninge ca-ntr-un cimitir.*

Simbol al cromatii violete, verbul a părea accentuează geneza unui topos părelnic, descompus de ceață, de ploaie, de agonie, de toamnă sau de primăvară: *Mulțimea toată pare violetă, Doi plopi, în fund, apar în siluete; Par casele triste castele.* Elementul acvatic este transpus în verbe – a ploua, a ninge, a plânge, a bura, a suspina, a îngheța, a picura – care hipnotizează retina. Într- altă ordine de idei, termenul a aștepta configurează regresivitatea spre haosul primordial, spre increatul barbilian: *De-atâtea nopți aud plouând, / Tot tresărind, tot așteptând... / Sunt singur, și mă duce-un gând / Spre locuințele lacustre.* Verbul a muri compune un univers al noctambulului, al ireversibilității trecerii spre Hades: *Ea plânge, și-a căzut pe clape/ și geme greu ca în delir... / În dezacord clavierul moare/ Și ninge ca-ntr-un cimitir („Nevroză”).*

Geometria textului bacovian presupune un orizont închis, provincializat, monoton, o absență a viziunii paradisiace din idilele eminesciene, o refulare a profanului în desuetitudine.

Dizolvarea ființei poetice este redată prin reluarea obsesivă a unor verbe ale distanțării de centru – a rătăci, a vagabonda, a merge, a hoinări, a trece, a se duce. *Iarna, de-o vreme, mă duce regretul* este un vers emblematic care definește estomparea în noaptea plumbului de iarnă, în noaptea grozavă a sfârșitului continuu. Evadarea în labirintul interior este posibilă, golul ontologic absoarbe eul poetic din cercul teluric al trecerii spre infinitezimal, spre *cercul mizantrop și avar: Fug rătăcind în noaptea cetății*. Pustiul, golul asociat cafenelelor, târgurilor provinciale, cavernelor, marionetelor – umane, peisajelor dezolante de toamnă, reduce materia lichefiată la o haotică senzație auditivă: *E tuse, e plâns, e gol*. Verbul a fi la prezent revelă o cvasi – realitate alterată de silueta unui eu fantomatic.

În poezia „Rar”, repetarea verbului a ploua (*Plouă, plouă, plouă/ Vreme de beție/ Să ascuți pustiul, / Ce melancolie*) marchează reclusiunea ființei poetice într-o lacustră paleolitică. Somnia increatului descinde din verbul a uita (*Eu trebuie să plec să uit ceea ce nu știe nimeni*), din cosmologia haosului primordial care a sortit ființa să viețuiască în cercul finitudinii, și se completează oximoronic cu verbul a se întoarce spre sine sau spre casa de plumb unde îl așteaptă o ipotetică iubită.

Plânsul ontologic (*Și plânge-n mine un vals provincial*) este apanajul ipostazei lirice damnate să se rotească într-un vals provincial searbăd și insipid care instituie o figură a repetiției concentrice: *Hai, să valsăm, iubito, hohotind, / După al toamnei bocet mortuar*. Fenomenalitatea eului amețit (*Prin întunerice bâjbâiesc spre casă*) în decor de toamnă despletită (*Odaia mea mă înspăimântă/ Aici n-ar sta nicio iubită - / Prin noapte, toamna despletită/ În mii de fluier cântă*) are drept corespondent golul istoric, plânsul sempitern al materiei. Viziunea decadentă asupra universului aflat într-o intermitentă cădere, crepuscular, agonal, maculat de blestemul satanic descinde din baudelairiana estetică a urâtului, potrivit căreia materia abjectă se decantează, convertindu-se, idealizându-se, camuflându-se în dialectica sacrului și a profanului.

Eul receptor asimilează sunetele materiei nevrotice (*Și plâng și cu plânsul în noapte/ Răchita de-afară mi-i sora*), percepe insinuarea neantului în frunzele îngălbenite, în șuieratul vântului, în agonia iernii, în verdele crud al primăverii, în ploaie, în ninsoare, în picurii care întreș conexiunea dintre dintre teluric și sacru). Vântul stihinic devine o componentă a cadrului spațial închis, supus fugacității ireversibile: *numai vântul singur plânge alte note (Plumb de iarnă)*. Dialectica trecut-prezent (era-este) – *Stam singur în cavou ... și era vânt; E vânt și-i pustiul* – surprinde somnolarea, cosmologia inexistentului, a celui ce nu mai viețuiește, căderea surdă și neagră în noaptea neființei.

Toposul acvatic prefigurează diluviul biblic și este concentrat în semnificația verbelor a ploua și a ninge: *Și toamna, și iarna/ Coboară amândouă/ Și plouă și ninge/ Și ninge, și plouă*. Sonoritatea ploii bacoviene prefigurează apocalipsa (*Da, plouă cum n-am mai văzut...*), convertește realul în fabulos negativ (*Și plouă, e moină, noroi*), excesul de umid devine o dimensiune ontologică a plânsului materiei.

Verbul a asculta asociat sunetului ploii contaminează ființa damnată, în poemul *Lacustră: De-atâtea nopți aud plouând, / Aud materia plângând... / Sunt singur, și mă ducem gând/ Spre locuințele lacustre*. Eul liric alienat, conștient de propria solitudine, (*Stam singur*), percepe materialitatea metafizicului, corporalizarea golului istoric, foșnetul lugubru al lacustrei care se prăbușește în haosul lichid, metamorfozându-se în arhetipul ființei primordiale: *Și parcă dorm pe scânduri ude, / În spate mă izbește-un val/ Tresar prin somn, și mi se pare/ Că n-am tras podul de la mal*.

Plânsul omenesc se contopește cu plânsul materiei, devine o continuitate a vaerului cosmic, coșmarec, agonic, care străbate străzile goale, parcul solitar, mahalaua sordidă și se retrage în odaia iubitei imaginare. Prezența unui alter-ego deghizat în bufon tragic - *Și cum să nu plângi în abise* – transcende eul real și devine consubstanțial cu hohotul isteric al neantului care invadează lumescul.

Minimalizarea tragicului este o reflexie a transcendenței goale, a nihilismului nietzschean fantasmagoric, a eului prozaic ce compune un joc secund în decor autumnal de cafea, de mahala, de cârciumă sau de parc provincial. Decupat din orizontul cotidian, imaginarul bacovian surprinde prăbușirea, curgerea, mineralizarea sau lichefierea vegetalului, a cerului, a verdelui crud, a nervilor de primăvară care alterează semantica verbului: *Șadă mintea-n Neant*. Cetatea blestemată desemnează un topos-cavou, închis, limitat, concentric, regresiv, aparținând somnambulismului: *Fug rătăcind în noaptea cetății*. Plumbul de toamnă histerizant transpare din sonoritatea verbului bacovian care instituie cosmogonia unui paradis artificial, atins de maladia condiției umane scelerate. Ființa poetică amnezică plonjează în htonicul stihinic, derivat al plumbului, devine o palidă umbră hamletiană care rătăcește pe pământul-cavou. Decorul impresionist de doliu, cromatica stopilor de ploaie, a frunzelor, a ploii, a ninsorii, a sufletului ars, a copacilor cangrenați, reprezintă proiecția unui eu damnat, prizonier al propriului subconștient. Simbolismul plumbului este omniprezent în scriitura bacoviană, conotațiile sale sunt germeni ai solilocviilor cioraniene, sunt concentrate în fonetismul verbelor bacoviene – demiurgice, hieratice, opace, statice, nedeterminate, nevrotice, trădează coborârea în infern a poetului, conștientizarea unui destin steril, victimă a prea târziului ineluctabil.

Geometria discursului liric bacovian gravitează în jurul unor verbe-nucleu (a plânge, a ploua, a ninge, a fi, cădea, a vedea, a părea, a dormi, a vedea, a sta, a atârna, a apărea, a trece, a auzi, a tresări, a se întinde, a se găsi, a se prăbuși, a duce, a se opri, a zice, a se înnegri, a arde, a tuși, a păsa, a cădea, a bâjbâi, a se plimba, a se înnopta, a veni, a se uita, a asculta, a aduce, a privi, a vrea, a îngropa, a spune, a râde, a vibra, a fumea, a scârțâi, a aștepta, a suna) care dimensionează tragedia damnatului, prizonier al unui univers scelerat, spectral, agonizând într-un decor nevrotic.

Bibliografie:

Caraion Ion, 1977, *Sfârșitul continuum*, Editura Cartea Românească, București
Fanache V., 1994, *Bacovia. Ruptura de utopia romantică*, Editura Dacia, Cluj
Flămând Dinu, 1984, *Introducere în opera lui G. Bacovia*, Editura Minerva, București.

Limba și comunicarea în secolul XXI: metode didactice, diversitate culturală și dezvoltarea competențelor de comunicare

Bobic Maria Viviana
Liceul Teoretic „Șerban Cioculescu”

Într-o societate aflată într-o continuă transformare, limba și comunicarea devin instrumente fundamentale ale adaptării sociale, culturale și profesionale. Secolul XXI a adus transformări profunde în toate domeniile vieții sociale, economice și culturale, iar educația nu face excepție. Se impune o nouă perspectivă asupra educației lingvistice, centrată pe competențe, pe deschidere interculturală și pe integrarea tehnologiilor moderne.

În acest context, limba și comunicarea dobândesc un rol central, devenind nu doar instrumente ale cunoașterii, ci și competențe esențiale pentru integrarea individului într-o societate caracterizată de mobilitate, multiculturalitate și digitalizare. Predarea limbii române nu mai poate fi concepută exclusiv ca transmitere de conținuturi teoretice, ci ca un proces complex de formare a unor competențe de comunicare adaptate realităților contemporane.

Profesorul de limba și literatura română se află astăzi în fața unei duble provocări: pe de o parte, aceea de a conserva valorile limbii și culturii naționale, iar pe de altă parte, de a răspunde nevoilor unei generații profund influențate de noile tehnologii, de diversitatea culturală și de dinamica discursurilor publice. În acest sens, lucrarea de față își propune să analizeze relația dintre limbă și comunicare în secolul XXI, punând accent pe metodele didactice moderne, pe dimensiunea culturală a limbajului și pe dezvoltarea competențelor de comunicare.

Comunicarea reprezintă una dintre competențele-cheie ale individului modern. Globalizarea, mobilitatea socială și dezvoltarea accelerată a mediului digital au modificat profund modul în care oamenii interacționează. Limba nu mai este doar un sistem de reguli gramaticale, ci un instrument dinamic, adaptabil contextelor sociale, culturale și profesionale (Dell Hymes, 1974, p. 278). Limba română, asemenea altor limbi naționale, este supusă unor influențe multiple: împrumuturi lexicale, schimbări semantice, apariția unor noi tipuri de discurs (online, mediatic, multimodal). Aceste transformări nu trebuie percepute exclusiv ca o amenințare, ci și ca o oportunitate didactică.

În acest cadru, educația lingvistică trebuie să depășească limitele tradiționale ale predării normative și să se orienteze spre dezvoltarea capacității de comunicare funcțională. Elevii sunt chemați să utilizeze limba în situații reale, să argumenteze, să își exprime opiniile și să manifeste gândire critică.

În școală, studiul limbii române trebuie să reflecte realitatea comunicării autentice, oferind elevilor contexte variate de utilizare a limbajului. Analiza textului literar rămâne fundamentală, însă aceasta trebuie completată de studiul textelor nonliterare, al discursurilor publice, al mesajelor digitale și al formelor hibride de comunicare. Astfel, limba română devine un instrument viu, funcțional, adaptat nevoilor reale ale elevilor.

Educația contemporană se bazează pe paradigma centrată pe elev, care pune accent pe participarea activă și pe învățarea semnificativă. Predarea limbii române (sau a limbilor moderne) integrează metode care stimulează comunicarea autentică și creativitatea, **plasând elevul în centrul actului educațional și valorificând experiențele sale lingvistice și culturale**. În acest cadru, procesul de predare-învățare nu mai urmărește exclusiv transmiterea de cunoștințe teoretice, ci formarea unor competențe de comunicare funcționale, aplicabile în contexte reale de viață.

Metodele interactive și participative, precum învățarea prin cooperare, proiectul, dezbateră sau jocul de rol, favorizează implicarea activă a elevilor, dezvoltarea gândirii

critice și capacitatea de exprimare orală și scrisă coerentă. Elevii sunt încurajați să își exprime opiniile, să argumenteze, să colaboreze și să reflecteze asupra propriului proces de învățare, ceea ce conduce la o înțelegere profundă și durabilă a limbajului.

În acest context, profesorul își asumă rolul de facilitator și ghid al învățării, creând situații de comunicare autentică și adaptând strategiile didactice la nevoile, interesele și ritmul de învățare al elevilor. Astfel, predarea limbii române devine un demers dinamic și flexibil, orientat spre dezvoltarea autonomiei intelectuale și a competențelor de comunicare necesare integrării active a elevilor în societatea contemporană.

Printre metodele cu impact major asupra dezvoltării competențelor de comunicare se numără:

- învățarea prin cooperare, care favorizează dialogul și responsabilitatea colectivă;
- metoda proiectului, ce implică documentare, selecție de informații și exprimare coerentă;
- dezbateră, care dezvoltă capacitatea de argumentare și gândirea critică;
- jocul de rol, util în simularea situațiilor de comunicare reală (Ioan Cerghit, 2006, p. 49).

Aceste metode transformă elevul din receptor pasiv în participant activ la procesul educațional.

Schimbările societății actuale impun o reconsiderare a strategiilor didactice utilizate în predarea limbii române. Metodele tradiționale, centrate exclusiv pe profesor și pe memorare, se dovedesc insuficiente în dezvoltarea competențelor de comunicare. În acest context, metodele interactive și participative capătă o importanță majoră.

Tehnologia digitală oferă multiple oportunități didactice: platforme educaționale, aplicații interactive, podcasturi, vloguri și resurse multimedia. Utilizarea acestora stimulează interesul elevilor și facilitează dezvoltarea competențelor de comunicare digitală, esențiale în secolul XXI (Constantin Cucuș, 2014, p. 123).

Educația lingvistică trebuie să valorifice această diversitate, promovând respectul, toleranța și dialogul intercultural. Studiarea textelor literare și nonliterare din spații culturale variate contribuie la formarea unei perspective deschise și echilibrate asupra lumii, **dezvoltă competențe interculturale, capacitatea de înțelegere și acceptare a diferențelor culturale, precum și abilități de comunicare bazate pe empatie și respect reciproc.**

Prin contactul cu valori, mentalități și modele culturale diferite, elevii își largesc orizontul de cunoaștere, își consolidează identitatea culturală și dobândesc instrumente de interpretare critică a realității sociale.

În acest context, limba devine nu doar un mijloc de exprimare, ci și un instrument de mediere culturală, care facilitează dialogul și cooperarea într-o societate plurală. Astfel, educația lingvistică își asumă un rol formativ complex, contribuind la pregătirea elevilor pentru integrarea activă și responsabilă într-o lume caracterizată de diversitate, mobilitate și interconectare culturală. (Michael Byram, 1997, p. 33).

Limba este un purtător fundamental de cultură, valori și identitate. Limba română nu este doar un obiect de studiu, ci un spațiu de întâlnire între tradiție și modernitate, între identitatea națională și cea europeană.

În secolul XXI, educația lingvistică nu poate ignora dimensiunea interculturală a comunicării. Profesorul devine un mediator cultural, având rolul de a crea un climat educațional incluziv și de a încuraja exprimarea liberă a identității culturale, de a cultiva sensibilitatea culturală și de a promova valori precum toleranța, empatia și dialogul. Elevii trebuie să înțeleagă că limba română este parte a unui dialog cultural mai larg, în care respectul pentru diversitate și deschiderea către alteritate sunt esențiale.

Studiul literaturii române, corelat cu texte din literatura universală, contribuie la formarea unei perspective culturale complexe. În același timp, analiza discursurilor contemporane – mass-media, rețele sociale, publicitate – oferă elevilor instrumente de interpretare critică a realității. Astfel, comunicarea devine un act conștient, responsabil și etic.

În secolul XXI, competențele de comunicare includ și dimensiunea digitală: capacitatea de a utiliza limbajul în mediul online, de a evalua credibilitatea surselor și de a respecta normele etice ale comunicării virtuale. Prin urmare, profesorul de limba română are responsabilitatea de a integra aceste aspecte în demersul didactic.

Conceptul de competență de comunicare depășește simpla cunoaștere a regulilor gramaticale. Potrivit abordărilor moderne, aceasta include:

- competența lingvistică – utilizarea corectă a limbii;
- competența sociolingvistică – adaptarea mesajului la context;
- competența pragmatică – eficiența comunicării;
- competența interculturală – capacitatea de a comunica respectuos într-un context multicultural (Consiliul Europei, **2001**, p. 11).

Dezvoltarea acestor competențe presupune activități variate și contextualizate.

Curriculumul actual pune accent pe dezvoltarea competențelor-cheie, dintre care competența de comunicare în limba maternă ocupă un loc central. Aceasta presupune nu doar corectitudine gramaticală, ci și capacitatea de a adapta discursul la context, de a argumenta, de a interpreta și de a crea mesaje eficiente.

Evaluarea competențelor trebuie, la rândul ei, să fie diversificată și centrată pe performanță, nu doar pe reproducerea cunoștințelor. Producerea de texte funcționale, prezentările orale, proiectele colaborative sunt modalități eficiente de a măsura progresul real al elevilor.

Pentru formarea competențelor de comunicare, cadrul didactic poate utiliza:

- exerciții de exprimare orală și scrisă;
- eseuri argumentative;
- prezentări și discursuri;
- activități de reflecție asupra limbajului;
- proiecte interdisciplinare.

Evaluarea trebuie să fie formativă, axată pe progres și pe capacitatea de utilizare a limbii în contexte autentice, nu doar pe reproducerea informațiilor (Sorin Cristea, **2017**, p. **88**).

Profesorul contemporan nu mai este doar un furnizor de informații, ci un facilitator al învățării. Acesta creează contexte de comunicare, ghidează elevii în descoperirea sensurilor și stimulează autonomia intelectuală. Prin adaptarea metodelor la nevoile elevilor, profesorul contribuie decisiv la formarea unor competențe durabile.

Limba și comunicarea în secolul XXI presupun o abordare educațională flexibilă, deschisă și centrată pe competențe. Metodele didactice moderne, integrarea tehnologiei și valorizarea diversității culturale sunt elemente esențiale ale educației lingvistice actuale. Prin aceste direcții, școala poate forma indivizi capabili să comunice eficient, responsabil și creativ într-o societate globalizată.

Profesorul de limba și literatura română are un rol esențial în formarea unor tineri capabili să comunice eficient, critic și responsabil într-o societate aflată în continuă schimbare.

Prin adaptarea strategiilor didactice și prin valorizarea limbii ca instrument de cunoaștere și dialog, educația lingvistică poate contribui semnificativ la formarea unui cetățean activ, conștient de identitatea sa culturală și deschis către lumea contemporană.

Bibliografie

Byram, M., 1997, *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*, pp. 1-30, UK: Multilingual Matters Ltd.

Cerghit, I., 2006, *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași.

Cristea, S., 2017, *Dicționar de pedagogie*, EDP, București.

Cucoș, C., 2014, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.

Hymes, D., 1974, *Foundations in Sociolinguistics*, University of Pennsylvania Press.

Consiliul European, *Cadrul european comun de referință pentru limbi*, Strasbourg, 2001.

Metoda Flipped Classroom

Bogdan Iuliana-Adelina
Liceul Tehnologic Domnul Tudor

Schimbările din învățământ, dar mai ales comportamentul noilor generații de elevi ne determină să ne adaptăm și metodele, cât și mijloacele pe care le folosim în activitățile educative. Dorința adolescenților de a studia în propriul ritm, dar și nevoia de a-i implica pe aceștia în cât mai multe activități practice m-au determinat să recurg la metoda Flipped Classroom.

Metodă de tip modern, apărută acum aproximativ 20 de ani, clasa răsturnată inversează învățarea tradițională, profesorul pune la dispoziția elevilor materialul pregătit, aplicațiile și partea practică desfășurându-se în clasă. „Clasa răsturnată” presupune inversarea procesului de învățare, oferind o alternativă modernă de predare a cunoștințelor, promovând învățarea prin cooperare, interacțiunea între elevi și dezvoltând aptitudinile sociale ale acestora.¹ Astfel, pentru o bună desfășurare a lecției profesorul realizează un filmuleț scurt de 5-10 minute, în care prezintă informațiile pe care elevii trebuie să le parcurgă. Acesta va fi scurt și captivant, pentru a nu-i plictisi pe elevi. Totodată, acesta va atașa și alte materiale detaliate, dar și o scurtă bibliografie (linkuri utile), mai ales la clasele de liceu cu specializarea umanistă. Înainte de cursuri, elevii urmăresc videoclipurile, citesc materiale sau explorează resurse pentru a dobândi cunoștințe de bază.

De exemplu, pentru predarea lecției *Recenzia* la clasa a X-a, am realizat un filmuleț pe care l-am pus pe platforma Google Classroom. Alături de acesta am atașat și alte linkuri utile în parcurgerea informațiilor despre recenzie. Apoi, timpul prețios din cadrul ori l-am dedicat activităților considerate în mod tradițional „teme” — aplicarea conceptului de recenzie literară, rezolvarea fișei de lucru, discutarea ideilor și realizarea unei recenzii a cărții dorite. Am realizat toate aceste materiale, deoarece o *activitate de tip flipped classroom presupune în afară de organizarea distinctă, resurse create pentru învățarea independentă a elevilor, dar și modalități de evaluare a acestora, înainte ca elevul să participe la activitatea didactică orchestrată de profesor față în față.*² Respectând aceste principii, am conceput și un quiz pentru evaluarea cunoștințelor teoretice, care au fost centralizate pe platformă.

Sub îndrumare, elevii au realizat recenzia cărții preferate, iar lucrările concepute au fost atașate pe classroom la temă, invitându-i pe elevii care au realizat cele mai reușite documente să le prezinte în fața clasei.

Această metodă prezintă o serie de avantaje:

- elevii pot pune pauză, derulează și revizionează conținutul instructiv, după nevoie, învățând în ritmul lor;
- elevii care se descurcă mult mai greu, pot să-l revadă ori de câte ori este nevoie pentru a-l putea înțelege, în timp ce elevii avansați pot parcurge extensiile
- pe parcursul orei timpul pentru aplicații este mult mai amplu
- se încurajează gândirea critică și activitățile colaborative
- se sporește responsabilitatea elevilor și implicarea acestora în activități suplimentare
- sunt implicați mai mulți elevi în activitățile practice

Ca orice metodă și aceasta prezintă unele dezavantaje:

¹ <https://edict.ro/flipped-classroom-clasa-rasturnata-o-alternativa-moderna-de-pred>

² Grossec, Gabriela și Crăciun, Dana (coordonator), (2020), „Ghid practic de resurse educaționale și digitale pentru instruire online”, p.61

- unii elevi nu pot parcurge materialul, cauzele fiind multiple: lipsa unor dispozitive, conexiune slabă la internet, dar și dezinteresul;
- profesorul are nevoie de timp suplimentar pentru crearea materialelor pe care le transmite elevilor, acestea fiind adaptate fiecărei clase;
- reticența unor elevi, mai ales a celor care nu au fost obișnuiți cu metodele moderne;
- uneori materialul este mai greu de parcurs, mai ales în cadrul unor teme dificile.

Prin folosirea metodei Flipped classroom, *elevii își pot dezvolta autonomia și gândirea critică, își pot descoperi punctele tari și punctele slabe*³. Această metodă este un demers invers, prin care copiii se familiarizează cu un conținut nou acasă, îl exersează în propriul ritm și îl pun în practică la școală, adevărata învățare desfășurându-se în clasă, unde profesorul observă cât de bine a învățat elevul și care sunt detaliile pe care trebuie să le abordeze. Ca orice metodă și aceasta trebuie folosită cu grijă, fiindcă riscăm ca elevii să se plictisească, dar mai ales, trebuie știut că nu poate fi folosită la orice lecție, unele necesitând contactul direct cu profesorul în predarea informațiilor noi.

Bibliografie:

- Grosseck, Gabriela și Crăciun , Dana (coordonator), (2020), „*Ghid practic de resurse educaționale și digitale pentru instruire online*”, Editura Universității de Vest, Timișoara,
- Zeld, Jenică, *Clasa răsturnată*, revista Luceafărul, nr.17 din 2025
- <https://edict.ro/flipped-classroom-clasa-rasturnata-o-alternativa-moderna-de-pred>

---

³ Zeld, Jenică, *Clasa răsturnată*, revista Luceafărul, nr.17 din 2025

Medierea interculturală și competența pragmatică la ora de limba engleză în era digitală

Bresniceanu Lorena
Liceul de Transporturi Auto Drobeta-Turnu Severin

Rezumat

Digitalizarea accelerată și accesul facil al elevilor la instrumente de traducere automată și inteligență artificială au schimbat profund modul în care se învață și se utilizează limba engleză. În acest context, rolul profesorului nu mai este limitat la dezvoltarea competențelor lingvistice formale, ci include formarea competențelor pragmatice și interculturale, esențiale pentru comunicarea eficientă în contexte reale. Articolul analizează importanța medierii interculturale la ora de limba engleză și evidențiază necesitatea dezvoltării competenței pragmatice în paralel cu utilizarea responsabilă a instrumentelor digitale și a inteligenței artificiale.

Cuvinte-cheie: mediere interculturală, competență pragmatică, limba engleză, digitalizare, inteligență artificială, traducere automată.

Transformările tehnologice din ultimele decenii au schimbat radical modul în care elevii intră în contact cu limba engleză. Expunerea constantă la conținut digital și accesul la instrumente automate de traducere au modificat atât practicile de învățare, cât și rolul profesorului. În contextul educației contemporane, accentul se mută de la acumularea de cunoștințe spre formarea competențelor transferabile, adaptate societății digitale (Cucoș, 2014).

În prezent, corectitudinea gramaticală nu mai este suficientă pentru a asigura comunicarea eficientă. Elevii pot obține rapid traduceri corecte cu ajutorul aplicațiilor digitale, însă aceste traduceri nu garantează adecvarea mesajului la contextul social și cultural. Comunicarea autentică presupune interpretarea sensurilor implicite, înțelegerea normelor de politețe și adaptarea discursului la interlocutor și situație. Din perspectiva didacticii moderne, competența de comunicare trebuie privită ca un ansamblu integrat de cunoștințe, abilități și atitudini (Ionescu & Radu, 2010).

Medierea interculturală devine astfel o dimensiune esențială a predării limbii engleze. Aceasta presupune facilitarea înțelegerii între persoane aparținând unor culturi diferite și interpretarea mesajelor în raport cu contextul cultural. În educația contemporană, dezvoltarea sensibilității interculturale este considerată o componentă fundamentală a formării elevilor (Pânișoară, 2015).

Limba engleză funcționează astăzi ca limbă de comunicare internațională, fiind utilizată de vorbitori provenind din contexte culturale variate. Elevii nu comunică exclusiv cu vorbitori nativi, ci cu interlocutori care folosesc limba engleză ca limbă de contact. Această realitate impune dezvoltarea flexibilității comunicative și a capacității de adaptare a mesajului la contexte diferite.

Profesorul de limba engleză devine mediator între limbă și cultură, ghidând elevii în descifrarea sensurilor implicite și în înțelegerea diversității culturale reflectate în limbaj. Din perspectiva pedagogiei moderne, rolul profesorului este redefinit ca facilitator al învățării și creator de contexte educaționale relevante (Bocoș, 2017). Activitățile didactice pot include analiza situațiilor de comunicare autentice, compararea stilurilor de politețe sau discutarea diferențelor dintre comunicarea formală și cea informală.

Competența pragmatică ocupă un loc central în acest proces. Aceasta presupune utilizarea adecvată a limbii în funcție de situație, relația dintre interlocutori și scopul comunicării. Comunicarea eficientă implică adaptarea discursului la context și la intenția

comunicativă (Pânișoară, 2015). Elevii trebuie să învețe nu doar ce să spună, ci și cum și când să o spună.

Prezența instrumentelor de traducere automată și a inteligenței artificiale amplifică importanța dimensiunii pragmatice. Aceste instrumente pot genera texte corecte gramatical, dar adesea lipsite de naturalețe sau adecvare culturală. Din perspectiva curriculumului modern, tehnologia trebuie integrată critic și responsabil în procesul educațional (Negreț-Dobridor, 2008).

Profesorul poate transforma tehnologia într-o resursă didactică prin activități de analiză comparativă între textele redactate de elevi și cele generate digital. Astfel de activități dezvoltă gândirea critică și capacitatea de evaluare a mesajelor, competențe esențiale pentru educația contemporană (Cerghit, 2006).

Mediul digital oferă și oportunități valoroase pentru dezvoltarea competențelor interculturale. Proiectele colaborative online și analiza conținutului media internațional permit elevilor să interacționeze cu perspective culturale diverse. În acest mod, învățarea devine un proces activ și contextualizat, centrat pe experiența elevului (Cucoș, 2014).

Un element esențial al formării competenței pragmatice și interculturale îl reprezintă activitățile de tip bună practică desfășurate la clasă, care transformă comunicarea într-o experiență autentică. Didactica modernă subliniază importanța învățării prin situații reale și sarcini contextualizate (Cerghit, 2006; Bocoș, 2017), iar ora de limba engleză oferă numeroase oportunități în acest sens.

O activitate eficientă este analiza comparativă a mesajelor generate de elevi și a celor produse de instrumente de traducere automată. Profesorul poate propune redactarea unui e-mail formal (de exemplu, solicitarea unei informații de la o universitate străină), după care elevii compară textul propriu cu varianta generată de un instrument digital. Discuția se concentrează pe ton, politețe, formule de adresare și adecvarea mesajului la context. Elevii observă astfel diferența dintre corectitudinea lingvistică și adecvarea pragmatică.

Un alt exemplu de bună practică îl constituie simulările de situații reale de comunicare interculturală. Activitatea poate lua forma unor jocuri de rol în care elevii interpretează scenarii precum un interviu de angajare, o prezentare academică sau rezolvarea unei situații conflictuale într-un context multicultural. În cadrul acestor exerciții, accentul cade pe strategiile de politețe, pe adaptarea registrului și pe interpretarea limbajului nonverbal. Astfel, elevii învață să gestioneze situații reale de comunicare, dezvoltându-și flexibilitatea discursivă.

Proiectele colaborative online reprezintă o altă practică valoroasă. Elevii pot realiza prezentări despre tradiții, obiceiuri sau sisteme educaționale din diferite țări, lucrând în echipe și comunicând exclusiv în limba engleză. Activitatea dezvoltă atât competența lingvistică, cât și sensibilitatea interculturală, încurajând cooperarea și responsabilitatea individuală (Cucoș, 2014).

Analiza critică a conținutului media constituie, de asemenea, o strategie eficientă. Profesorul poate utiliza fragmente din podcasturi, videoclipuri sau articole online pentru a discuta diferențele de stil, ton și intenție comunicativă. Elevii sunt încurajați să identifice registrele de limbaj și strategiile persuasive, dezvoltându-și capacitatea de interpretare a mesajelor autentice (Pânișoară, 2015).

În fine, dezbaterile tematice reprezintă o metodă eficientă pentru dezvoltarea competenței pragmatice. Temele pot viza utilizarea inteligenței artificiale, rețelele sociale sau mobilitatea internațională. Elevii sunt încurajați să argumenteze, să își exprime acordul sau dezacordul și să utilizeze formule adecvate de interacțiune. Astfel, comunicarea devine un proces activ, reflexiv și adaptat contextului social.

Prin integrarea acestor exemple de bună practică, ora de limba engleză devine un spațiu de învățare autentică, în care limba este utilizată ca instrument real de comunicare și mediere interculturală.

În concluzie, medierea interculturală și competența pragmatică reprezintă dimensiuni fundamentale ale predării limbii engleze în secolul XXI. Integrarea tehnologiei nu diminuează rolul profesorului, ci îl redefinește, transformând ora de limba engleză într-un spațiu de formare a unor comunicatori competenți și responsabili.

Bibliografie

- Bocoș, M. (2017). *Didactica disciplinelor pedagogice*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.
- Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Iași: Polirom.
- Coșeriu, E. (2013). *Lingvistica integrală*. București: Univers Enciclopedic Gold.
- Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
- Ionescu, M., & Radu, I. (coord.). (2010). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Dacia.
- Negreț-Dobridor, I. (2008). *Teoria generală a curriculumului educațional*. București: Polirom.
- Pânișoară, I.-O. (2015). *Comunicarea eficientă*. Iași: Polirom.
- Potolea, D., & Toma, S. (coord.). (2013). *Evaluarea competențelor*. București: Editura Universitară.

Între scrisoare și „story”: transformări ale limbajului și ale comunicării, tradițional vs. digital

Burcu Elena Anemona
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă „Constantin Pufan”

Comunicarea a devenit un fenomen din ce în ce mai complex, influențat de digitalizare, mobilitate socială și ritmul accelerat al schimburilor informaționale. În modelul tradițional, comunicarea se desfășura în cadre relativ stabile (familie, școală, instituții, presă tipărită); în prezent, aceasta este mediată de platforme digitale, algoritmi și practici noi de interacțiune. Astfel, aceste transformări nu afectează doar „canalele” comunicării, ci și limbajul însuși – modul în care formulăm mesajele, interpretarea intențiilor, normele de politețe, coerența discursului și chiar identitatea pe care o proiectăm în public.

Se analizează tot mai mult, în mod comparativ, comunicarea tradițională și comunicarea contemporană, evidențiind continuitățile și rupturile, precum și implicațiile educaționale aferente dezvoltării competențelor lingvistice și comunicaționale.

Comunicarea tradițională (față în față, telefon, scrisoare, presă tipărită) se caracteriza printr-un raport mai previzibil între emițător, mesaj și receptor. În interacțiunea directă, sensul se construia prin îmbinarea limbajului verbal și nonverbal (intonație, mimică, gestică), iar feedback-ul era imediat, facilitând ajustări în timp real (Goffman, 1981). În plus, conversațiile erau susținute în mod solid de normele sociale și de apartenența la comunități relativ stabile.

În scris, comunicarea tradițională necesita, în general, mai mult timp pentru redactare și revizuire, favorizând un discurs mai elaborat, cu structură logică, argumentare, claritate și stil adecvat. Normele limbii standard aveau o autoritate mai mare în contexte publice, iar „calitatea” discursului era adesea evaluată în funcție de corectitudine, coerență și registru potrivit lui Fairclough (1992). Astfel, comunicarea tradițională promova o cultură a „mesajului finisat”, mai ales în mediile instituționale (școală, administrație, mass-media).

Comunicarea actuală este profund influențată de medierea tehnologică: interacțiunile se realizează pe platforme care impun restricții (limită de caractere, formate, butoane de reacție) și care promovează răspunsuri rapide. Această schimbare afectează stilul de exprimare și apare o preferință pentru concizie, fragmentare și expresivitate imediată (Herring, 2004). În același timp, mesajele devin tot mai frecvent multimodale, unde apar texte cu: emoji-uri, imagini, audio și videoclipuri, toate într-un singur loc, iar sensul este distribuit între aceste componente (Jenkins, 2006).

O noutate semnificativă, în comparație cu modelele tradiționale, este faptul că mediul digital „amestecă” registrele discursului. O platformă poate găzdui în același timp discurs privat, public, profesional și ludic. Dar acest lucru poate duce la confuzii privind adecvarea: ceea ce funcționează într-un chat informal, poate fi inadecvat într-un e-mail oficial sau într-o prezentare academică. Din perspectiva pragmaticii, în mediul online se schimbă și modul în care indicăm intenția (ironie, glumă, dezacord), deoarece lipsesc numeroase indicii nonverbale; de aici rezultă rolul markerilor digitali (emoji, GIF, punctuație expresivă) ca „înlocuitori” pentru intonație și atitudine (Herring & Androutsopoulos, 2015).

Comunicarea contemporană este influențată și de fenomenul „economiei atenției”, adică mesajele concurează într-un flux continuu, iar utilizatorii sunt încurajați să scaneze rapid, nu să aprofundeze. Această dinamică poate reduce răbdarea pentru argumente

extinse și favorizează formulări scurte, reactive și uneori polarizante (Carr, 2011). Un alt element nou față de abordările tradiționale este prezența identității „gestionate” public, atunci când utilizatorii își construiesc imaginea prin postări, selecția conținutului și interacțiuni vizibile, transformând comunicarea într-o formă de performanță socială (Baym, 2010).

Totuși, comunicarea secolului XXI, păstrează funcțiile esențiale ale limbajului: informare, relaționare, persuasiune și exprimare personală. De asemenea, numeroase reguli conversaționale rămân valabile, precum alternanța replicilor și cooperarea pentru sens, chiar dacă sunt remodelate de platforme (Goffman, 1981).

Noutatea esențială constă în cerința de a alterna conștient între registre și medii, când utilizatorul trebuie să poată trece de la un mesaj scurt, informal, la un text argumentativ, de la interacțiune publică la comunicare instituțională, menținând adecvarea și claritatea. Aceasta implică o competență metalingvistică (reflecție asupra limbajului) și pragmatică (înțelegerea intențiilor și efectelor), care este mai pronunțată decât în modelul tradițional (Herring & Androutsopoulos, 2015).

În acest context, educația lingvistică are rolul de a facilita trecerea de la comunicarea tradițională la cea modernă. Școala nu mai poate rămâne în paradigma „corectitudinii”, tratând separat situațiile reale de comunicare, ci trebuie să dezvolte competențe transferabile între medii: scriere clară, argumentare, rezumare, adaptarea registrului, interpretare critică a mesajelor și comunicare etică.

O direcție importantă constă în integrarea analizei discursului și a literarității mediatică în activitățile lingvistice: elevii pot învăța să diferențieze între opinii și fapte, să observe strategiile persuasive, să evalueze credibilitatea și să identifice manipularea dintr-un discurs (Fairclough, 1992) sau dintr-o postare online. Educația lingvistică trebuie să promoveze dezvoltarea competențelor de comunicare digitală, cum ar fi gestionarea tonului (pentru a preveni escaladarea conflictelor), formularea mesajelor fără ambiguitate, înțelegerea „publicului invizibil” din mediul online și respectarea normelor morale și de etică în comunicare (Baym, 2010).

Un aspect nou, specific vremurilor actuale, este efectul mediului digital asupra raportului dintre conectare și reflecție, unde interacțiunile continue pot diminua timpul pentru gândire profundă și pentru formularea argumentelor, motiv pentru care educația trebuie să găsească un echilibru, să utilizeze instrumentele digitale în mod benefic, păstrând totodată importanța exercițiului scris și a lecturii analitice (Carr, 2011). De asemenea, școala poate integra contexte digitale în procesul didactic, precum redactarea de texte pentru audiențe diverse (publicare online versus e-mail oficial), realizarea de proiecte de „storytelling multimodal”, dezbateri moderate online, toate acestea fiind însoțite de feedback privind claritatea, adecvarea și argumentarea (Jenkins, 2006).

În concluzie, comparând comunicarea tradițională și cea contemporană, reiese că nu asistăm la dispariția formelor clasice, ci la o reconfigurare a limbajului și a practicilor discursive. Comunicarea digitală accentuează viteza și vizibilitatea socială, însă poate prezenta și riscuri, precum fragmentarea discursului, ambiguități interpretative și diminuarea atenției pentru argumentare.

Astfel, noutatea esențială constă în necesitatea alternării conștiente între registre și medii, ceea ce impune dezvoltarea unor competențe metalingvistice, pragmatice și critice. Educația lingvistică devine un echilibru, păstrând rigorile limbii standard acolo unde este esențial, în timp ce dezvoltă abilități de comunicare adaptate mediilor digitale, axându-se pe claritate, adecvare și responsabilitate în discurs.

Bibliografie

- Baym, N. K. (2010). *Personal connections in the digital age* (3rd ed.). Malden, MA: Polity Press. 196 pp.
- Carr, N. (2011). *The shallows: What the Internet is doing to our brains*. W. W. Norton & Company.
- Fairclough, N. (1992). *Discourse and social change*. Cambridge: Polity Press. Pp. vii + 259
- Goffman, E. (1981). *Forms of talk*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press. 335 pp
- Herring, S. C. (2004). *Computer-Mediated Discourse Analysis: An Approach to Researching Online Behavior*. In S. Barab, R. Kling, & J. H. Gray (Eds.), *Designing for Virtual Communities in the Service of Learning* (pp. 338–376). chapter, Cambridge: Cambridge University Press. Doi: <http://dx.doi.org/10.1017/cbo9780511805080.016>
- Herring, S. C. (2004). *Computer-Mediated Discourse Analysis: An Approach to Researching Online Behavior*. In S. A. Barab, R. Kling, & J. H. Gray (Eds.), *Designing for virtual communities in the service of learning* (pp. 338–376). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511805080.016>
- Jenkins, H. (2006). *Convergence Culture: Where Old and New Media Collide*. New York: New York University Press. 336 pp.

Metode moderne folosite în învățământul românesc

Prof. Înv. Primar: Butaru Marinela
Școala Gimnazială Husnicioara

Bunul mers al procesului de învățământ și rezultatele obținute depind de metodele utilizate. Marii pedagogi au evidențiat faptul că folosindu-se metode diferite se obțin diferențe esențiale în pregătirea elevilor, că însușirea unor noi cunoștințe sau comportamente se poate realiza mai ușor sau mai greu, în funcție de metodele utilizate.

Metodele sunt instrumente importante aflate la dispoziția profesorului, de a căror cunoștințe și utilizare depinde eficiența muncii educative. Profesorul, cunoscând varietatea metodelor, particularitățile elevilor cu care lucrează, obiectivele pe care trebuie să le atingă, trebuie să acționeze pentru a-și valorifica pe deplin personalitatea, devenind el însuși un creator în materie articulare a strategiilor, metodelor și procedeelelor didactice. Metodele de învățământ reprezintă căile folosite în școala de către profesor în a-i sprijini pe elevi să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează și se dezvoltă priceperile, deprinderile și capacitățile elevilor de a acționa asupra naturii, de a folosi roadele cunoașterii transformând exteriorul în facilități interioare, formându-și caracterul și dezvoltându-și personalitatea.

Prin "*metodă de învățământ*" se înțelege, așadar, o modalitate comună de acțiune a cadrului didactic și a elevilor în vederea realizării obiectivelor pedagogice. Cu alte cuvinte, metoda reprezintă „un mod de a proceda care tinde să plaseze elevul într-o situație de învățare, mai mult sau mai puțin dirijată”. Sub raportul structurării, metoda este un ansamblu organizat de operații, de procedee.

Metodele activ-participative pun accent pe învățarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiționale de învățare.

Din multitudinea metodelor moderne propunem o sinteză a câtorva. În cele ce urmează vom pune accentul pe câteva dintre aceste metode.

1. Metoda cadranelor

Este o modalitate de rezumare și sintetizare a unui conținut informațional prin participarea și implicarea elevilor în înțelegerea lui adecvată. Această metodă poate fi folosită în etapa de reflecție.

Metoda cadranelor presupune trasarea a două axe perpendiculare, operațiune în urma căreia rezultă patru cadrane.

Elevii audiază o prelegere, o povestire sau citesc un text, apoi sunt solicitați să noteze anumite aspecte, ca de exemplu:

Luchi

după Otilia Cazimir

I	1. Precizează titlul și autorul textului	II	1. Desparte în silabe următoarele cuvinte:
			* pupitru - _
			* izbutesc - _
			* stăruie - _

2. Scrie numele adevărat al fetei.	2. Alcătuieste o propoziție cu unul din cuvintele de mai sus:
III 1. Transcrie ultimul alineat al textului.	IV 1. Desenează chipul fetei.

Prin această tehnică se urmărește implicarea elevilor în realizarea unei înțelegeri cât mai adecvate a unui conținut informațional și pentru exprimarea unor puncte de vedere, personajele referitoare la tema, subiectul puse în discuție.

2. Știu/ Vreau să știu/ Am învățat

Elevilor li se cere să inventarieze procedând individual, prin discuții în perechi sau în grup ideile pe care consideră că le dețin cu privire la subiectul ce va urma. Aceste idei sunt notate în rubrica „Știu,„. Totodată se notează și ideile despre care au îndoieli sau ceea ce ar dori să știe în legătură cu tema respectivă. Aceste idei sunt grupate în rubrica “Vreau să știu”. Urmează, apoi studierea unui text, realizarea unei investigații sau dobândirea unor cunoștințe referitoare la acel subiect. Prin metode și tehnici adecvate, elevii învață noile cunoștințe, iar în faza de realizare a sensului, ei inventariază noile idei asimilate pe care le notează în rubrica “Am învățat”

Cioc! Cioc! Cioc!

de Emil Gîrleanu

ȘTIU (ce cred că știu?)	VREAU SĂ ȘTIU (ce vreau să știu?)	AM ÎNVĂȚAT (ce am învățat?)
Veverița își pregătește culcușul;	Cum se pregătesc animalele toamna pentru iarnă?	Animalele se pregătesc pentru iarnă astfel: își caută un loc pentru amenajarea culcușului (scorbura, vizuină, bârlog în funcție de animal), își adună proviziile;
Ea își adună proviziile pentru iarnă;	Ce fac ele iarna?	Iarna, unele dintre animale hibernează. Altele se hrănesc cu rezervele adunate toamna sau cu ce mai găsesc în timpul iernii.
Ciocănițoarea nu își face proviziile pentru iarnă, ci fură din proviziile altora.	Cu ce se hrănește ciocănițoarea?	Ciocănițoarea se hrănește în general cu omizi sau insecte care sunt dăunătoare pomilor sau copacilor. De aceea ea este denumită “doctorul pădurii”.

Metodele prezentate stimulează gândirea și creativitatea, îi determină pe elevi să caute și să dezvolte soluții pentru diferite probleme, să facă reflecții critice și judecăți de valoare, să compare și să analizeze situații date.

Din toate cele menționate rezultă faptul că profesorul trebuie să-și schimbe concepția și metodologia instruirii și educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educație permanentă.

Limba și literatura română în noile planuri-cadru pentru liceu: de la canon la competență și lectură relevantă

Chiriș Grațiana
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

Rezumat

Schimbările recente ale planurilor-cadru pentru învățământul liceal marchează o reconfigurare a predării limbii și literaturii române, orientată către formarea de competențe, flexibilitate curriculară și relevanță pentru elevii secolului XXI. Articolul analizează trecerea de la un curriculum centrat predominant pe canonul literar la unul care valorizează lectura funcțională, gândirea critică și competența de comunicare. Sunt discutate implicațiile acestor transformări asupra practicii didactice și asupra rolului profesorului de limba română în formarea unui cititor activ și a unui comunicator competent.

Cuvinte-cheie: planuri-cadru, competențe, lectură, canon literar, limba română, educație liceală

Educația contemporană este marcată de necesitatea adaptării la o societate caracterizată prin mobilitate, digitalizare și acces rapid la informație. Reformele curriculare recente reflectă orientarea către dezvoltarea competențelor-cheie și către formarea unor elevi capabili să utilizeze cunoștințele în contexte variate (Ministerul Educației, 2023).

Disciplina Limba și literatura română se află într-un proces de redefinire, fiind chemată să își regândească finalitățile și strategiile didactice. Accentul se deplasează de la acumularea de informații despre autori și opere către dezvoltarea competențelor de înțelegere, interpretare și exprimare argumentată (Cucos, 2014). Această orientare este în acord cu tendințele europene privind educația bazată pe competențe și pe dezvoltarea gândirii critice (Consiliul Europei, 2003).

Canonul literar a reprezentat mult timp nucleul predării literaturii române. Totuși, în contextul noilor orientări curriculare, acesta este reinterpretat din perspectiva relevanței pentru elevii contemporani. Literatura nu mai este abordată exclusiv ca obiect de studiu istoric, ci ca instrument de formare a identității și de înțelegere a realității sociale (Ionescu, 2017). Introducerea textelor contemporane, a literaturii non-ficționale sau a textelor multimodale contribuie la diversificarea experienței de lectură și la dezvoltarea competenței de receptare critică.

Lectura devine astfel o practică socială și culturală, nu doar o obligație școlară. Formarea gustului pentru lectură presupune conectarea textelor cu experiența personală a elevilor și cu problemele societății actuale (Cartianu, 2019).

O altă direcție importantă vizează transformarea modului de predare a limbii române. Studiul gramaticii este integrat într-o perspectivă funcțională, orientată spre comunicare. Competența de comunicare presupune capacitatea de a utiliza limba în contexte variate și de a adapta discursul la situații concrete (Pamfil, 2016). Astfel, sunt valorizate:

- discursul argumentativ;
- textul funcțional;
- interpretarea mesajelor media;
- adaptarea limbajului la contexte diverse.

Această abordare contribuie la dezvoltarea competențelor necesare integrării sociale și profesionale a elevilor (Cucos, 2014).

Schimbările curriculare implică redefinirea rolului profesorului. Acesta devine facilitator al învățării și mediator cultural, creând contexte educaționale interactive și relevante (Iucu, 2018). Metodele moderne – dezbateră, proiectul, studiul de caz, interpretarea critică – stimulează autonomia intelectuală și gândirea critică. Literatura română oferă un cadru privilegiat pentru explorarea valorilor culturale, a identității și a diversității. Profesorul devine astfel ghid al formării cititorului activ, capabil să interpreteze și să evalueze critic mesajele culturale.

Exemple de activități didactice adaptate noilor planuri-cadru

Schimbarea de paradigmă curriculară devine vizibilă mai ales la nivelul practicilor didactice concrete, care trebuie să transforme lectura și studiul limbii într-o experiență relevantă pentru elevi.

O primă categorie de activități vizează lectura contextualizată și conectarea textului literar cu experiența personală. De exemplu, după studiul unui text narativ, elevii pot fi invitați să redacteze un jurnal de lectură digital în care să compare situațiile din text cu experiențe contemporane sau personale. Această activitate dezvoltă competența de interpretare, dar și capacitatea de reflecție și exprimare argumentată. Utilizarea platformelor digitale sau a portofoliilor electronice contribuie la creșterea motivației și la valorizarea scrierii funcționale.

Pentru dezvoltarea competenței de comunicare, pot fi propuse sarcini de scriere funcțională inspirate din viața reală: redactarea unei scrisori deschise, a unui articol de opinie sau a unui blog cultural despre o operă studiată. Elevii sunt încurajați să adapteze registrul limbii la publicul țintă, exersând astfel utilizarea limbii în contexte autentice.

O direcție importantă este integrarea textelor multimodale. Profesorul poate propune analiza comparativă între un text literar și adaptarea sa cinematografică sau teatrală. Elevii identifică diferențe de perspectivă, de construcție narativă și de impact asupra receptorului, dezvoltându-și competența de receptare critică a mesajelor media.

De asemenea, proiectele de grup pot contribui la formarea cititorului activ. Un exemplu este realizarea unei „expoziții literare” în clasă, în care fiecare echipă prezintă o operă prin postere, podcasturi, prezentări digitale sau dramatizări. Activitatea stimulează colaborarea, creativitatea și responsabilitatea individuală în cadrul unui proiect comun.

În ceea ce privește studiul limbii, exercițiile pot fi integrate în situații reale de comunicare. De exemplu, elevii pot analiza limbajul din articole de presă, reclame sau rețele sociale, identificând registrele stilistice și strategiile persuasive. Această abordare transformă gramatica într-un instrument de interpretare și producere a mesajului.

Prin astfel de activități, profesorul devine facilitator al învățării, iar disciplina Limba și literatura română se apropie de realitatea comunicării contemporane, contribuind la formarea unor elevi autonomi, critici și implicați.

Concluzii

Noile planuri-cadru marchează o etapă importantă în evoluția predării limbii și literaturii române. Orientarea către competențe, flexibilitatea curriculară și relevanța lecturii reprezintă răspunsuri necesare la provocările secolului XXI.

Prin adaptarea conținuturilor și strategiilor didactice, disciplina își consolidează rolul formativ, contribuind la dezvoltarea unor elevi capabili să comunice eficient, să gândească critic și să se raporteze activ la cultura scrisă.

Bibliografie

Cartianu, A. (2019). *Didactica lecturii*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

- Consiliul European. (2003). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: învățare, predare, evaluare*. București: Sigma.
- Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*. Iași: Polirom.
- Ionescu, M. (2017). *Didactica literaturii române*. București: Editura Universității din București.
- Iucu, R. (2018). *Managementul clasei de elevi*. Iași: Polirom.
- Ministerul Educației. (2023). *Repere pentru proiectarea și actualizarea curriculumului național*. București.
- Pamfil, A. (2016). *Didactica limbii și literaturii române*. Cluj-Napoca: Dacia.

Limbajul științific și competențele de comunicare în predarea biologiei în secolul XXI

**CIORĂSCU IOANA
LICEUL TEORETIC „GHEORGHE IONESCU ȘIȘEȘTI”**

În contextul educațional al secolului XXI, predarea biologiei urmărește nu doar transmiterea de cunoștințe, ci și formarea competențelor de comunicare și a gândirii științifice. Lucrarea evidențiază rolul limbajului științific în procesul instructiv-educativ, importanța metodelor moderne de predare și contribuția biologiei la dezvoltarea competențelor-cheie ale elevilor. Prin activități interactive și abordări interdisciplinare, elevii sunt stimulați să înțeleagă, să interpreteze și să comunice corect informații despre lumea vie.

Societatea contemporană este marcată de progres tehnologic accelerat, de acces rapid la informație și de necesitatea formării unor indivizi capabili să înțeleagă fenomenele naturale și să adopte comportamente responsabile. În acest context, biologia, ca știință a vieții, ocupă un loc important în curriculumul școlar. Predarea biologiei nu mai vizează exclusiv acumularea de cunoștințe, ci și dezvoltarea competențelor de comunicare și a capacității de argumentare științifică. Limbajul științific devine astfel un instrument esențial pentru înțelegerea și explicarea fenomenelor biologice.

Procesul de predare-învățare este susținut, în prezent, de metode activ-participative, centrate pe elev, precum:

- învățarea prin investigație;
- experimentul didactic;
- metoda proiectului;
- studiul de caz;
- utilizarea resurselor digitale (simulări, aplicații educaționale, materiale video).

Aceste metode contribuie la dezvoltarea gândirii critice și la stimularea interesului pentru știință. De exemplu, analiza unui caz legat de protecția mediului sau de sănătatea umană presupune formularea de ipoteze, interpretarea datelor și prezentarea concluziilor într-un limbaj adecvat.

Biologia utilizează un limbaj specific, bazat pe termeni de specialitate, simboluri și concepte riguroase. Învățarea acestui limbaj contribuie la:

- exprimarea precisă a ideilor;
- înțelegerea corectă a textelor științifice;
- dezvoltarea capacității de argumentare logică.

Elevii trebuie să fie capabili să explice fenomene biologice atât în limbaj științific, cât și într-un limbaj accesibil, adaptat situației de comunicare (prezentări orale, referate, postere, dezbateri). Astfel, se realizează legătura dintre competențele lingvistice și cele științifice.

Biologia are o importantă componentă culturală și socială, întrucât abordează teme de interes major pentru societatea contemporană: sănătatea, alimentația, bioetica, protecția mediului, biodiversitatea. Prin studierea acestor teme, elevii sunt încurajați să își formeze atitudini responsabile față de viață și natură și să conștientizeze impactul activităților umane asupra mediului. Comunicarea despre aceste probleme presupune utilizarea unui limbaj corect și argumentat științific.

Studiul biologiei contribuie la dezvoltarea unor competențe esențiale:

- competența de comunicare în limbaj științific;
- competența de a învăța să înveți;
- competența digitală;

- competența civică și ecologică.

Activitățile de tip dezbateri („Avantajele și riscurile utilizării organismelor modificate genetic”), proiectele interdisciplinare și prezentările orale susțin formarea acestor competențe necesare integrării sociale și profesionale.

În secolul XXI, predarea biologiei trebuie să depășească nivelul informativ și să urmărească formarea competențelor de comunicare și gândire științifică. Limbajul științific, metodele moderne și abordarea dimensiunii culturale transformă ora de biologie într-un spațiu al dialogului și al reflecției. Profesorul de biologie devine mediator între știință, limbaj și valori, contribuind la educarea unor tineri capabili să înțeleagă și să protejeze lumea vie.

Comunicare, identitate și interculturalitate în educația lingvistică contemporană

Copilu Nelia

Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

În contextul dinamic al educației contemporane, marcat de transformări rapide și de diversificarea mediilor de comunicare, se impune necesitatea adoptării unei abordări moderne și interdisciplinare a predării limbilor. Educația actuală presupune o deschidere continuă spre cunoaștere, cultură și comunicare, atât în limba română, cât și în limbile străine, precum și o receptivitate autentică față de valorile multiculturalismului. Școala europeană își asumă rolul de a forma elevi capabili să îmbine respectul pentru valorile naționale cu deschidere către diversitatea culturală. Integrarea în matricea spirituală românească se realizează prin valorizarea limbii române, a culturii și a identității naționale, fără a exclude dialogul cu alte culturi, civilizații și spații lingvistice. În acest fel, educația devine un proces de echilibru între afirmarea identității proprii și acceptarea alterității. Astfel, educația contemporană se află sub semnul unor transformări profunde, generate de schimbările accelerate ale societății, de globalizare, de dezvoltarea tehnologiilor informației și de diversificarea mediilor de comunicare. În acest context, școala este chemată să își redefină rolul și finalitățile, depășind modelul tradițional centrat exclusiv pe transmiterea de cunoștințe. Accentul se mută tot mai mult asupra formării competențelor necesare adaptării individului la o lume complexă, dinamică și multiculturală. Printre acestea, competențele de comunicare și competențele culturale ocupă un loc central, întrucât ele condiționează integrarea socială, profesională și civică a elevilor. Educația lingvistică devine, astfel, un pilon esențial al învățământului modern, iar limba este privită nu doar ca un instrument de exprimare, ci ca un element constitutiv al identității și un mijloc fundamental de relaționare interculturală. Educația lingvistică contemporană se desfășoară într-un context marcat de mobilitate, globalizare și diversitate culturală accentuată. Limba nu mai este percepută exclusiv ca sistem de reguli gramaticale, ci ca instrument de comunicare, expresie identitară și mediere interculturală. În acest cadru, conceptele de comunicare, identitate și interculturalitate devin esențiale pentru înțelegerea proceselor educaționale actuale și pentru configurarea unor practici didactice adaptate realităților sociale și culturale ale secolului al XXI-lea.

După cum subliniază Michael Byram, „*învățarea unei limbi presupune inevitabil confruntarea cu alte moduri de a vedea lumea și de a construi sensul*” (Byram, 1997, p. 3). Astfel, educația lingvistică depășește obiectivele strict cognitive și vizează formarea unor competențe complexe, care includ dimensiuni sociale, culturale și identitare. Limba reprezintă una dintre cele mai importante forme de manifestare a culturii și, totodată, un factor esențial al coeziunii sociale. Prin limbă, indivizii își exprimă gândurile, emoțiile, valorile și experiențele, construind relații și participând activ la viața comunității. Din perspectivă educațională, limba are o funcție formativă complexă, contribuind la dezvoltarea gândirii, a capacității de abstractizare și a spiritului critic. În secolul al XXI-lea, aceste funcții devin cu atât mai importante, cu cât individul este confruntat cu un volum mare de informații și cu o diversitate de contexte comunicative. Educația lingvistică trebuie să răspundă acestor provocări, formând elevi capabili să comunice eficient, coerent și responsabil, atât în limba maternă, cât și în contexte multilingve și multiculturale. Limba română ocupă un loc central în formarea identității naționale, fiind purtătoarea valorilor culturale, istorice și spirituale ale poporului român. Prin intermediul limbii se transmit tradițiile, mentalitățile și modelele culturale care asigură continuitatea comunității de-a lungul timpului. Eugen Coșeriu subliniază că „*limba nu este doar un instrument de*

comunicare, ci un mod specific de a fi al unei comunități” (Coșeriu, 1994, p. 37), evidențiind legătura profundă dintre limbaj și identitate. În acest sens, studiul limbii române în școală are rolul de a consolida sentimentul de apartenență culturală și de a forma o conștiință identitară solidă, necesară orientării individului într-o lume marcată de schimbare și instabilitate. Globalizarea aduce în prim-plan comunicarea interculturală, o competență tot mai necesară în contextul migrației, al mobilității academice și profesionale. Prin limbă, indivizii nu doar transmit informații, ci și valori, tradiții și moduri de gândire. Comunicarea eficientă presupune înțelegerea diferențelor culturale și respectarea diversității. În școală, studiul limbii române trebuie să fie corelat cu dezvoltarea competențelor interculturale, pentru ca elevii să devină vorbitori responsabili și conștienți de impactul cuvintelor lor. Prin intermediul literaturii și al comunicării autentice, se formează empatia, toleranța și deschiderea spre celălalt.

Secolul al XXI-lea aduce o revoluție și în domeniul educației lingvistice. Profesorul nu mai este doar un transmițător de cunoștințe, ci un mediator al comunicării. Lecțiile interactive, bazate pe colaborare și proiecte, favorizează învățarea prin descoperire și prin experiență. Utilizarea tehnologiei în predarea limbii române s-a dovedit benefică: platformele online, aplicațiile de evaluare și resursele multimedia transformă învățarea într-o experiență dinamică. Totodată, elevii sunt motivați să-și dezvolte gândirea critică, creativitatea și autonomia personală.

În societatea actuală, competențele de comunicare nu se limitează la utilizarea corectă a limbii. Este esențială capacitatea de a asculta activ, de a argumenta, de a negocia sensuri, de a interpreta și evalua mesajele. Comunicarea implică gândire critică, empatie și creativitate. În mediul profesional, competențele lingvistice sunt complementare competențelor digitale. Astfel, se conturează un profil al comunicatorului modern — deschis, adaptabil, conștient de impactul social al limbajului.

Educația lingvistică în limba română contribuie nu doar la formarea competențelor de comunicare, ci și la dezvoltarea dimensiunii culturale a personalității elevilor. Literatura română, ca expresie artistică a limbii, oferă acces la universuri simbolice complexe, în care se reflectă istoria, valorile și aspirațiile societății românești. Textele literare facilitează dialogul dintre trecut și prezent, dintre tradiție și modernitate, oferind repere morale și culturale relevante. Prin interpretarea și analiza acestora, elevii sunt încurajați să își dezvolte gândirea critică, capacitatea de argumentare și sensibilitatea estetică, competențe indispensabile într-o societate democratică. În același timp, afirmarea identității naționale prin limbă nu trebuie să conducă la izolare culturală. Societatea contemporană este caracterizată de mobilitate, pluralism și interacțiuni interculturale permanente. În acest context, identitatea nu mai poate fi concepută ca un construct rigid, ci ca un proces dinamic, care se dezvoltă prin contact și dialog cu alte culturi. Interculturalitatea devine, astfel, o dimensiune esențială a educației moderne, având ca scop formarea unor indivizi capabili să înțeleagă și să respecte diversitatea culturală. Educația interculturală promovează valori precum toleranța, respectul reciproc și cooperarea, contribuind la construirea unei societăți incluzive. În același timp, limba română se situează în centrul comunicării interculturale. Michael Byram consideră că „*educația interculturală presupune dezvoltarea unor competențe care permit individului să relaționeze eficient și adecvat cu persoane aparținând unor culturi diferite*” (Byram, 1997, p. 21). Din această perspectivă, predarea limbii române poate deveni un cadru privilegiat pentru dezvoltarea competențelor interculturale, prin abordarea comparativă a valorilor culturale și prin raportarea literaturii naționale la literatura universală. Elevii sunt astfel încurajați să observe similitudini și diferențe culturale, să își depășească prejudecățile și să dezvolte empatia culturală.

Educația lingvistică contemporană este profund influențată de noile tehnologii ale comunicării, care transformă modul în care indivizii comunică și accesează informația. Mediile digitale generează noi forme de discurs și noi contexte de comunicare, în care limbajul este adesea supus unor modificări rapide. În acest context, școala are responsabilitatea de a forma competențe de comunicare adaptate realităților digitale, promovând utilizarea corectă, coerentă și etică a limbii. Platformele educaționale, resursele multimedia și aplicațiile interactive pot fi integrate în procesul didactic, contribuind la diversificarea strategiilor de predare și la creșterea motivației pentru învățare. Metodele moderne de predare, centrate pe elev, favorizează participarea activă la procesul de învățare și dezvoltarea competențelor de comunicare. Activitățile de tip proiect, dezbateri, portofoliu sau studiu de caz stimulează exprimarea liberă a opiniilor și argumentarea acestora într-un limbaj adecvat. Interdisciplinaritatea permite corelarea limbii române cu alte domenii ale cunoașterii, precum istoria, filosofia, sociologia sau artele, oferind elevilor o perspectivă integrată asupra realității. Astfel, limba devine nu doar obiect de studiu, ci și instrument de cunoaștere și interpretare a lumii. Identitatea lingvistică are un rol crucial în definirea individului și a comunității. Limba română, prin structura, vocabularul și expresivitatea sa, reflectă istoria, tradițiile și valorile poporului român. Eugen Coșeriu susține că „*limba este un produs al culturii și, în același timp, o condiție a existenței acesteia*” (Coșeriu, 1994, p. 37), subliniind faptul că limba nu este doar un mijloc de comunicare, ci și un vector al identității colective.

Prin intermediul limbii, valorile culturale sunt transmise de la o generație la alta, iar tinerii învață să se raporteze la tradițiile și la patrimoniul național. În educația lingvistică, accentul pus pe cunoașterea și aprecierea limbii române contribuie la dezvoltarea sentimentului de apartenență și al responsabilității față de continuitatea culturală. Literatura română, ca expresie artistică a limbii, reprezintă un spațiu privilegiat pentru construirea identității culturale și pentru stimularea dialogului intercultural. Textele literare oferă modele morale și estetice, reflectă experiența istorică și socială, dar și complexitatea relațiilor umane. Prin interpretarea acestor texte, elevii dobândesc nu doar competențe lingvistice, ci și capacitatea de a înțelege contextul cultural în care se produc actele de comunicare, precum și diversitatea valorilor prezente în societate. Astfel, educația lingvistică devine o platformă de formare a gândirii critice, a sensibilității estetice și a empatiei culturale. Educația lingvistică contemporană include și integrarea noilor tehnologii în procesul de predare. Noile realități — internetul, rețelele sociale, platformele educaționale online — determină apariția unui limbaj hibrid, adaptat contextelor multiple în care se manifestă comunicarea contemporană. Această tendință nu reprezintă însă un pericol pentru limba română, ci mai degrabă dovada flexibilității și capacității sale de adaptare. Așa cum afirmă lingvistul Eugeniu Coșeriu, „*limba evoluează odată cu vorbitorii ei*” (Coșeriu, 1997, p. 42).

Mediile digitale oferă acces rapid la informație, la texte literare din diverse spații culturale și la resurse audio-vizuale care facilitează înțelegerea și compararea culturilor. Platformele digitale permit elevilor să comunice cu vorbitori nativi ai altor limbi, să participe la proiecte internaționale și să dezvolte competențe digitale și interculturale. În același timp, aceste medii solicită formarea unei gândiri critice și a unui comportament responsabil în utilizarea limbajului, deoarece comunicarea digitală implică atât oportunități, cât și riscuri legate de claritatea și adecvarea mesajului.

Competențele de comunicare lingvistică includ atât exprimarea clară și coerentă, cât și capacitatea de a interpreta mesajele celorlalți în funcție de context. Aceasta presupune flexibilitate cognitivă, empatie și capacitatea de adaptare la diverse situații sociale. Competența culturală presupune, în plus, cunoașterea valorilor, tradițiilor și normelor specifice altor comunități, precum și respectarea diversității culturale. Limba română

constituie baza acestei înțelegeri, oferind instrumentele necesare pentru raportarea la alteritate și pentru dialogul intercultural. Educația lingvistică contribuie, de asemenea, la consolidarea identității personale și sociale, deoarece înțelegerea limbii proprii permite elevilor să se exprime autentic și să se raporteze la propria cultură. În același timp, contactul cu alte limbi și culturi stimulează curiozitatea, toleranța și capacitatea de adaptare. Constantin Cucos notează că „*educația interculturală ajută la formarea unor personalități flexibile, capabile să trăiască și să acționeze într-o lume complexă și pluralistă*” (Cucos, 2000, p. 92), subliniind importanța abordării interculturale în formarea elevilor.

În concluzie, limba română reprezintă un spațiu fundamental al identității și al comunicării interculturale. Prin studiul limbii și literaturii, elevii dezvoltă competențe de comunicare, sensibilitate culturală, gândire critică și empatie interculturală. Limba nu este doar un mijloc de exprimare, ci și un instrument de mediere între culturi, un vector al valorilor naționale și o punte către dialogul global.

Predarea limbii române în secolul al XXI-lea trebuie să fie orientată spre formarea unor cetățeni competenți, responsabili și deschiși, capabili să valorizeze diversitatea culturală și să se integreze armonios într-o societate complexă. Limba și comunicarea reprezintă elemente definiții ale identității umane. Ele se află sub influența directă a tehnologiei, a globalizării și a diversității culturale. Provocarea contemporană constă în a păstra echilibrul între tradiție și inovație, între expresivitatea limbii și funcționalitatea comunicării. Responsabilitatea tinerelor generații constă în utilizarea adecvată a limbii, menținându-i frumusețea și funcționalitatea în contextul unei lumi dinamice.

Bibliografie

Byram, Michael, *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*, Multilingual Matters, 1997, vol. I, pp. 15–45.

Coșeriu, Eugen, 1994, *Introducere în lingvistică*, Editura Echinox, Cluj-Napoca.

Coșeriu, Eugeniu, 1997, *Lingvistică din perspectivă spațială și funcțională*, Editura Universității, București.

Cucos, Constantin, 2000, *Educația interculturală*, Editura Polirom, Iași.

De la Tradițional la Digital: Utilizarea Aplicațiilor Online în Dezvoltarea Competențelor de Comunicare

Maria Corboveanu
Școala Gimnazială Vânjuleț

În ultimele decenii, societatea contemporană a traversat o serie de transformări profunde, alimentate în principal de avansul tehnologic rapid. În acest context, educația și formarea profesională nu au rămas imune la schimbare. Trecerea de la metodele tradiționale de predare și interacțiune la cele digitale nu mai este o opțiune, ci o necesitate dictată de realitatea secolului XXI (Castells, 2001, p. 45). Comunicarea, pilonul fundamental al oricărui proces educațional, a suferit mutații semnificative. Dacă în modelul tradițional comunicarea se baza pe prezența fizică, pe oralitate directă și pe suportul tipărit, era digitală introduce noi variabile: ubicuitatea, interactivitatea instantanee și multimedia. Această lucrare își propune să analizeze tranziția de la mediul tradițional la cel digital și să exploreze modul în care utilizarea aplicațiilor online contribuie la dezvoltarea și rafinarea competențelor de comunicare, evidențiind atât oportunitățile, cât și provocările acestei noi paradigme.

Pentru a înțelege impactul aplicațiilor online, este esențial să definim contextul tranziției. Modelul tradițional de comunicare în mediul educațional și profesional este caracterizat prin sincronitate fizică. Emițătorul și receptorul împart același spațiu. Avantajul major al acestui tip de comunicare este bogăția elementelor non-verbale (gestică, mimică, contact vizual) și para-verbale (ton, intonație), care facilitează empatia și înțelegerea imediată a mesajului (Pânișoară, 2015, p. 88). Totuși, acest model este limitat de timp și spațiu. Digitalizarea elimină barierele spațio-temporale. Comunicarea mediată de tehnologie poate fi sincronă sau asincronă. În acest mediu, accentul se mută de la carisma fizică la claritatea mesajului, la structură și la competența de a utiliza instrumentul digital. Utilizatorul nu mai este un simplu receptor pasiv, ci devine un „prosumator” de informație, capabil să genereze conținut și să ofere feedback instantaneu (Prensky, 2001, p. 3).

Piața aplicațiilor online oferă o varietate imensă de instrumente care pot fi integrate în procesul de dezvoltare a comunicării. Acestea pot fi clasificate în funcție de funcționalitatea lor principală. Aceste aplicații au înlocuit sala de clasă sau sala de ședințe. Ele dezvoltă competențe de comunicare orală în mediu virtual. Utilizatorii învață să își gestioneze discursul, să fie concisi, să asculte activ și să interpreteze feedback-ul vizual limitat oferit de o cameră web. De asemenea, funcțiile de „partajare ecran” dezvoltă abilitatea de a prezenta vizual informația în timp ce aceasta este explicată verbal. Aceste instrumente revoluționează comunicarea scrisă și vizuală, permițând mai multor utilizatori să lucreze simultan pe același document (Siemens, 2005, p. 6). Competența dezvoltată aici este cea de negociere și co-creare. Participanții învață să ofere feedback constructiv prin comentarii, să accepte sugestii și să structureze ideile într-un mod logic, vizibil pentru toți membrii echipei.

Acestea simulează fluxul de comunicare organizațională. Utilizarea lor dezvoltă disciplina comunicării asincrone. Elevii sau angajații învață să formuleze mesaje clare, să atașeze documente relevante și să respecte termenele limită, dezvoltând o etichetă digitală esențială în lumea modernă. Utilizarea constantă a acestor aplicații nu doar facilitează transmiterea informației, ci antrenează creierul și comportamentul pentru noi tipuri de competențe. Într-o lume dominată de ecrane, textul simplu devine adesea insuficient. Aplicațiile moderne obligă utilizatorul să dezvolte competențe de comunicare multimodală.

Capacitatea de a sintetiza o idee complexă într-un infografic sau într-un slide aerisit este o formă superioară de comunicare, care combină estetica cu logica (Pânișoară, 2015, p. 120). În mediul online, tăcerea poate fi interpretată greșit, ca o problemă tehnică sau lipsă de interes. Aplicațiile interactive încurajează participarea activă. Utilizatorii învață că o comunicare eficientă necesită confirmarea recepționării mesajului, fie printr-un răspuns verbal, fie prin reacții digitale. Mediul online, lipsit de prezența fizică, poate duce ușor la neînțelegeri. Utilizarea aplicațiilor de chat sau forumuri dezvoltă inteligența emoțională digitală. Utilizatorii învață importanța tonului în scris, evitarea majusculilor excesive și formularea criticilor într-un mod care să nu ofenseze, dat fiind că textul scris rămâne vizibil permanent. Nu putem ignora faptul că digitalizarea aduce și provocări. Fenomene precum „oboseala Zoom” și lipsa contactului uman real pot duce la o comunicare superficială. De aceea, competența supremă dezvoltată în prezent este capacitatea de a alege canalul potrivit: când este necesar un e-mail și când este imperativă o întâlnire față în față.

Trecerea de la tradițional la digital în comunicare este un proces ireversibil și continuu. Aplicațiile online nu sunt simple unelte tehnice, ci veritabile medii de învățare care remodelează modul în care gândim, interacționăm și colaborăm. Utilizarea acestor aplicații contribuie decisiv la formarea unui comunicator versatil, capabil să sintetizeze informația eficient, să colaboreze în echipe distribuite geografic și să utilizeze limbajul vizual și tehnologic pentru a-și susține argumentele. În viitor, competența de comunicare nu va mai fi evaluată doar prin prisma oratoriei clasice, ci prin dexteritatea cu care individul reușește să navigheze și să utilizeze ecosistemul digital pentru a crea conexiuni umane autentice și eficiente (Castells, 2001, p. 200). Astfel, tehnologia devine o punte, nu o barieră, între minți și idei.

Bibliografie:

- Castells, M. (2001). *Galaxia Internet. Reflecții asupra internetului, afacerilor și societății*. Editura All , București.
- Pânișoară, I. O. (2015). *Comunicarea eficientă*. Editura Polirom, Iași.
- Prensky, M. *Digital Natives, Digital Immigrants*. MCB University Press. (2001).
- Siemens, G. *Connectivism: A Learning Theory for the Digital Age*. International Journal of Instructional Technology. (2005).

Mediere interculturală prin proza scurtă la ora de limba engleză – proponeri de bună practică

Crăcea Otilia Ina
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

Rezumat

Articolul propune integrarea prozei scurte în ora de limba engleză ca instrument didactic pentru dezvoltarea competenței de mediere interculturală, în acord cu descriptorii din CECRL – Volumul complementar (2020). Pornind de la ideea că elevii trebuie să devină mediatori între limbi și culturi, lucrarea evidențiază rolul literaturii scurte în stimularea empatiei, a gândirii critice și a comunicării autentice. Sunt prezentate exemple concrete de bună practică – activități de reformulare, comparație culturală, dialog de mediere și club de lectură intercultural – care demonstrează modul în care textele literare pot facilita dezvoltarea competențelor de comunicare, colaborare și reflecție interculturală. Concluzia subliniază că literatura devine un spațiu de dialog cultural și un instrument eficient pentru formarea elevilor ca utilizatori competenți și mediatori ai limbii engleze.

Cuvinte-cheie: mediere interculturală; proză scurtă; CECRL – Volumul complementar; competență comunicativă; literatură la ora de engleză; bune practici didactice; educație interculturală; învățarea limbilor străine.

În contextul actual, ora de limba engleză nu mai poate fi redusă la dezvoltarea competențelor lingvistice clasice. Documentele europene recente, în special CECRL – Volumul complementar (2020), subliniază rolul esențial al medierii și al competenței interculturale, văzute ca abilități-cheie pentru comunicarea reală într-o societate globalizată. Elevii nu trebuie doar să înțeleagă limba, ci să poată interpreta, explica, negocia sensuri și construi punți între culturi.

În acest context, proza scurtă (short stories) devine un instrument didactic extrem de valoros. Textele scurte oferă acces rapid la universuri culturale diferite și creează contexte autentice pentru activități de mediere lingvistică și culturală.

Literatura scurtă prezintă multiple avantaje pedagogice:

- este accesibilă ca lungime și complexitate;
- oferă situații autentice de comunicare și conflict cultural;
- stimulează empatia și gândirea critică;
- permite integrarea naturală a tuturor competențelor: receptare, producere, interacțiune și mediere.

Potrivit lui Lazar (1993) și Collie & Slater (1987), literatura în clasă dezvoltă simultan competența lingvistică și competența culturală, deoarece elevii intră în contact cu perspective și valori diferite.

Medierea interculturală la ora de engleză

CECRL definește medierea ca procesul prin care utilizatorul limbii facilitează înțelegerea între persoane, texte și culturi. În clasă, aceasta poate însemna:

- explicarea unui text literar pe înțelesul altor colegi;
- reformularea ideilor pentru un public diferit;
- compararea valorilor culturale;
- construirea unui dialog între perspective.

Proza scurtă oferă contexte ideale pentru astfel de activități, deoarece prezintă frecvent situații de neînțelegere, stereotipuri sau diferențe de mentalitate.

Propuneri de activități la clasă

Activitatea 1 – „Cultural mediator”

Text propus: O. Henry – *The Gift of the Magi*

Etape:

1. Elevii citesc povestirea individual.
2. Profesorul explică contextul cultural: Crăciunul în SUA, simbolistica cadourilor.
3. Elevii lucrează în grupuri și primesc sarcina:
  - să explice povestea „unui prieten din România care nu a citit-o”.
4. Fiecare grup realizează o prezentare orală simplificată.

Competențe dezvoltate:

- reformulare și simplificare;
- explicarea elementelor culturale;
- cooperare.

Această activitate corespunde descriptorului CECRL: „Poate transmite ideile principale dintr-un text narativ, adaptând limbajul la interlocutor.”

Activitatea 2 – „What would happen in Romania?”

Text propus: Roald Dahl – *The Landlady*

După lectură, elevii discută:

- Cum este reprezentată cultura britanică?
- Ce diferențe observă?
- Cum s-ar desfășura povestea în România?

Elevii creează apoi o versiune alternativă a finalului, plasată în cultura română.

Această activitate dezvoltă:

- gândirea interculturală;
- transferul cultural;
- creativitatea.

Byram (1997) subliniază că această comparație între culturi dezvoltă „intercultural speaker”, capabil să înțeleagă diferența fără a o judeca.

Activitatea 3 – „Explaining culture through storytelling”

Text propus: Amy Tan – *Two Kinds*

Elevii lucrează în perechi:

- un elev joacă rolul unui părinte român,
- celălalt explică povestea și relația părinte-copil din cultura chineză-americană.

Se realizează un dialog de mediere:

- clarificări,
- reformulări,
- comparații.

Activitatea dezvoltă descriptorii CECRL:

- *facilitarea comunicării în situații sensibile cultural;*
- *explicarea valorilor și perspectivelor diferite.*

Beneficii observate la clasă

Aplicarea acestor activități a dus la:

- creșterea motivației pentru lectură;
- participare orală mai activă;

- dezvoltarea empatiei și a gândirii critice;
- utilizarea mai naturală a limbii în contexte reale.

Elevii devin nu doar utilizatori ai limbii, ci mediatori culturali, pregătiți pentru comunicarea reală.

Concluzie

Integrarea prozei scurte în predarea limbii engleze oferă un cadru autentic pentru dezvoltarea **medierii interculturale**, competență centrală în CECRL. Literatura devine astfel nu doar suport lingvistic, ci spațiu de dialog cultural, contribuind la formarea unor tineri capabili să comunice, să înțeleagă și să construiască punți între culturi.

Bibliografie

- Byram, M. (1997). *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Multilingual Matters.
- Collie, J., & Slater, S. (1987). *Literature in the Language Classroom*. Cambridge University Press.
- Consiliul European (2020). *Cadrul European Comun de Referință pentru Limbi – Volumul complementar*. Strasbourg.
- Ionescu, M. (2019). *Didactica limbilor moderne*. Polirom.
- Lazar, G. (1993). *Literature and Language Teaching*. Cambridge University Press.
- Tomlinson, B. (2013). *Developing Materials for Language Teaching*. Bloomsbury.
- Widdowson, H. G. (2003). *Defining Issues in English Language Teaching*. Oxford University Press.

Utilizarea terminologiei specifice jocurilor online în predarea limbii engleze

Felicia Alexandrina Crișan
Colegiul Național Traian

Contextul educațional actual este profund influențat de dezvoltarea tehnologiei digitale și de expansiunea mediilor virtuale. Jocurile online, platformele digitale și comunitățile virtuale au generat un limbaj specific, utilizat frecvent de elevi în afara mediului școlar. Această realitate oferă profesorilor de limba engleză oportunitatea de a valorifica terminologia digitală și cea provenită din jocuri online ca resursă didactică eficientă.

Terminologia din jocurile online include o varietate de termeni utilizați constant de elevi, precum „spawn”, „respawn”, „level up”, „score”, „quest”, „achievement”, „loot”, „upgrade”, „skill”, „mission” sau „challenge”. De asemenea, termenii sociali specifici comunităților de gaming, precum „troll”, „noob”, „AFK”, „ban”, „teamplay” sau „chat”, sunt bine cunoscuți de elevi și pot fi integrați cu succes în activitățile de predare a vocabularului.

Integrarea acestor termeni în lecțiile de limba engleză facilitează învățarea contextualizată și reduce distanța dintre limbajul academic și cel utilizat în viața cotidiană a elevilor. Conform lui Gee (2007, p. 36), jocurile digitale creează medii de învățare autentice, în care limbajul este dobândit prin acțiune și interacțiune.

„Limbajul din jocuri este învățat prin participare activă, nu prin memorare mecanică” (Gee, 2007, p. 37).

Un aport semnificativ îl constituie termenii specifici mecanicilor de joc și strategiilor, precum „sword”, „shield”, „attack damage”, „magic damage”, „lethality” sau „magic armour”. Acești termeni pot fi utilizați în activități de predare a adjectivelor comparative și superlative (stronger, weaker, more powerful), precum și pentru descrierea personajelor sau a strategiilor de joc.

De exemplu, elevii pot formula enunțuri precum „A sword causes more attack damage than a shield” sau „Magic damage is effective against low magic armour”, exersând structuri gramaticale și vocabular specific într-un context familiar.

Termenii „bait”, „rage bait” și „rage quit” oferă oportunități valoroase pentru discutarea limbajului figurat și a comportamentelor sociale în mediul online. Profesorul poate propune activități de tip debate sau role-play în care elevii analizează situații de comunicare online, identificând comportamente adecvate și inadecvate. 2

„Elevii învață mai eficient atunci când limbajul educațional reflectă experiențele lor digitale” (Prensky, 2001, p. 6).

De asemenea, termeni precum „omen”, „famas”, „scar” sau „P90”, frecvent întâlniți în jocurile de tip shooter, pot fi utilizați pentru exerciții de clasificare lexicală sau pentru dezvoltarea competențelor descriptive. Elevii pot crea descrieri de obiecte, comparații sau instrucțiuni de utilizare, exersând timpurile verbale și vocabularul tehnic într-un mod controlat și educativ.

Utilizarea terminologiei din jocuri online sprijină dezvoltarea competențelor interculturale, întrucât multe jocuri implică interacțiuni internaționale. Comunicarea cu jucători din alte țări presupune utilizarea limbii engleze ca limbă de circulație internațională, consolidând competențele de exprimare orală și scrisă.

În practica didactică, profesorii pot integra această terminologie prin exerciții de vocabular, jocuri de rol, simulări sau activități de tip project-based learning. Elevii pot realiza glosare

tematice, prezentări sau mini-proiecte în care explică termeni și mecanici de joc în limba engleză.

Integrarea terminologiei provenite din jocurile online în predarea limbii engleze a demonstrat numeroase beneficii educaționale. Cu toate acestea, utilizarea acestor resurse trebuie analizată și din perspectiva riscurilor și limitelor pedagogice, pentru a asigura un proces educațional echilibrat și eficient.

Un prim risc este reprezentat de transferul excesiv al limbajului informal în contexte academice. Termeni precum „noob”, „rage quit” sau „troll” pot fi utilizați de elevi în situații neadecvate, fără a face distincția între registrul informal și cel formal al limbii engleze. Acest fenomen poate afecta dezvoltarea competențelor de comunicare academică și scriere formală.

„Învățarea eficientă presupune capacitatea elevilor de a adapta limbajul la contextul comunicativ” (Gee, 2007, p. 45).

Un alt risc important este normalizarea comportamentelor negative asociate mediului online. Concepte precum „rage bait” sau „to troll” pot încuraja, dacă nu sunt gestionate corespunzător, atitudini agresive sau lipsite de empatie. În lipsa unei medieri didactice adecvate, elevii pot percepe aceste comportamente ca fiind acceptabile sau chiar dezirabile.

Din perspectivă pedagogică, există și limite legate de diversitatea intereselor elevilor. Nu toți elevii sunt familiarizați cu jocurile online, iar utilizarea excesivă a terminologiei specifice acestui domeniu poate conduce la excludere sau demotivare. Profesorul trebuie să se asigure că limbajul utilizat este accesibil tuturor elevilor, indiferent de experiența lor digitală.

Un alt aspect problematic îl reprezintă suprautilizarea vocabularului din jocuri în detrimentul limbajului academic. Termeni precum „sword”, „shield”, „attack damage” sau „magic armour” sunt utili pentru contextualizare, însă trebuie corelați cu obiectivele curriculare. Fără o tranziție clară către vocabularul academic, elevii pot întâmpina dificultăți în utilizarea limbii engleze în contexte formale.

„Profesorul are rolul de a filtra și adapta conținutul digital la scopuri educaționale clare” (Prensky, 2001, p. 12).

Un risc suplimentar este dependența excesivă de motivația extrinsecă. Gamificarea și limbajul din jocuri pot stimula interesul elevilor pe termen scurt, însă nu garantează dezvoltarea motivației intrinseci pentru învățare. Elevii pot deveni interesați mai degrabă de recompense decât de procesul educațional în sine.

În acest context, rolul profesorului este esențial. Acesta trebuie să acționeze ca mediator între limbajul informal digital și cel academic, ghidând elevii spre utilizarea conștientă și responsabilă a limbii engleze. Activitățile didactice pot include comparații între registrele lingvistice, analizarea critică a comportamentelor online și exerciții de reformulare a mesajelor informale în variante formale.

În concluzie, utilizarea terminologiei digitale și a celei provenite din jocuri online reprezintă o strategie pedagogică modernă și eficientă în predarea limbii engleze. Această abordare facilitează învățarea contextualizată, crește motivația elevilor și contribuie la dezvoltarea competențelor lingvistice, digitale și sociale necesare integrării într-o societate globalizată, dar poate fi benefică doar atunci când este realizată într-un mod echilibrat și critic. Conștientizarea riscurilor și limitelor permite profesorilor să valorifice potențialul educațional al acestor resurse, fără a compromite obiectivele fundamentale ale educației lingvistice.

Bibliografie

Deterding, S., Dixon, D., Khaled, R., & Nacke, L. (2011). From game design elements to gamefulness: Defining gamification.

Kukulska-Hulme, A. (2012). Language learning defined by time and place. London: Routledge.

Gee, J. P. (2007). What video games have to teach us about learning and literacy. New York: Palgrave Macmillan.

Prensky, M. (2001). Digital natives, digital immigrants. *On the Horizon*, 9(5), 1–6.

Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea

Draga Tătucu Mariana
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

1. Introducere: De la posesia informației la arta filtrării

Trăim într-un secol în care a comunica nu mai înseamnă doar a transmite un mesaj, ci a supraviețui unui adevărat tsunami informațional. Dacă secolul XX a fost definit de lupta pentru accesul la informație, secolul XXI este definit de lupta pentru relevanță. În acest context, limba nu mai este doar un sistem de semne, ci un ecosistem viu, modelat de tehnologie, migrație și crize globale.

Prezentul referat își propune să analizeze triada „metode – culturi – competențe” nu ca pe o listă ierarhică, ci ca pe un triunghi ale cărui laturi se sprijină reciproc. Vom porni de la o premisă inovativă: competențele nu se aplică în culturi, ci se nasc din confruntarea cu diferența culturală, iar metodele nu sunt simple instrumente, ci tehnologii cognitive care rescriu însuși modul în care gândim prin limbaj.

2. Metamorfoza metodelor: De la tablă la inteligența augmentată

1. De la transmisie la co-creare: Nu cine deține informația este puternic, ci cine știe să o remixeze. Comunicarea devine un proces de design colaborativ.

2. De la sincron la asincron augmentat: Comunicarea față-în-față scade vertiginos, înlocuită de interacțiuni mediate. După cum observă Mihail Orzeata în volumul său din 2024, această reducere a ponderii comunicării directe este „*una dintre cele mai mari provocări ale acestor decenii*”.

3. De la metode la metadomenii: Nu mai predăm „comunicare”, ci învățăm să navigăm în medii comunicative instabile.

Adevărata inovație metodologică nu constă în folosirea tabletei în locul tablei, ci în schimbarea regimului de atenție. Trăim ceea ce putem numi „amnezia contextuală” – putem reproduce informații, dar pierdem capacitatea de a le situa. De aceea, metodele viitorului nu sunt nici tradiționale, nici pur digitale, ci hibride: ele combină rigoarea lecturii lente cu agilitatea remixului digital.

3. Culturi și interculturalitate: Dincolo de toleranță

Secolul XXI aduce cu sine o criză a narațiunilor unice. Comunicarea interculturală nu mai este un moft academic, ci o competență de supraviețuire. În materialele educaționale recente, conștientizarea culturală și competența de exprimare sunt incluse ca una dintre cele opt competențe cheie ale Consiliului European.

Sursele documentare indică faptul că asistăm la o dublă mișcare: pe de o parte, globalizarea modelelor de comunicare (engleza corporatistă, emoji-urile ca limbaj universal, algoritmi care standardizează interacțiunea), iar pe de altă parte, reafirmarea identităților lingvistice locale. Paradoxul este că niciodată nu am comunicat mai mult între culturi și niciodată nu ne-am înțeles mai puțin.

O perspectivă inovativă asupra acestui subiect este să privim cultura nu ca pe un obstacol, ci ca pe un organ de percepție. Așa cum schimbarea luminii modifică ceea ce vedem, schimbarea contextului cultural modifică ceea ce putem spune. În acest sens, a fi competent intercultural nu înseamnă a ști „obiceiurile” celuilalt, ci a dezvolta o lentilă maleabilă prin care poți privi realitatea din mai multe unghiuri.

Un exemplu concret: diplomația modernă nu mai este doar o negociere între state, ci o gestionare a percepțiilor. Cartea lui Mihail Orzeata vorbește explicit despre comunicare ca „*război global al ideilor*” și despre diplomație ca instrument de reducere a tensiunilor între comunități și state. Acesta este un semnal clar că dimensiunea culturală a comunicării a părăsit sfera teoretică și a intrat în cea strategică.

4. Competențele secolului XXI: De la lista scurtă la arhitectura sinelui

Literatura de specialitate operează cu mai multe clasificări ale competențelor secolului XXI. Cea mai cunoscută este cea a Partnership for 21st Century Skills (P21) care grupează abilitățile în trei mari categorii: învățare și inovare, alfabetizare digitală, carieră și viață. În paralel, Consiliul European (2018) propune opt competențe cheie, punând accent pe alfabetizare, multilingvism, competență digitală și conștientizare culturală.

Dar dincolo de taxonomii, se conturează o transformare mai profundă. Dacă în secolul XX competențele erau adaosuri la personalitate (știi să faci ceva în plus), în secolul XXI ele devin structuri existențiale. A fi competent înseamnă a fi capabil să devii altcineva pe parcursul unei vieți profesionale.

Patru competențe mi se par definitorii pentru acest nou regim:

A. Gândirea critică în era post-adevăr

Nu mai este suficient să distingem adevărul de fals. Trăim într-o economie a atenției unde minciuna se răspândește mai repede decât corecția. Gândirea critică devine astfel imunologie digitală. Așa cum un organism are nevoie de anticorpi, mintea are nevoie de mecanisme de detectare a toxicității informaționale.

B. Creativitatea ca toleranță la eșec

Una dintre cele mai profunde definiții ale creativității în secolul XXI este „capacitatea de a acționa în situații fără o soluție cunoscută”. Aceasta presupune abandonarea iluziei manualului de instrucțiuni. A fi creativ nu înseamnă a picta frumos, înseamnă a nu intra în panică atunci când realitatea nu se potrivește cu harta.

C. Colaborarea peste granițe cognitive

Colaborarea nu mai înseamnă doar a lucra bine în echipă. Înseamnă a lucra bine cu oameni care gândesc diferit – nu doar cultural, ci cognitiv. Este vorba despre a transforma fricțiunea epistemică în motor de inovație.

D. Gestionarea suprainformatizării

Una dintre puținele surse care abordează frontal această problemă vorbește despre fenomenul suprainformatizării – un dezechilibru între oferta informațională și cererea reală. Informația devine o „bombă neexplodată” atunci când nu răspunde unei probleme autentice sau, mai rău, când creează probleme noi. Competența esențială devine astfel a ști ce să ignori – o abilitate pe care niciun curriculum nu o predă în mod explicit.

5. O propunere inovativă: Comunicarea ca infrastructură

Sintetizând cele trei dimensiuni – metode, culturi, competențe – propun o redefinire a comunicării pentru secolul XXI. Dacă până acum am privit comunicarea ca pe o activitate (ceea ce facem când vorbim sau scriem), viitorul ne obligă să o privim ca pe o infrastructură.

Asemenea rețelei electrice sau apei curente, comunicarea devine invizibilă până în momentul în care se întrerupe. Noi nu „intrăm” în comunicare; suntem deja în ea. Această schimbare de paradigmă are implicații profunde:

- Metodele nu mai sunt exerciții, ci moduri de întreținere a infrastructurii.
- Culturile nu mai sunt destinații turistice, ci noduri ale rețelei.
- Competențele nu mai sunt proprietăți individuale, ci proprietăți ale rețelei însăși.

Un inginer nu întreabă „ce fel de electricitate folosești?”, ci proiectează sistemul astfel încât să funcționeze indiferent de sursă. La fel, adevărata competență comunicațională a secolului XXI este aceea de a proiecta medii în care sensul poate circula – indiferent de limba vorbită, de platforma folosită sau de contextul cultural.

6. Concluzie: Înapoi la limba vie

Paradoxal, după zeci de pagini despre metode, culturi și competențe, concluzia acestui referat este conservatoare: limba contează. În goana după inovație digitală și

competențe transversale, riscăm să pierdem esențialul: capacitatea de a spune exact ceea ce gândim și de a înțelege exact ceea ce spune celălalt.

Competențele secolului XXI nu sunt o abandonare a tradiției, ci o revenire la ea prin alte uși. Alfabetizarea funcțională, stăpânirea nuanțelor, capacitatea de a construi un argument coerent – acestea sunt fundația pe care se construiesc toate celelalte abilități. Fără ele, competența digitală este doar zgomot, iar conștientizarea culturală este doar turism.

Bibliografie

21st century skills, Wikipedia. Accesat februarie 2026.

Problemele Comunicării Secolul XXI, document Scribd, 2018.

Educația incluzivă și competențele secolului XXI, Material metodologic INCREA, proiect Erasmus+, 2024.

Orzeata, Mihail, Comunicare și diplomație în secolul XXI, Editura Cartea Românească, București, 2024.

Recomandarea Consiliului European privind competențele cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții, 22 mai 2018.

Metamorfoza comunicării în secolul XXI: Metode, interculturalitate și noi competențe

Sorina Zaharia Drăghici
Școala Gimnazială Constantin Negreanu

Secolul al XXI-lea a marcat o schimbare de paradigmă fără precedent în istoria comunicării umane. Dacă secolele anterioare au fost definite de apariția tiparului, a telegrafului sau a telefoniei fixe, noul mileniu se află sub semnul digitalizării totale, a instantaneității și a hiperconectivității. Limba, ca organism viu, și comunicarea, ca proces social fundamental, au fost nevoite să se adapteze unui mediu volatil, guvernat de internet și de inteligența artificială. Această lucrare își propune să exploreze transformările comunicării contemporane prin prisma a trei piloni esențiali: noile metode tehnologice, dinamica interculturală și competențele emergente necesare individului modern.

Metode și Canale de Comunicare:

- **De la Text la Multimodalitate**

Revoluția tehnologică a redefinit „cum” comunicăm, trecând de la interacțiunea liniară la cea reticulară (de rețea).

- **Digitalizarea și Instantaneitatea**

Principala caracteristică a metodelor actuale este viteza. Scrisoarea a fost înlocuită de e-mail, iar e-mailul este treptat înlocuit, în comunicarea informală și chiar corporativă, de mesageria instantă (WhatsApp, Slack, Telegram). Această accelerare a dus la o comprimare a mesajului. Comunicarea a devenit sincronă (în timp real), eliminând timpii de reflecție specifici corespondenței tradiționale.

- **Comunicarea Multimodală**

Textul nu mai este suveran. Secolul XXI a introdus conceptul de comunicare multimodală, unde sensul este construit prin suprapunerea mai multor straturi:

- ✓ **Text:** Adesea abreviat sau fragmentat.

- ✓ **Vizual:** Emoji-uri, GIF-uri, meme-uri și stickere.

- ✓ **Video:** Platforme precum TikTok sau Instagram Reels au impus formatul video scurt ca metodă primară de transmitere a informației.

Această trecere către vizual a schimbat modul în care creierul procesează informația, favorizând conținutul care poate fi „scanat” rapid în detrimentul textelor lungi și complexe.

- **Rolul Inteligenței Artificiale (IA)**

Un element nou în ecuația comunicării este agentul non-uman. Chatboții, asistenții virtuali (Siri, Alexa) și modelele lingvistice avansate (precum ChatGPT) au devenit interlocutori. Metodele de comunicare includ acum medierea tehnologică avansată:

- ✓ **Traducerea automată:** Barierele lingvistice sunt estompate de algoritmi care traduc în timp real.

- ✓ **Text predictiv:** Algoritmii sugerează răspunsuri, influențând subtil vocabularul și tonul utilizatorilor.

- **Culturi și Interculturalitate într-un „Sat Global”**

Globalizarea digitală a creat un paradox: deși suntem mai conectați ca niciodată, diferențele culturale devin uneori surse de conflict sau, dimpotrivă, de omogenizare forțată.

- **Engleza ca „Lingua Franca” și Hibridizarea Limbii**

Engleza a devenit sistemul de operare al comunicării globale. Totuși, în sec. XXI, nu vorbim doar de o adoptare a englezei, ci de o hibridizare a limbilor locale cu termeni anglo-saxoni (fenomenul „Romgleză” în România, „Spanglish” în SUA etc.). Termeni

tehnici (like, share, streaming, fake news) au fost adoptați "tale-quale" în majoritatea limbilor, creând un lexicul global comun.

- **Cultura Digitală și Netiquette**

A apărut o nouă cultură, cea a internetului, care transcende granițele naționale.

Aceasta vine cu propriile norme și valori:

- ✓ **Neticheta (Netiquette):** Codul bunelor maniere online (ex: a scrie cu majuscule este echivalentul țipătului).
- ✓ **Cultura Meme:** Meme-urile au devenit vectori culturali complecși. O imagine virală poate transmite o stare de spirit sau o critică politică mai eficient decât un editorial, fiind înțeleasă simultan de un adolescent din Japonia și unul din Brazilia.
- ✓ **Provocările Interculturale**

Într-un mediu text-based, lipsesc elementele paraverbale (tonul vocii) și nonverbale (gestica). Acest lucru duce la ambiguitate. Ceea ce într-o cultură este considerat o comunicare directă și eficientă (ex: cultura germanică), în alta poate fi perceput ca nepolitic sau agresiv (ex: culturile asiatice sau latino-americane). Secolul XXI necesită o sensibilitate acută la contextul cultural al interlocutorului invizibil.

- **Competențe de Comunicare pentru Secolul XXI**

Alfabetizarea (capacitatea de a citi și scrie) nu mai este suficientă. Individul modern are nevoie de un set complex de competențe pentru a naviga în acest ecosistem informațional.

- **Literația Digitală și Media (Media Literacy)**

Cea mai importantă competență a secolului este capacitatea de a discerne adevărul de fals.

- ✓ **Gândirea critică:** Abilitatea de a verifica sursele, de a identifica Fake News și Deepfakes.
- ✓ **Gestionarea informației:** Capacitatea de a filtra volumul imens de date (infobezitate) și de a extrage doar ceea ce este relevant.
- ✓ **Competențe Socio-Emoționale (Soft Skills)**

Pe măsură ce IA preia sarcinile tehnice de redactare sau traducere, valoarea umană se mută în zona emoțională.

- ✓ **Empatia digitală:** Capacitatea de a „simți” interlocutorul prin ecran și de a adapta mesajul pentru a nu ofensa.
- ✓ **Colaborarea virtuală:** Abilitatea de a lucra eficient în echipe distribuite global, folosind instrumente digitale, fără a fi prezent fizic.
- ✓ **Adaptabilitatea Lingvistică**

Competența nu mai înseamnă doar a cunoaște o limbă străină la perfecție, ci a avea capacitatea de code-switching (alternarea codurilor). Utilizatorul modern trebuie să știe să treacă instantaneu de la un limbaj formal (într-un e-mail oficial) la un limbaj ultra-colocvial și vizual (pe social media), înțelegând nuanțele fiecărui mediu. Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea nu mai sunt doar instrumente de transmitere a informației, ci medii de existență. Trecerea de la cultura tiparului la cultura digitală a modificat structura discursului, a impus noi norme culturale și a redefinit conceptul de competență.

Deși tehnologia ne oferă metode de o eficiență incredibilă, ea aduce și riscul superficialității și al dezumanizării. Provocarea majoră a generațiilor actuale nu este adoptarea noilor tehnologii – care se întâmplă organic – ci păstrarea profunzimii, a nuanțelor și a empatiei umane într-un mediu dominat de viteză și algoritmi. Viitorul comunicării aparține celor care vor ști să îmbine fluența digitală cu inteligența emoțională și culturală.

Bibliografie Selectivă

Castells, Manuel, (2000). Epoca informației: Economia, societatea și cultura (Vol. 1: Societatea în rețea), Editura All, București ;

Crystal, David, (2010). E o lume mică: De ce nu va înlocui engleza celelalte limbi? Editura Paralela 45, Pitești ;

Drăgan, Ioa., (2007). Comunicarea: paradigme și teorii, Editura Rao, București ;

McLuhan, Marshall. (2006). Să înțelegem media: Extensiile omului. Editura Curtea Veche, București ;

Zafiu, Rodica, (2001). Diversitate stilistică în româna actuală, Editura Universității din București, București

Integrarea tehnologiilor digitale în cadrul orelor de limba engleză

Giura Corina
Școala Gimnazială nr. 6

Este cert faptul că trăim într-o eră a digitală, tehnologia digitalizării fiind în prezent lider în ceea ce privește evoluția tehnologică, cu un impact resimțit în toate domeniile economice și sociale. În secolul XXI, competențele digitale reprezintă o componentă esențială a educației moderne, nu doar pentru formarea profesională viitoare a elevilor, ci și ca element cheie al învățării eficiente în orice disciplină.

În învățământul gimnazial, limba engleză oferă o platformă ideală pentru combinarea învățării limbii cu dezvoltarea competențelor digitale: căutarea și selecția de resurse online, comunicarea digitală, crearea de conținut multimedia și colaborarea prin instrumente digitale.

Dar ce înseamnă competențe digitale în educație?

Conceptul de „competențe digitale” acoperă abilități variate, precum:

- utilizarea resurselor digitale (platforme educaționale, aplicații interactive);
- crearea și partajarea de conținut digital;
- evaluarea critică și sigură a informației online;
- utilizarea tehnologiei pentru comunicare și colaborare;
- disponibilitatea la învățare continuă și adaptare tehnologică.

La elevii de gimnaziu, aceste competențe pot fi dezvoltate simultan cu abilități lingvistice prin activități practice integrate în limba engleză.

Competențele digitale pot fi integrate în cadrul orelor de limba engleză printr-o serie de strategii:

1. Proiecte și activități practice

- **Crearea de prezentări digitale în limba engleză:** elevii pot utiliza instrumente precum Google Slides sau Canva pentru a crea prezentări despre teme studiate (de exemplu, „My favorite country” sau „Environmental issues”). Aceasta îi ajută să lucreze deopotrivă la vocabular, structuri gramaticale și abilități digitale.
- **Bloguri sau jurnale online** în limba engleză: elevii își pot publica reflecții, recenzii de carte sau rezumate ale filmelor – ceea ce dezvoltă competența de comunicare digitală și scrierea în limba engleză.
- **Proiecte de cercetare folosind resurse digitale:** elevii caută și compare informații din surse online (website-uri educaționale, materiale video), apoi prezintă rezultatele în limba engleză – dezvoltând astfel capacitatea de **evaluare critică a informației**.

2. Utilizarea instrumentelor digitale ca resurse educaționale

Unul dintre cele mai mari avantaje ale dispozitivelor digitale este accesul facil la o varietate de resurse educaționale. Platformele online, precum BBC Learning English, Duolingo sau Quizlet, permit elevilor să exerseze vocabularul, gramatica și pronunția într-un mod interactiv (Godwin-Jones, 2018). De asemenea, prin aplicații educaționale și e-books, elevii pot citi texte autentice și pot asculta înregistrări ale vorbitorilor nativi, ceea ce contribuie la dezvoltarea competențelor lingvistice.

În plus, accesul la resurse multimedia, cum ar fi videoclipurile educaționale sau audiobook-urile, permite o învățare mai dinamică și mai captivantă. Spre exemplu, platforme precum TED-Ed sau YouTube oferă lecții explicative, interviuri și documentare care pot sprijini procesul de învățare. Aceste materiale nu doar că expun elevii la accente

diferite și contexte variate, dar îi ajută și să înțeleagă mai bine cultura și subtilitățile limbii engleze.

Integrarea aplicațiilor în orele de limba engleză stimulează motivația și interacțiunea elevilor cu limba străină într-un mod modern și atractiv. Aceste instrumente îi ajută pe elevi să practice vocabularul și să își îmbunătățească abilitățile prin feedback imediat.

Beneficii ale integrării competențelor digitale

Integrarea competențelor digitale în predarea limbii engleze aduce numeroase avantaje:

- îmbunătățirea motivației elevilor prin utilizarea tehnologiei interactive;
- dezvoltarea abilităților de comunicare digitală, utile pentru viitoarele contexte educaționale și profesionale;
- dezvoltarea gândirii critice în selecția și evaluarea informației online;
- extinderea oportunităților de învățare colaborativă dincolo de clasă.
- personalizarea învățării

Un alt beneficiu important este posibilitatea adaptării materialelor didactice la nevoile fiecărui elev. Aplicațiile educaționale oferă exerciții personalizate și feedback instant, permițând fiecărui elev să progreseze în ritmul propriu (Stockwell, 2013). De exemplu, software-urile de recunoaștere vocală ajută la îmbunătățirea pronunției prin corectarea automată a greșelilor.

În plus, utilizarea inteligenței artificiale în educație aduce noi oportunități de învățare personalizată. Algoritmii avansați pot analiza progresul fiecărui elev și pot sugera activități adaptate nivelului său de cunoștințe. De exemplu, platforme precum Grammarly sau ELSA Speak oferă sugestii personalizate pentru îmbunătățirea scrierii și a pronunției, ceea ce permite o dezvoltare constantă și adaptată nevoilor fiecărui elev.

Prin urmare, aș putea concluziona că utilizarea dispozitivelor digitale în predarea limbii engleze aduce numeroase beneficii, de la accesul la resurse diverse și învățarea interactivă, până la dezvoltarea competențelor digitale și îmbunătățirea abilităților de ascultare și vorbire. Implementarea acestor tehnologii în mod echilibrat poate transforma procesul educațional într-o experiență mai atractivă și eficientă pentru elevi. Tehnologia nu înlocuiește profesorul, ci îl sprijină, oferindu-i instrumente moderne prin care să creeze lecții captivante și adaptate nevoilor elevilor.

Bibliografie

- European Commission. (2018), *Digital Education Action Plan*, Retrieved from ec.europa.eu/education/education-in-the-eu/digital-education-action-plan_en
- Godwin-Jones, R. (2018), *Emerging Technologies: Second Language Writing in the Digital Age*, *Language Learning & Technology*, 22*(1), 4–15.
- Stockwell, G. (2013), *Computer-Assisted Language Learning: Diversity in Research and Practice*, Cambridge University Press.
- Competențele digitale ale cadrelor didactice din învățământul preuniversitar – DigCompEdu*. Site web educatia-digitala.ro

Practici educaționale moderne în predarea limbilor: între interactivitate și digitalizare

Golea Julieta Doriană
Școala Gimnazială Vânjuleț

Într-o lume aflată într-o continuă transformare, elevii au nevoie ca profesorii să își adapteze practicile didactice la cerințele contemporane. Este esențial să le facilităm înțelegerea materiei printr-o perspectivă apropiată de experiența lor, valorificând tehnologiile disponibile. Astfel, procesul de predare-învățare devine mai interactiv, relevant și motivant, iar elevii sunt stimulați să participe activ și să dezvolte competențele necesare într-o societate digitalizată și globalizată.

În același timp, studiul unei limbi străine deschide porțile cunoașterii nu doar prin posibilitatea de a fi utilizată în comunicarea internațională, ci și prin accesul la informații și perspective culturale valoroase. Cunoașterea limbii engleze, de exemplu, oferă elevilor oportunitatea de a descoperi resurse educaționale și informații relevante, extinzând astfel orizonturile cunoașterii și favorizând dezvoltarea intelectuală.

Metode active în predarea și învățarea limbilor

În contextul educațional actual, metodele tradiționale de predare sunt treptat completate sau înlocuite de metode active de învățare, centrate pe elev. În acest cadru, elevul are nevoie să își dezvolte competența de colaborare, considerată o abilitate esențială pentru integrarea socială și profesională ulterioară. În consecință, utilizarea proiectelor, a jocurilor de rol, a dezbaterilor și a studiilor de caz devine necesară în procesul didactic după cum subliniază și Council of Europe (CEFR, 2001, p.34), „*Language learning is most effective when learners are actively involved and when they use the language in meaningful and authentic contexts*”. Astfel, aceste metode contribuie la implicarea activă a elevilor, la stimularea gândirii critice și la formarea unor competențe de comunicare autentice și funcționale.

Prin aplicarea acestor strategii didactice, elevul devine un participant activ în procesul de învățare, implicat direct în construirea cunoștințelor, și nu doar un receptor pasiv al informației.

Rolul resurselor digitale în comunicarea didactică

Integrarea resurselor digitale în procesul de predare a limbilor reprezintă o componentă esențială a educației moderne. După cum evidențiază Westera (2015, p.158), „*Digital learning environments offer opportunities for learner-centered, interactive, and self-directed learning, but their effectiveness depends on meaningful integration into the educational context.*” Platformele educaționale, aplicațiile de învățare a limbilor, materialele multimedia și instrumentele de colaborare online diversifică activitățile didactice și sporesc motivația elevilor. Aceste resurse permit personalizarea învățării, furnizează feedback imediat și facilitează accesul la materiale autentice.

Comunicarea mediată digital presupune adaptarea limbajului, a conținutului și a metodologiei, creând un mediu educațional interactiv și de cooperare.

Competențe de comunicare în secolul XXI

Dezvoltarea competențelor de comunicare este strâns legată de aplicarea metodelor active de predare-învățare. Prin realizarea de proiecte, elevii sunt stimulați să își organizeze ideile, să colaboreze și să își exprime opiniile într-un mod clar și coerent. Jocurile de rol și simulările oferă contexte autentice de comunicare, în care elevii exersează exprimarea orală, adaptarea discursului și utilizarea limbajului în situații concrete. Dezbaterile și studiile de caz contribuie la formarea capacității de argumentare, la dezvoltarea gândirii

critice și la respectarea regulilor dialogului. Astfel, competențele de comunicare nu se limitează la corectitudinea lingvistică, ci includ abilitatea de a interacționa eficient, de a colabora și de a transmite mesaje adecvate contextului. Prin punerea în practică a acestor metode, elevul își dezvoltă competențe de comunicare funcționale, esențiale atât pentru parcursul educațional, cât și pentru integrarea socială și profesională ulterioară.

Comunicarea didactică în era digital

Cu toate avantajele pe care le oferă accesul extins la tehnologie și la resurse digitale, este necesară o abordare critică și echilibrată a utilizării acestora în procesul educațional. Existența numeroaselor platforme de învățare online poate conduce, în anumite situații, la o dependență excesivă de soluții digitale, elevul bazându-se mai mult pe informații preluate rapid decât pe un efort intelectual susținut. În lipsa unei ghidări adecvate, există riscul diminuării responsabilității față de actul învățării și al superficialității procesului educațional. În acest context, rolul profesorului devine esențial în orientarea elevilor către o utilizare conștientă, critică și responsabilă a tehnologiei. Resursele digitale trebuie integrate ca instrumente de sprijin în învățare, și nu ca substitut al gândirii autonome, al reflecției și al efortului individual.

Concluzii

Într-o societate aflată într-o continuă transformare, predarea limbilor în secolul XXI presupune depășirea paradigmei tradiționale și orientarea către un demers educațional dinamic, centrat pe elev. Metodele active și resursele digitale, integrate în mod judicios, contribuie la formarea competențelor de comunicare autentice, la stimularea gândirii critice și la implicarea reală a elevilor în propriul proces de învățare. Comunicarea didactică devine, astfel, nucleul actului educațional, facilitând interacțiunea, colaborarea și construirea sensului în contexte de învățare relevante.

În același timp, utilizarea tehnologiei impune responsabilitate și discernământ pedagogic. Accesul facil la platforme digitale nu trebuie să înlocuiască efortul intelectual, ci să îl susțină și să îl valorifice. Profesorul are rolul esențial de a ghida elevii spre o utilizare conștientă și critică a resurselor digitale, menținând echilibrul între inovație și rigoare. Numai printr-o astfel de abordare, predarea și învățarea limbilor pot răspunde în mod autentic cerințelor educației contemporane și pot contribui la formarea unor indivizi capabili să comunice eficient, responsabil și adaptat realităților lumii actuale.

Bibliografie

- Crystal, D. (2011). *Internet Linguistics: A Student Guide*. London: Routledge.
- Council of Europe. (2001). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Jenkins, H. (2006). *Convergence Culture: Where Old and New Media Collide*. New York: New York University Press.
- Trudgill, P. (2000). *Sociolinguistics: An Introduction to Language and Society*. London: Penguin Books.
- Westera, W. (2015). *Digital Learning Environments*. New York: Springer.

Dezvoltarea capacității creatoare a elevilor La ora de limba engleză

Golopența Irina- Mariana
Liceul Tehnologic „Matei Basarab” Strehaia

În contextul educației contemporane, dezvoltarea creativității elevilor reprezintă o prioritate majoră, întrucât societatea actuală solicită indivizi capabili să gândească flexibil, să rezolve probleme în mod original și să se adapteze rapid schimbărilor. Ora de limba engleză oferă un cadru deosebit de favorabil pentru stimularea capacității creatoare a elevilor, prin diversitatea situațiilor de comunicare, a activităților interactive și a contactului cu alte culturi. Creativitatea nu este un talent înnăscut rezervat doar unor elevi, ci o capacitate care poate fi educată și dezvoltată prin metode didactice adecvate. Profesorul de limba engleză are un rol esențial în crearea unui mediu de învățare deschis, motivant și stimulant, care să încurajeze exprimarea liberă a ideilor și gândirea originală.

Țelul major al predării unei limbi străine este acela de a încuraja elevii să-și dezvoltă competențele de comunicare și înțelegere, de citire și scriere în contexte variate și cu anumite obiective. Modul tradițional de predare în care elevul este un participant pasiv nu mai este o metodă potrivită pentru generația actuală. Astăzi, predarea presupune ilustrarea realității, generând elevilor oportunitatea de a acumula experiență în diferite domenii.

Conceptul de creativitate a căpătat noi sensuri, prin faptul că dimensiunea creatoare nu se mai exprimă doar în sfera artei și științei, așa cum era considerat în trecut, iar capacitățile creatoare apar și sunt integrate în toate compartimentele de activitate umană: artă, știință, tehnică, munca de organizare și conducere, activitatea didactică. Potențialul creativ la elevi este justificat de imaginația uneori fără limite a acestora, absența cenzurii exercitate de elementul rațional, manifestarea naturaleții și spontaneității ca exponent al creativității.

Predarea și învățarea limbii engleze include trei elemente principale. În primul rând, este vorba despre elementul funcțional sau instrumental în care elevii și profesorii dobândesc și înțeleg mecanismele comunicării și modul în care să opereze eficient cu ele. Urmează apoi aspectul cultural în care elevii și profesorii trebuie să utilizeze textele literare pentru a facilita discutarea diferitelor subiecte și valori. Cel de-al treilea aspect este cel creativ, care se referă nu numai la scrisul creativ, dar și la recunoașterea creativității și originalității intelectuale și estetice. Toate aceste trei aspecte sunt strâns legate de studierea literaturii deoarece elevii pot învăța nu doar aspecte ale limbii cum ar fi probleme de vocabular, ci și faptul că limba poate fi folosită pentru scopuri specifice și estetice.

Învățarea unei limbi poate pune probleme dintre cele mai variate; sunt elevi care pot întâmpina dificultăți, își pot pierde încrederea în propriile abilități și se pot simți copleșiți de cantitatea de informație care le este necunoscută. Totuși, spre deosebire de procesul general de învățare a limbii, activitățile practice se finalizează cu un produs finit, ceea ce îi conferă copilului un sentiment de satisfacție și de împlinire. Dacă unui elev îi place o anumită activitate, dacă se simte confortabil cu aceasta, va reține lecția și vocabularul asociat mult mai ușor.

În calitate de profesori, uneori este dificil să anticipăm toate situațiile cu care se vor confrunta elevii în viața de zi cu zi și care le solicită să se folosească de aptitudinile lor. Totuși, putem să-i ajutăm să-și aplice competențele proprii la maximum. Profesorul de limba engleză are rolul de facilitator al învățării, ghidând elevii și oferindu-le sprijin în procesul creativ. Este important ca profesorul să creeze un climat de încredere, în care greșelile sunt acceptate ca parte firească a învățării. De asemenea, profesorul trebuie să

adapteze strategiile didactice la nivelul și interesele elevilor, să încurajeze inițiativa și să aprecieze efortul creativ, nu doar rezultatul final. Prin urmare, a-i sprijini pe elevi să devină funcționali presupune a le oferi contexte reale și motivaționale în care să poată să-și demonstreze abilitățile și a-i impulsiona să devină independenți în învățare. Prin intermediul activităților mai aplicate, elevii pot fi puși față în față cu diferite culturi, diferite perspective și diferite opinii. Acest lucru le va lărgi orizonturile, dezvoltându-le abilitățile empatice și făcându-i mai toleranți.

Stimularea tendinței de creativitate a elevilor ar trebui să devină o sarcină obligatorie a fiecărui profesor pentru că procesul de învățământ oferă diverse oportunități de cultivare și îmbogățire a creativității. Învățarea creativă reprezintă o formă a învățării care are ca scop final realizarea unor comportamente individuale și colective orientate spre căutarea, aflarea și aplicarea noului. Printre obiectivele urmărite de învățarea creativă pot fi enumerate: formarea la elevii și colectivitățile supuse procesului instructiv-educativ a unor structuri psihice operatorii pentru o rezolvare a problemelor într-o manieră inovatoare, promovarea și asimilarea unor tehnici și metode euristice la toate nivelurile procesului de învățământ. Învățând creativ, devenim creativi. Aplicând metodele și tehnicile de învățare creativă, învățarea nu numai că nu va mai fi o corvoadă, cum se întâmplă să fie adesea pentru elevii noștri, dar va deveni o reală plăcere. Vor conștientiza că tot timpul există în jurul lor câte ceva ce poate deveni interesant și care le poate fi util ulterior. În calitate de profesori, învățăm în fiecare zi să fim creativi, împreună cu elevii noștri, pe care încercăm să-i înarmăm cu cât mai multe tehnici de învățare creativă și căutând să le punem în valoare cât mai mult potențialul creativ. În școală sunt unele condiții și situații specifice care pot duce la dezvoltarea spiritului investigativ, a gândirii divergente, a atitudinii creative. Astfel de condiții și situații pot fi: încurajarea elevilor să pună întrebări, să fie activi prin operare cu idei și obiecte, să discute și să dezbate, să facă critici constructive.

Activitățile în care se pune accent pe creativitate le dezvoltă elevilor gândirea critică și îi învață cum creativitatea este un atu în clasă. Această înclinație este uneori minimalizată, însă studiile efectuate de „International Child Art Foundation” arată că „un copil care este expus la artă dobândește aptitudini speciale de a gândi creativ, de a fi original, de a descoperi și inova, și de a crea proprietate intelectuală - atribute cheie pentru succes individual și prosperitate socială în secolul 21”. În publicația „Creativitate în timpul cursurilor de limba engleză” (Creativity in the English Language Classroom), Alan Maley, profesor de limba engleză, afirmă: *Creativitatea este necesară pentru supraviețuire. [...] Creativitatea ne ajută să ne adaptăm schimbării și, din moment ce lumea se schimbă fără încetare, vor fi necesare din ce în ce mai multe soluții creative.*

La ora de limba engleză există anumite activități care încurajează creativitatea, printre care jocurile de rol (role-plays). Prin intermediul acestui joc, elevii pot intra în pielea unor personaje care trebuie să găsească diverse modalități de soluționare originală a situațiilor-problemă cu care se confruntă. De exemplu, ei pot deveni turiștii nemulțumiți de serviciile dintr-un hotel, polițistul și șoferul care a depășit viteza, dirigintele și elevul indisciplinat, jurnalistul și o vedetă de televiziune. Acest tip de activități îi determină pe elevi să-și dea frâu liber creativității și imaginației. O altă activitate interesantă este „călătoria în timp” (time travelling) Elevilor li se propune să facă un salt imaginar în timp, în trecut sau viitor. Ei pot să redacteze o scurtă compunere pe această temă, însă varianta lor favorită este cea orală, spontană, deoarece elevii „spectatori” îi pot adresa călătorului întrebări legate de ceea ce vede, aude, simte în jurul lui. Nivelul de originalitate și spontaneitate este foarte ridicat în cadrul unei astfel de secvențe. De asemenea, creativitatea elevilor poate fi evidențiată în cadrul unei secvențe denumite „Ce s-ar întâmpla dacă...?” (what if...?) La acest joc simplu sub formă de întrebare, elevii vin de fiecare dată cu răspunsuri surprinzătoare și originale. Întrebarea poate continua astfel: Ce

s-ar întâmpla dacă toți oamenii s-ar îmbrăca la fel? Ce s-ar întâmpla dacă toate plantele ar avea culoarea roșie? Ce s-ar întâmpla dacă toate animalele ar vorbi? Exemplele pot continua, la fel ca și răspunsurile inedite ale elevilor. De asemenea, pe baza unor texte autentice pot fi realizat diverse tipuri de activități (înainte, în timpul și după lectură) care stimulează elevii să-și exprime propriile lor opinii și vederi asupra diverselor subiecte; se poate împărți clasa în grupuri sau perechi cerându-li-se elevilor să realizeze dezbateri și să ajungă la un punct comun; scrisul creativ trebuie încurajat, astfel ca elevii să realizeze eseuri pe teme variate.

Există și numeroase activități scrise ce pun în valoare inventivitatea elevilor, de exemplu „Reclama/Broșura” (The add/ brochure) În grupuri, elevii trebuie să redacteze reclama TV pentru un produs nou și revoluționar pe piață. Proiectul final va abunda în produse trăsnete, colaje nemaipomenite și sloganuri originale. Același tip de activitate se poate pune în practică pentru redactarea unei broșuri turistice.

Dezvoltarea capacității creatoare a elevilor la ora de limba engleză reprezintă un obiectiv esențial al educației moderne. Prin utilizarea metodelor interactive și a activităților creative, profesorul poate transforma ora de limba engleză într-un spațiu dinamic, atractiv și eficient. Activitățile ce stimulează creativitatea elevilor le oferă acestora șansa de a-și contura opinii personale și le oferă un spațiu sigur în care să își construiască o identitate și să își dea seama cum să își găsească propriul loc în lumea înconjurătoare. Creativitatea contribuie nu doar la însușirea limbii engleze, ci și la formarea unor personalități autonome, flexibile și capabile să facă față provocărilor societății contemporane. Astfel, ora de limba engleză devine un instrument valoros în dezvoltarea integrală a elevilor.

Bibliografie:

- Amabile, T. 1997 „Creativitatea ca mod de viață” (Ghid pentru profesori și părinți), Ed. Științifică și Tehnică, București;
- Glăveanu P. Vlad, 2011 Thinking Skills and Creativity, Editura Elsevier, United Kingdom;
- Harmer, J. 1991 „The Practice of English Language Teaching”, Longman, New York;
- Stoica, A., 1983 „Creativitatea elevilor – Posibilități de cunoaștere și educare”, Ed. Didactică și Pedagogică, București.

Profesorul de limbi străine între tehnologie și umanism

Julieta Husarciuc
Liceul Tehnologic "Tudor Vladimirescu"

În peisajul educațional contemporan, predarea unei limbi străine a încetat de mult să fie un simplu exercițiu de memorare a unor reguli gramaticale sau a unor liste de vocabular. Profesorul de astăzi se află la intersecția dintre tradiția umanistă și asaltul tehnologic, confruntându-se cu provocări care îi testează nu doar competențele profesionale, ci și reziliența emoțională. Motivarea elevilor, integrarea tehnologiei, dezvoltarea alfabetizării (literacy) și promovarea dialogului intercultural nu sunt doar obiective curriculare, ci piloni ai unei formări umane profunde.

Când vine vorba de motivarea elevilor pentru a învăța o limbă străină, dincolo de ecrane și algoritmi, cea mai mare provocare a profesorului modern este, fără îndoială, captarea atenției într-o eră a gratificării instantanee. Într-o lume în care aplicațiile de tip *Duolingo* transformă învățarea într-un joc, profesorul trebuie să ofere ceva ce algoritmul nu poate: *sens*. Motivarea autentică a elevului nu vine din frica de notă, ci din dorința de a se conecta. Abordarea umană presupune transformarea sălii de clasă într-un spațiu de siguranță, unde greșeala este privită ca un pas necesar spre învățare. Atunci când un profesor reușește să lege învățarea unei limbi de pasiunile reale ale elevilor – de la muzică și gaming până la problemele climatice – el nu mai predă o materie, ci oferă o voce. Provocarea este de a trece de la „*trebuie să înveți*” la „*ai ceva de spus lumii în această limbă*”.

Iar dacă ne gândim că tehnologia poate fi ca o punte și nu ca un zid în învățare, consider că, adaptarea la noile tehnologii este adesea privită ca o povară administrativă sau ca o amenințare (în contextul inteligenței artificiale). Totuși, un profesor cu viziune umanistă înțelege că tehnologia este doar un instrument care poate democratiza accesul la cultură. Provocarea constă în a nu lăsa ecranul să devină un zid între profesor și elev. Utilizarea realității virtuale pentru a vizita muzeul Luvru sau folosirea platformelor de colaborare internațională sunt metode prin care tehnologia servește umanismului. Profesorul are misiunea de a-i învăța pe elevi cum să folosească aceste instrumente critic, dezvoltând acea „*digital literacy*” esențială supraviețuirii intelectuale în secolul XXI.

Într-o epocă a mesajelor scurte și a limbajului simplificat, dezvoltarea competențelor de comunicare devine un act de rezistență culturală. Profesorul de limbi străine trebuie să cultive nu doar abilitatea de a cere o direcție pe stradă, ci și capacitatea de a citi printre rânduri, de a înțelege nuanța, metafora și subtextul. Formarea competențelor de literație (literacy) înseamnă a-l învăța pe elev să decodeze informația, să distingă adevărul de dezinformare și să își exprime gândurile complexe cu claritate. Acest proces este profund uman deoarece vizează structurarea gândirii proprii prin intermediul unei structuri lingvistice noi.

Cum vedem dialogul intercultural? Ca o lecție despre „*celălalt*”, și poate că cea mai nobile misiune a profesorului de limbi străine este promovarea dialogului intercultural. Într-o lume marcată de polarizare, limba străină este cel mai eficient antidot împotriva xenofobiei și a stereotipurilor. A învăța o limbă străină înseamnă a adopta, măcar temporar, o altă perspectivă asupra lumii. Profesorul devine un mediator cultural care îi arată elevului că diferențele nu sunt amenințări, ci bogății. Prin literatură, discuții despre tradiții și analizarea valorilor altor popoare, elevul învață empatia. Această deschidere către „*celălalt*” este fundamentul unei cetățenii globale responsabile.

În concluzie, consider că, provocările cu care se confruntă profesorii de limbi străine sunt, în esență, provocările societății noastre de a rămâne uman într-un context

tehnologizat. Succesul unui profesor nu se măsoară doar în nivelul C1 atins de elevi, ci în capacitatea acestora de a comunica cu respect, de a gândi critic și de a privi lumea cu o curiozitate binevoitoare.

Profesorul de limbi străine rămâne, astfel, un personaj cheie al modernității: cel care dăruiește elevului cheia către o altă lume, amintindu-i, în același timp, de valorile universale care ne unesc pe toți.

Limba și comunicarea în secolul al xxi-lea: metode, culturi și competențe

Liliana Iacobescu
Grădinița cu P.P. Nr. 3, Drobeta Turnu Severin

Trăim într-o epocă marcată de schimbări rapide, în care tehnologia, globalizarea și mobilitatea culturală transformă profund modul în care comunicăm și interacționăm. Limba, element fundamental al comunicării umane, nu mai este doar un instrument prin care transmitem informații, ci devine un vehicul al identității, al gândirii critice, al creativității și al dialogului intercultural. În secolul al XXI-lea, comunicarea nu mai are limite geografice sau temporale: mesajele circulă instantaneu prin intermediul internetului, rețelelor sociale, aplicațiilor digitale sau al mediilor virtuale, iar competențele lingvistice și comunicative devin esențiale pentru succesul personal și profesional.

I. Transformarea limbii și comunicării în era digitală

Comunicarea secolului XXI nu mai este doar verbală sau scrisă în sens tradițional; ea este multimodală. Pe lângă limbajul scris și oral, utilizăm imagini, videoclipuri, animații, emoticoane sau simboluri pentru a transmite mesaje complexe. Această evoluție este cauzată în principal de:

- *Tehnologia digitală* – internetul, smartphone-urile și aplicațiile sociale permit transmiterea mesajelor instantanee oriunde în lume.
- *Globalizarea* – oamenii comunică cu interlocutori din culturi diferite, ceea ce impune adaptarea limbajului și a mesajului.
- *Diversitatea mediilor de comunicare* – e-mail, chat, platforme de colaborare online, social media, podcasturi, vloguri și chiar realitatea augmentată.

Un exemplu concret: în mediul profesional modern, o echipă internațională poate avea membri din trei continente, iar comunicarea eficientă presupune nu doar cunoașterea limbii engleze, ci și abilitatea de a transmite clar mesajul prin email, mesaje video sau documente colaborative online. Lipsa acestei competențe poate duce la confuzii, întârzieri și chiar conflicte.

În educație, această realitate a determinat apariția metodelor digitale de predare: profesorii folosesc aplicații precum Kahoot, Padlet sau Google Classroom pentru a interacționa cu elevii, pentru a crea activități interactive și pentru a evalua progresul lor. Astfel, limba devine un instrument viu, aplicat în contexte reale și adaptate rapid la schimbările tehnologice.

II. Metode moderne de predare a limbii și comunicării

Educația lingvistică trebuie să se adapteze pentru a dezvolta competențe practice și reale. Metodele moderne de predare includ:

1. *Învățarea prin proiecte*

Aceasta presupune ca elevii să realizeze produse finale (prezentări, articole, bloguri, podcasturi) prin care aplică limbajul în contexte reale. Avantajele sunt multiple:

- Elevii devin responsabili pentru propriul învățământ.
- Limba nu mai este doar teorie; se transformă într-un instrument practic.
- Se dezvoltă creativitatea, planificarea și capacitatea de a lucra în echipă.

De exemplu, un proiect de redactare a unui blog despre tradiții culturale poate combina competențe lingvistice, cercetare, gândire critică și tehnologie, fiind mult mai atractiv decât o simplă compunere scrisă la clasă.

2. *Dezbaterile și discuțiile ghidate*

Prin dezbateri, elevii învață să argumenteze, să asculte și să răspundă coerent. Aceasta:

- Încurajează gândirea critică.

- Dezvoltă abilitatea de a formula opinii într-un mod politic și convingător.
- Pregătește elevii pentru situații reale de comunicare profesională sau socială.

Un exemplu: o dezbatere despre impactul rețelelor sociale asupra tinerilor poate stimula exprimarea opiniilor, analiza argumentelor și prezentarea unor soluții constructive.

3. Studiile de caz

Această metodă presupune analiza unor situații reale sau ipotetice complexe. Elevii aplică regulile limbii și tehnicile de comunicare într-un context concret, învățând să:

- Identifice problemele principale.
- Găsească soluții bazate pe argumente solide.
- Comunice eficient ideile echipei sau publicului.

4. Resurse digitale și multimedia

Videoclipurile educative, animațiile, podcasturile sau platformele interactive ajută elevii să înțeleagă concepte abstracte și să aplice limba în contexte moderne.

- Exemple de aplicații: Duolingo (pentru limbi străine), Canva (pentru prezentări vizuale), Prezi (prezentări interactive).
- Avantaj: elevul învață prin experiență, nu doar prin memorare.

III. Dimensiunea culturală a limbii

Limba este profund legată de cultură. Într-o lume globalizată, comunicarea interculturală devine indispensabilă:

- *Respectul pentru diversitate*: înțelegerea valorilor, tradițiilor și normelor culturale diferite.
- *Adaptarea mesajului*: capacitatea de a formula idei în mod corespunzător pentru interlocutori din culturi diferite.
- *Sensibilitatea interculturală*: evitarea stereotipurilor, promovarea dialogului constructiv și empatic.

IV. Competențe-cheie în comunicare pentru secolul XXI

Succesul nu depinde doar de cunoașterea limbii, ci și de competențe multiple, dezvoltate prin experiență și educație integrată:

1. *Competența de comunicare în limba maternă și în limbi străine* – capacitatea de a se exprima clar și adaptat la context.
2. *Competența digitală* – abilitatea de a folosi tehnologia pentru comunicare, producere de conținut și verificarea informațiilor.
3. *Gândirea critică și creativă* – evaluarea corectă a informațiilor și generarea de idei originale.
4. *Empatia și comunicarea interculturală* – înțelegerea interlocutorului și adaptarea mesajului la contexte diverse.
5. *Colaborarea și negocierea* – lucrul în echipă și exprimarea ideilor constructiv.

Aceste competențe se formează printr-o combinație de metode: proiecte, studii de caz, dezbateri, resurse digitale și activități interculturale.

Limba și comunicarea în secolul XXI reprezintă mai mult decât simple obiecte de studiu. Ele sunt instrumente fundamentale pentru educația modernă, mijloace de colaborare, punți între culturi și instrumente prin care individul se afirmă în societate.

Provocarea este să valorificăm aceste transformări:

- Să folosim metode moderne și interactive de predare.
- Să dezvoltăm competențe lingvistice, digitale și interculturale.
- Să formăm generații capabile să comunice eficient, responsabil și empatic.

Bibliografie

Cerghit, I. (2006). *Metode de învățământ*. Polirom, Iași.

Cucoș, C. (2014). *Pedagogie*, Polirom, Iași.

Pânișoară, I.-O. (2015). *Comunicarea eficientă*. Iași: Polirom.

Vianu, T. (2007). *Arta prozatorilor români*. București: Humanitas.

Zamfir, C., & Vlăsceanu, L. (coord.) (1998). *Dicționar de sociologie*. București: Babel.

Tendințe ale limbii române contemporane și impactul lor asupra limbajului elevilor

Liana Ibrion

Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”

Introducere

Limba reprezintă un instrument fundamental al comunicării umane și un element definitoriu al identității culturale. În secolul al XXI-lea, procesul comunicațional este marcat de transformări profunde generate de globalizare și de dezvoltarea accelerată a tehnologiilor digitale. Așa cum subliniază **Eugen Coșeriu**, limba nu este doar un sistem abstract de semne, ci o activitate vie, dependentă de contextul social și cultural în care este utilizată. În acest cadru, comunicarea devine un proces dinamic, care presupune adaptare continuă, competențe multiple și conștientizarea diversității culturale.

Prezentul articol explorează modul în care limbajul și comunicarea evoluează într-o lume globalizată, punând accent pe metodele actuale de comunicare, diversitatea culturală și competențele lingvistice necesare pentru a face față provocărilor contemporane.

Schimbările lingvistice în era digitală

Limbajul contemporan este puternic influențat de mediile digitale, care favorizează apariția unor forme de exprimare concise, hibride și multimodale. **Rodica Zafiu** observă că discursul actual, mai ales cel mediatic și online, se caracterizează prin flexibilitate, creativitate lexicală și adaptare rapidă la contexte noi de comunicare. Emoticoanele, abrevierile, GIF-urile și meme-urile nu reprezintă o degradare a limbii, ci o adaptare funcțională la noile realități comunicaționale. Tehnologiile emergente – inteligența artificială (IA), traducerea automată, asistenții vocali – influențează modul în care comunicăm. Instrumentele de traducere online reduc barierele lingvistice, dar ridică și întrebări legate de acuratețea și sensibilitatea culturală a traducerilor. Totodată, asistenții vocali și recunoașterea vorbirii transformă limbajul oral într-un vector central al interacțiunii cu mașinile.

În același timp, **Alexandru Graur** atrage atenția asupra necesității menținerii unui echilibru între inovație și respectarea normelor limbii, subliniind rolul educației în formarea unei competențe lingvistice corecte și responsabile.

Comunicarea interculturală și dimensiunea culturală a limbii

Globalizarea a intensificat contactele dintre indivizi aparținând unor culturi diferite, ceea ce face ca limba să devină un instrument esențial al medierii interculturale. **Vintilă Mihăilescu** evidențiază faptul că limbajul reflectă mentalități, valori și modele culturale distincte, iar neînțelegerea acestora poate genera blocaje comunicaționale. Comunicarea interculturală se confruntă cu bariere semantice (diferențe de sens și conotații ale cuvintelor), pragmatice (norme de politețe și stiluri comunicative diferite) și nonverbale (gesturi, proxemie, expresii faciale). Un exemplu clasic este modul în care anumite gesturi sunt interpretate diferit în culturi variate — ceea ce într-o cultură poate fi un semn de aprobare, într-alta poate fi considerat jignitor.

Din această perspectivă, competența interculturală presupune nu doar cunoașterea unei limbi străine, ci și capacitatea de a interpreta corect mesajele în funcție de contextul cultural. Educația lingvistică modernă trebuie să încurajeze deschiderea culturală și dialogul autentic între comunități.

Metode moderne de comunicare și mass-media

Comunicarea în societatea contemporană se desfășoară tot mai frecvent prin intermediul mass-mediei și al platformelor digitale. **Mihai Coman** subliniază rolul mass-

mediei în construirea realității sociale și în modelarea discursului public. Astfel, comunicarea nu mai este doar un act individual, ci un proces influențat de instituții, tehnologii și norme sociale.

Dezvoltarea competențelor de alfabetizare media devine esențială pentru a putea analiza critic mesajele transmise și pentru a participa activ și responsabil la viața publică. Aceasta implică nu doar competențe tehnice, ci și capacitatea de a discerne între informații veridice și știri false („fake news”), de a înțelege algoritmi care influențează fluxurile de informație și de a comunica etic în spațiul online.

Competențele de comunicare în educația contemporană

În context educațional, comunicarea eficientă este o competență-cheie. Ioan-Ovidiu Pânișoară consideră că succesul procesului educațional depinde în mare măsură de calitatea comunicării dintre profesor și elev, precum și de capacitatea acestora de a colabora și de a-și exprima clar ideile.

Educația în secolul al XXI-lea trebuie să vizeze dezvoltarea integrată a competențelor lingvistice, digitale și sociale, pregătind individul pentru adaptarea la un mediu profesional și cultural în continuă schimbare.

Educația lingvistică în contextul actual

Transformările din domeniul comunicării impun adaptări în sistemele educaționale.

Educația modernă ar trebui să includă:

- dezvoltarea competențelor digitale și media;
- instruirea în comunicare interculturală;
- promovarea gândirii critice și analitice;
- stimularea creativității în utilizarea limbajului.

Integrarea tehnologiilor digitale în predarea limbilor străine (platforme interactive, realitate augmentată, aplicații mobile) poate genera un mediu educațional mai dinamic și motivant pentru elevi și studenți.

Legătura dintre tendințele actuale ale comunicării și competențele-cheie ale elevilor

Tendințele actuale ale limbii și comunicării contribuie în mod direct la formarea și dezvoltarea competențelor-cheie ale elevilor, așa cum sunt definite în documentele educaționale europene și naționale. În primul rând, **competența de comunicare în limba maternă** este influențată de capacitatea elevilor de a adapta limbajul la contexte diferite, de a distinge între registrele formal și informal și de a utiliza corect și eficient resursele limbii.

Totodată, **competența digitală** este strâns legată de noile practici comunicaționale. Utilizarea mediilor online, a platformelor educaționale și a rețelelor sociale presupune nu doar abilități tehnice, ci și responsabilitate, gândire critică și discernământ în selectarea și transmiterea informației. Limbajul digital devine astfel un instrument esențial pentru formarea competențelor media și informaționale.

Competențele sociale și civice se reflectă în modul în care elevii comunică, colaborează și relaționează cu ceilalți. Comunicarea eficientă, respectul față de opiniile diferite și capacitatea de a participa la dialoguri constructive sunt indispensabile pentru integrarea socială și pentru dezvoltarea spiritului civic. În același timp, **competența de a învăța să înveți** este susținută de dezvoltarea abilităților de exprimare clară, argumentare și reflecție asupra propriului discurs.

Prin urmare, limbajul și comunicarea nu reprezintă doar obiecte de studiu, ci **instrumente fundamentale pentru dezvoltarea competențelor-cheie ale elevilor**, contribuind la formarea unor persoane autonome, adaptabile și capabile să participe activ la viața socială și profesională contemporană.

Schimbări recente în limbă și posibile riscuri privind utilizarea corectă a limbii

Evoluția limbii reprezintă un proces natural, determinat de schimbările sociale, culturale și tehnologice. În contextul actual, pot fi identificate numeroase exemple concrete de transformări lingvistice, generate în special de influența mediului digital și de intensificarea contactelor interculturale.

Unul dintre cele mai vizibile fenomene este **îmbogățirea vocabularului prin împrumuturi**, în special din limba engleză, ca urmare a globalizării și a influenței mediului digital. Termeni precum *online*, *aplicație*, *site*, *chat*, *feedback*, *influencer* sunt frecvent utilizați în discursul cotidian, uneori în detrimentul echivalentelor românești. Acest fenomen indică dinamismul limbii, dar ridică și problema utilizării excesive sau neadaptate a anglicismelor.

Un alt fenomen frecvent întâlnit îl constituie extinderea anglicismelor în limbajul cotidian (de tipul *meeting*, *deadline*, *feedback*), utilizate adesea chiar și în situațiile în care există echivalente consacrate în limba română. Deși împrumuturile lexicale sunt firești în evoluția unei limbi, utilizarea lor excesivă și necritică poate conduce la diminuarea expresivității limbii materne și la apariția unor forme hibride, impropriei contextului comunicativ.

O altă schimbare importantă este **modificarea sensului unor cuvinte existente**, prin extindere semantică. De exemplu, termenul *a posta* a depășit sensul tradițional, fiind asociat aproape exclusiv cu publicarea de conținut în mediul online, iar substantivul *rețea* este frecvent utilizat cu referire la rețelele de socializare. Aceste transformări semantice demonstrează capacitatea limbii de a se adapta noilor contexte tehnologice.

La nivel morfosintactic, se observă o **tendință de simplificare a construcțiilor** și de preferință pentru enunțuri scurte, eliptice, specifice comunicării rapide. În limbajul cotidian și mai ales în cel digital, structurile complexe sunt adesea înlocuite cu formulări concise, care pot afecta însă claritatea și rigoarea exprimării în contexte formale.

De asemenea, se constată o **diminuare a atenției acordate normelor ortografice și gramaticale**, favorizată de viteza comunicării digitale și de utilizarea corectoarelor automate. Totodată, **limbajul colocvial și familiar** pătrunde tot mai frecvent în discursuri publice, media sau chiar educaționale. Expresii informale, prescurtări și formule de adresare relaxate reflectă o schimbare de atitudine față de normele tradiționale ale comunicării, favorizând apropierea dintre interlocutori, dar riscând estomparea diferențelor dintre registrele limbii. Alexandru Graur avertiza asupra pericolului ignorării normei, subliniind faptul că respectarea regulilor limbii este esențială pentru asigurarea clarității și preciziei comunicării.

Nu în ultimul rând, se remarcă o **creativitate lexicală accentuată**, vizibilă în apariția neologismelor, a derivatelor noi și a expresiilor specifice mediului online. Acest aspect confirmă vitalitatea limbii române, care își adaptează resursele interne pentru a răspunde nevoilor de comunicare ale vorbitorilor.

În ansamblu, aceste schimbări evidențiază caracterul dinamic al limbii române actuale. Provocarea majoră constă în menținerea unui echilibru între inovație și respectarea normei, astfel încât evoluția limbii să nu conducă la pierderea clarității, corectitudinii și valorii sale culturale.

Exemple de schimbări în limba română actuală reflectate în limbajul elevilor
Limbajul elevilor constituie un spațiu privilegiat de observare a schimbărilor produse în limba română actuală, întrucât acesta reflectă rapid influențele sociale, culturale și tehnologice. Comunicarea tinerilor este profund marcată de mediul digital, de cultura media și de interacțiunile informale, aspecte care generează transformări semnificative la nivelul expresiei lingvistice.

Un fenomen frecvent întâlnit în limbajul elevilor este **utilizarea anglicismelor și a termenilor preluați din mediul online**, precum *like*, *story*, *postare*, *chat*, *live*, adesea

integrați în structuri românești („am dat like”, „am postat un story”). Deși aceste forme demonstrează capacitatea de adaptare a limbii, ele pot conduce la neglijarea vocabularului autohton și la utilizarea neadecvată a termenilor în contexte formale.

De asemenea, se observă **tendința de prescurtare a mesajelor** și de utilizare a unor enunțuri minimale, specifice comunicării rapide. În exprimarea scrisă a elevilor apar frecvent abrevieri, emoticoane sau formule eliptice, care, deși eficiente în comunicarea informală, pot afecta coerența și claritatea discursului școlar dacă sunt transferate în lucrările scrise sau în exprimarea orală formală.

La nivel semantic, elevii folosesc adesea cuvinte **cu sensuri extinse sau modificate**, influențate de uzul colocvial. De exemplu, adjective precum *genial*, *super*, *tare* sunt utilizate pentru a exprima evaluări generale, pierzându-și treptat precizia semantică. Acest fenomen indică o simplificare a limbajului evaluativ și o reducere a diversității lexicale.

O altă schimbare vizibilă este **diminuarea atenției acordate normelor gramaticale și ortografice**, în special în comunicarea scrisă. Greșelile de punctuație, omiterea diacriticelor sau confuziile morfologice apar frecvent în mesajele elevilor, fiind tolerate în mediul digital, dar devenind problematice în context educațional.

În mediul educațional, aceste tendințe pot deveni **amenințări** dacă nu sunt gestionate adecvat. Rolul școlii și al profesorului este de a cultiva o atitudine responsabilă față de limbă, promovând conștientizarea diferenței dintre uzul informal și utilizarea limbii în contexte oficiale. În acest mod, schimbările lingvistice pot fi integrate într-un demers educațional echilibrat, care să valorifice inovația fără a compromite corectitudinea exprimării.

Concluzii

Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea sunt marcate de o evoluție rapidă, influențată de tehnologie, interacțiuni interculturale și noile cerințe ale societății informaționale. Comunicarea nu mai este doar transmiterea de mesaje, ci un proces complex ce implică competențe lingvistice, digitale, interculturale și critice.

Într-o lume conectată global, competențele de comunicare devin active esențiale, iar educația lingvistică trebuie să reflecte aceste transformări pentru a pregăti indivizii să participe în mod activ și responsabil la viața socială, profesională și culturală.

Bibliografie:

- Coman, Mihai, 2004, *Introducere în sistemul mass-media*, Editura Polirom, Iași
Coșeriu, Eugen, 2000, *Introducere în lingvistică*, Editura Echinox, Cluj-Napoca
Graur, Alexandru, 1974, *Greșelile de limbă*, Editura Academiei, București
Pânișoară, Ion-Ovidiu, 2015, *Comunicarea eficientă*, Editura Polirom, București
Zafiu, Rodica, 2007, *Limbaj și politică*, Editura Universității din București, București

Avantajele folosirii jocurilor în activitatea didactică

Prof. Nicolae-Cristian Isop
Liceul Tehnologic Halânga, Mehedinți

Pentru o dezvoltare cât mai armonioasă între corp și intelect, un tânăr are nevoie de suport în vederea construirii ulterioare a caracterului, a depășirii limitelor, pentru a putea parcurge pașii necesari evoluției.

Astfel, odată cu înaintarea în vârstă trebuie să i se ofere modele, să înceapă să își alcatuiască singur scara de valori, ceea ce va duce, mai târziu desigur, la o cristalizare certă a principiilor axiologice după care se va ghida în viață.

Jocurile minții sunt printre cele care îl pot ajuta să construiască o relație sănătoasă cu mediul înconjurător, cu celelalte persoane din proximitatea sa, întrucât au capacitatea de a trasa o direcție sănătoasă unui mental în formare, acel mental neavând formate deprinderi analitice, o gândire critică bine stabilită și direcționată spre ceea ce este util și necesar. Formarea aceasta trebuie realizată între 10 și 12 ani, atunci când este destul de matur să aibă anumite noțiuni, dar totuși pastrând inocența și mirarea copilăriei pentru a parcurge etapele formării. Este la vârsta în care poate pricepe ceea ce i se cere, cu sau fără ajutor, poate să dezvolte păreri proprii și să aibă construcții logice, limitate totuși de experiența acumulată, experiență minimă ca întindere și percepție.

Având în vedere aceste lucruri se poate spune că jocurile de stimulare mentală a copiilor, fie că vorbim de puzzle, de jocuri de îndemânare manuală cum ar fi cele ce le stimulează coordonarea motrică și psihomotorie de gen kendama sau mergând până la șah și scrabble, cele care le dezvoltă capacitatea de reacție, gândire strategică și analitică, se poate spune că pentru a obține o minte sănătoasă într-un corp sănătos toate aceste jocuri, sporturi, chiar sunt necesare pentru a putea lucra cu un elev capabil să ofere predictibilități, să ofere răspunsuri logice, să poată să își construiască valori și axiome ce îl pot ajuta atât în viața cotidiană cât și în perimetrul școlar.

Avantajele folosirii acestor jocuri în activitatea didactică este evidentă, motivația acestora crescând prin reducerea rezistenței la sarcini dificile, îmbunătățind, totodată, implicarea activă și devenind parte directă la procesul instructiv-educativ, contextul ludic al repetării unor operații sau procese de gândire, cosolidând cunoștințele. Informațiile ce sunt sau vor fi procesate căpătă o altă accesibilitate, stimularea colaborării și a spiritului de echipă fiind necesare în vederea obținerii unor rezultate necesare pentru o evaluare corectă a elevilor.

De asemenea, în vederea unei reduceri a anxietății în fața evaluării, jocurile pot avea un rol important, feedback-ul primit în urma acestor jocuri având valențe coercitive, percepute ca atare, mai mici decât o evaluare clasică care poate crește nivelul stresului, reducând șansele unui răspuns corect.

Nu în ultimul rând, utilizarea jocurilor favorizează învățarea experiențială, elevii asimilând cunoștințele prin joc, experimentând noul, nu doar ascultând transmiterea informațiilor.

Iată, deci, o multitudine de posibilități ce se deschid în fața unui copil, posibilități care, dirijate corespunzător pot să fie un sprijin real în educarea și formarea copilului astfel încât acesta să se modeleze într-un cadru propice dezvoltării ulterioare până la adultul format complet.

Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea: metode, culturi și competențe

Lupu Ana Maria

Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” Structura Școala Gimnazială Cerneți

Provocările educaționale ale mileniului curent redefinesc radical conceptul de alfabetizare, migrând de la o simplă achiziție a structurilor gramaticale la o competență de comunicare globală, fluidă și adaptabilă. Prezenta într-un mediu globalizat, marcat de hiperconectivitate și de ani de circulație a informației, predarea limbii române și a limbilor străine nu poate fi redusă doar la transferul mecanic de reguli morfologice sau sintactice. Procesul educațional în sine trebuie să devină un instrument complex pentru modelarea identității culturale și dezvoltarea gândirii critice, integrând dimensiunea lingvistică în structura mai largă a competențelor transversale necesare reușitei sociale și profesionale.

Evoluția metodologică în secolul al XXI-lea este marcată de o schimbare de paradigmă semnificativă: trecerea modelelor de predare centrate pe profesor, care era singurul deținător al adevărului academic, la abordări acționale și colaborative. În acest nou context, elevul este considerat un "actor social" care nu învață limba doar pentru a susține un examen, ci pentru a acționa în cadrul comunității. Această viziune impune utilizarea limbii ca instrument pentru rezolvarea unor sarcini concrete în situații de viață reală, un proces care să întărească autonomia celui care se învață. Conform Cadrului European Comun de Referință pentru Limbi, competența lingvistică nu mai este privită în mod izolat, ci ca o parte integrantă a capacităților individuale de a mobiliza resurse cognitive și afective pentru a comunica eficient în diverse situații (Consiliul Europei, 2020, p. 45).

Implementarea acestor strategii necesită o regândire a designului instrucțional din partea cadrelor didactice. Modernizarea demersului didactic implică faptul că profesorul trebuie să creeze medii de învățare autentice, în care metodele activ-participative transformă sala de clasă dintr-un spațiu de receptare pasivă într-un laborator de experimentare lingvistică. Aceste metode sunt esențiale deoarece stimulează implicarea totală a elevului, favorizând o învățare profundă și durabilă (Ionescu și Bocoș, 2009, p. 215). În acest context, utilizarea tehnologiilor digitale nu este un simplu artificial de prezentare, ci devine un mediator cognitiv care facilitează accesul la discursuri autentice și la interacțiuni în timp real cu vorbitori nativi sau cu alți utilizatori ai limbii-țintă.

Învățarea unei limbi, fie ea maternă sau străină, în esență, este explorarea unei noi perspective asupra lumii. Competența interculturală a devenit un pilon central al educației contemporane, având scopul de a forma cetățeni capabili să navigheze într-un spațiu multicultural fără a-și pierde identitatea, dar și fără a manifesta rezistență față de alteritate. Educația de astăzi nu se mai poate rezuma la transmiterea unor informații despre lume, ci trebuie să vizeze formarea unor „atitudini care să fundamenteze comportamente democratice și spiritul de toleranță” (Cucos, 2017, p. 112).

Această abordare interculturală implică dezvoltarea unei conștiințe critice atât față de valorile proprii, cât și față de cele ale celorlalți. Profesorul are rolul de a facilita un dialog între culturi, ajutând elevii să decodifice nu doar cuvintele, ci și gesturile, subînțelesurile și contextul cultural care însoțește orice act de comunicare. Competența interculturală nu este doar o adăugire la competența lingvistică, ci este capacitatea de a media între perspective diferite și de a gestiona situația de neînțelegere culturală (Byram, 1997, p. 34). Prin urmare, ora de limbă devine un spațiu de negociere a sensurilor, unde diversitatea este utilizată ca resursă pedagogică pentru a dezvolta empatia și deschiderea mentală.

Succesul oricărei metode moderne depinde în mod critic de calitatea interacțiunilor dintre profesor și elev. În secolul al XXI-lea, actul didactic este, înainte de toate, un act de comunicare interpersonală. Cadrul didactic trebuie să stăpânească avansat gestionarea dialogului educațional, asigurându-se că mesajul transmis este receptat corect și că barierele de comunicare sunt eliminate. Eficiența de predare este intrinsec legată de capacitatea profesorului de a oferi feedback și de a utiliza comunicarea non-verbală și paraverbală pentru a susține motivația elevilor (Pânișoară, 2015, p. 89).

Mai mult, profesorul trebuie să fie capabil să gestioneze dinamica grupului și să încurajeze cooperarea între elevi. Metodele precum „mozaicul” sau „învățarea bazată pe proiecte” necesită o coordonare fină, în care autoritatea profesorului se manifestă prin expertiză și ghidaj, nu prin constrângere.

Pentru a implementa aceste viziuni complexe, formarea continuă a cadrelor didactice trebuie să depășească limitele academice ale disciplinei predate. Este esențială dezvoltarea competențelor metodologice care să permită adaptarea constantă la nevoile unei generații de „nativi digitali”. Un profesor eficient este acela care reflectă continuu asupra propriei practici, care experimentează strategii noi și care are curajul de a reconfigura spațiul clasei pentru a stimula creativitatea.

Tratatul de didactică modernă subliniază că profesorul trebuie să aibă o viziune sistemică asupra procesului educațional, fiind capabil să coreleze obiectivele, conținuturile și metodele într-un ansamblu unitar care să conducă la performanță (Ionescu și Bocoș, 2009, p. 217). Această profesionalizare implică, de asemenea, o deschidere către cercetarea pedagogică, astfel încât deciziile luate la catedră să fie bazate pe dovezi și pe o dezvoltare profundă a psihologiei învățării. În concluzie, predarea limbii și a comunicării în acest secol constituie o misiune de mare responsabilitate socială. Prin combinarea metodelor active cu o perspectivă interculturală autentică și prin utilizarea inteligentă a instrumentelor digitale, cadrele didactice pot transforma educația lingvistică într-un adevărat vehicul al dezvoltării umane. Scopul final nu este doar stăpânirea corectă a unei limbi, ci formarea unor personalități armonioase, capabile să comunice, să colaboreze și să inoveze într-o lume în continuă schimbare.

Bibliografie

- Byram, M. (1997). *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence, Multilingual Matters*, p. 34.
- Consiliul Europei (2020). *Cadrul European Comun de Referință pentru Limbi: Învățare, Predare, Evaluare. Volum însoțitor*, Editura Art, București, p. 45.
- Cucoș, C. (2017). *Educația. Reîntemeieri, dinamici, prefigurări*, Editura Polirom, Iași, p. 112.
- Ionescu, M.; Bocoș, M. (2009). *Tratat de didactică modernă*, Editura Paralela 45, Pitești, pp. 215-217.
- Pânișoară, I. O. (2015). *Comunicarea eficientă*, Editura Polirom, Iași, 2015, p. 89.

Gândirea critică-o competență cheie pentru secolul XXI

Mănescu Monica
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

Omenirea se confruntă cu revoluții fără precedent, toate poveștile noastre vechi se destramă, iar până în clipa de față nu a apărut nici o poveste nouă care să le înlocuiască. Cum putem să ne pregătim pe noi înșine și pe copiii noștri pentru o lume cu asemenea transformări fără precedent și incertitudini radicale? Iată o întrebare cheie, pe care istoricul israelian Yuval Noah Harari ne-o adresează în lucrarea sa *”21 de lecții pentru secolul XXI.”*

Însă nu știm cum va arăta lumea în 2050 așa că putem doar să lansăm câteva idei despre cum ne va arăta viitorul pe care ni-l construim acum. Odată ce tehnologia ne permite să proiectăm corpuri, creiere și minți, nu mai putem fi siguri de nimic. Probabil că unii oameni vor trăi mai mult decât astăzi, iar corpul uman în sine ar putea trece printr-o revoluție fără precedent grație bioingineriei și interferențelor directe dintre creier și computer. De aceea, o bună parte din ceea ce învață astăzi copiii va fi cel mai probabil irelevant în 2050. Sună provocator ideile lui Harari pentru școala românească de astăzi și pentru mine ca părinte și profesor al unui elev de 13 ani.

Și totuși, ce putem face noi astăzi? Cum îi putem ajuta? Ce poate face școala acum, când totul se mișcă parcă mult prea repede? Pentru că suntem asaltați de un volum enorm de informații, pe care nici măcar cenzorii nu încearcă să le blocheze. În schimb, împrăștiie informații false sau de distrag atenția cu fapte irelevante.

Într-o asemenea lume, ultimul lucru pe care trebuie să îl ofere un profesor elevilor săi este și mai multă informație. Oamenii au nevoie de abilitatea de a interpreta această informație, de a distinge între ce este important sau nu și, mai presus de orice, de a îmbina mai multe fărâme de informație într-o imagine de ansamblu asupra lumii.

Așadar, ce ar trebui să predăm? Mulți experți în pedagogie susțin că școlile ar trebui să înceapă cu predarea ”celor patru C”-gândire critică, comunicare, colaborare și creativitate. În linii mari, spune Harari, școlile ar trebui să reducă rolul abilităților tehnice și să pună accent pe abilități de ordin general necesare în viață. Cea mai importantă dintre toate va fi abilitatea de a face față schimbării, de a învăța lucruri noi și de a-ți păstra echilibrul mental în situații neobișnuite. Ca să ținem pasul cu lumea anului 2050, va trebui nu numai să inventăm idei și produse noi-mai presus de orice, va trebui să ne reinventăm la nesfârșit.

Nu putem fi siguri de detalii, dar schimbarea în sine este singura certitudine. Ce ar fi să fim noi schimbarea pe care vrem să o vedem în jurul nostru, pentru copiii noștri? De unde putem începe noi, profesorii lui 2026 asta? Eu cred că de la dezvoltarea gândirii critice pe care mi-aș dori să o văd mai des cultivată în școală. Fie prin meciuri de debate, așa cum am încercat și eu, fie prin încurajarea dialogului la oră, evaluarea formativă sau o abordare transdisciplinară.

Pentru a avea succes astăzi, nu mai este suficient să știi ”să scrii și să citești”. Avem nevoie de un set de meta-competențe, iar gândirea critică este una dintre ele. Consider că abilitatea de a filtra informațiile, de a detecta ”fake news” și de a analiza sursele devine din ce în ce mai importantă în noianul de informații care ne cuprinde zilnic atât pe noi cât și pe elevi.

Oare cum putem să îi ajutăm pe elevi dar mai întâi pe noi în a alege informația corectă?

1. Verificarea autorului: Căutarea credențialelor celui care a scris articolul; absența unui autor este adesea un semnal de alarmă.
Tripla verificare: Compararea informației cu alte cel puțin două surse de încredere.
2. Activități practice la clasă
3. v. „Adevărat sau Fals?”: Exerciții în care elevii primesc știri reale și inventate, trebuind să identifice indicii precum titlurile de tip *clickbait*, limbajul excesiv de emoțional sau utilizarea majusculelor.
4. Analiza Deepfake: Discutarea modului în care Inteligența Artificială poate manipula conținutul video și audio, folosind resurse precum Solve de Story de la BBC.
5. Deconstrucția mesajelor media: Elevii învață să întrebe: „Cine a creat acest mesaj?”, „Ce tehnici sunt folosite pentru a-mi atrage atenția?” și „Ce puncte de vedere sunt omise?”.

Resurse și programe pentru profesori

În România, cadrele didactice pot accesa programe dedicate pentru a preda aceste competențe:

- Centrul pentru Jurnalism Independent (CJI): Oferă cursuri gratuite de Educație Media Digitală pentru profesorii de gimnaziu și liceu.
- Platforme educaționale: Site-uri precum Educația Media sau Safer Net pun la dispoziție ghiduri descărcabile și planuri de lecție gata de utilizat.
- Curriculum opțional: Există programe școlare aprobate pentru discipline opționale, cum ar fi *Elemente de educație media digitală* pentru clasa a VI-a.

Scopul final în școală nu este de a interzice ecranele, ci de a oferi elevilor o „superputere de secol XXI”: capacitatea de a privi orice informație cu o minte deschisă, dar sceptică.

Din ce în ce mai des ne simțim confuzi și ne este frică de cum vom reuși în această realitate dură. Cum vor reuși copiii noștri? În mod firesc ne îndreptăm atenția către școală (înțeleasă pe scară largă – de la grădiniță până la universitate) și profesorii care lucrează acolo.

Dar întrebarea este dacă profesorul însuși este pregătit să depășească această provocare? Are el competențele de a educa copiii și adolescenții în direcțiile dorite în prezent? Din păcate, răspunsul la o astfel de întrebare nu este evident și lipsit de ambiguitate. Cu toate acestea, înainte de a accepta sau de a respinge o astfel de abordare, trebuie să se răspundă la următoarele întrebări:

- Care sunt competențele cheie și în funcție de ce reglementări sunt prezentate pentru discuția despre educația și dezvoltarea umană?
- Care este capacitatea școlii de a răspunde eficient nevoii de dezvoltare a competențelor pentru copii și tineri?
- Ce obstacole împiedică sau chiar fac imposibil acest lucru?
- Ce rol are profesorul de jucat în acest sens? Cum este el pregătit pentru asta?

Suntem pregătiți?

Conform recomandărilor Consiliului European din 2018, competențele-cheie sunt esențiale pentru dezvoltarea personală și incluziunea socială. Însă întrebarea rămâne: este profesorul pregătit să depășească modelul tradițional?

Sistemul actual se lovește adesea de bariere birocratice, dar schimbarea începe de la firul ierbii. Gândirea critică nu este doar o materie de studiu, ci un mod de a fi. Nu este vorba despre a interzice ecranele, ci despre a le oferi elevilor o busolă într-un ocean digital infinit.

În concluzie, dacă schimbarea este singura constantă, atunci succesul educației nu se va mai măsura în teste grilă, ci în reziliența mintală a elevilor noștri. Gândirea critică devine, astfel, sistemul de operare necesar pentru a supraviețui și a prospera în 2050. Să începem prin a fi noi, profesorii, schimbarea pe care vrem să o vedem, cultivând în fiecare oră de curs curajul de a pune sub semnul întrebării „evidentul” și curiozitatea de a privi dincolo de ecrane.

Bibliografie

Yuval Noah Harari, *21 de lecții pentru secolul XXI*, Ed. Polirom, Iași, 2018

Yuval Noah Harari, *Nexus: scurtă istorie a rețelelor informaționale din epoca de piatră până la IA*, Ed. Polirom, Iași, 2024

Babiuc Iulia Mihaela, ”Arhitectii viitorului: inovație, colaborare și schimbare în educație”, *Revista educațională TeachIT*, nr.15, vol.1, an 2025, pp.56-66

Dezvoltarea competenței de comunicare în limba engleză prin metode interactive și resurse digitale

Măricuță Rodica Mariana, profesor de limba engleză
Liceul Teoretic Gheorghe Ionescu Șișești

În contextul educațional actual, predarea limbii engleze presupune adaptarea permanentă la noile realități culturale, tehnologice și comunicaționale. Elevii secolului XXI sunt expuși constant limbii engleze prin mediul digital, fapt care impune utilizarea unor metode moderne, interactive și centrate pe elev. Lucrarea de față evidențiază importanța dezvoltării competenței de comunicare în limba engleză prin metode activ-participative și prin integrarea resurselor digitale, cu accent pe dimensiunea interculturală a învățării. Sunt prezentate exemple de bune practici și beneficii observate în activitatea didactică.

Limba engleză ocupă un rol esențial în societatea contemporană, fiind principalul instrument de comunicare internațională în domenii precum educația, tehnologia, cultura și economia. Predarea acestei limbi în școală nu mai poate fi concepută exclusiv prin metode tradiționale, bazate pe memorare și reproducere, ci trebuie să urmărească formarea competenței de comunicare autentică.

În acest context, profesorul de limba engleză devine un facilitator al învățării, care creează situații de comunicare reală, stimulează gândirea critică și încurajează deschiderea culturală.

Metode interactive în predarea limbii engleze

Elevii se află într-o etapă esențială a formării competențelor de comunicare, caracterizată prin nevoia de interacțiune, dinamism și validare socială. Utilizarea metodelor interactive în predarea limbii engleze răspunde acestor nevoi și contribuie la crearea unui climat educațional motivant.

Printre cele mai eficiente metode utilizate în activitatea didactică se numără:

- **Învățarea prin cooperare**, realizată prin activități de tip *pair work* și *group work*, care stimulează comunicarea spontană și sprijinul reciproc între elevi;
- **Jocul de rol**, adaptat situațiilor familiare elevilor (la magazin, la doctor, în vacanță), metodă care dezvoltă fluența și încrederea în utilizarea limbii engleze;
- **Brainstorming-ul și conversația dirijată**, utile pentru activarea vocabularului și exprimarea liberă a ideilor;
- **Învățarea bazată pe proiect**, care presupune realizarea unor produse finale (postere, prezentări, mini-proiecte digitale) și integrează competențe lingvistice, sociale și digitale.

Aplicarea acestor metode conduce la creșterea implicării elevilor și la dezvoltarea competențelor de receptare și producere a mesajelor orale și scrise.

Integrarea resurselor digitale în predarea limbii engleze

Elevii sunt nativi digitali, iar integrarea tehnologiei în procesul educațional reprezintă un factor esențial pentru creșterea eficienței actului didactic. Resursele digitale facilitează accesul la limba engleză autentică și permit diversificarea strategiilor de predare-învățare.

În activitatea la clasă pot fi utilizate cu succes:

- platforme educaționale precum Google Classroom, Wordwall sau Kahoot, pentru consolidarea vocabularului și evaluarea formativă;
- materiale audio-video autentice (videoclipuri, trailere, animații educative), care dezvoltă competența de înțelegere auditivă;

- aplicații digitale pentru exersarea pronunției și a gramaticii în contexte comunicative.

Utilizarea constantă a acestor resurse contribuie la dezvoltarea autonomiei elevilor și la formarea competențelor digitale necesare învățării pe tot parcursul vieții.

Concluzii

Predarea limbii engleze în secolul XXI trebuie să fie flexibilă, adaptată nevoilor elevilor și orientată spre dezvoltarea competențelor de comunicare. Metodele interactive, resursele digitale și abordarea interculturală contribuie la eficientizarea procesului de predare-învățare și la formarea unor elevi autonomi, capabili să comunice eficient într-un context global.

Participarea la simpozioane educaționale reprezintă o oportunitate valoroasă pentru dezvoltarea profesională continuă a cadrelor didactice și pentru promovarea inovării metodologice în domeniul educației lingvistice.

Bibliografie

Brown, H. D. *Teaching by Principles*. Longman, 2007.

Council of Europe – *Common European Framework of Reference for Languages*, 2001.

Harmer, J. *How to Teach English*. Longman, 2008.

Scrivener, J. *Learning Teaching*. Macmillan, 2011.

Limba și comunicarea în secolul al xxi lea: metode, culturi și competențe

Marinescu Daniela
Școala Gimnazială Bala

Secolul XX a fost un secol al schimbărilor profunde, care au influențat decisiv toate domeniile vieții sociale, culturale și intelectuale. În acest context dinamic, limba și comunicarea au cunoscut transformări esențiale, devenind nu doar instrumente de transmitere a informației, ci adevărate mecanisme de construire a identității, de negociere a sensurilor și de relaționare interculturală.

Evoluțiile tehnologice, mobilitatea socială și intensificarea contactelor dintre popoare au redefinit atât metodele de comunicare, cât și competențele necesare individului modern.

Un prim aspect relevant îl constituie diversificarea **metodelor de comunicare**. Dacă la începutul secolului XX comunicarea se realiza preponderent prin forme tradiționale – orală și scrisă –, dezvoltarea rapidă a mijloacelor tehnice a dus la apariția unor noi canale de transmitere a mesajului.

Radioul și televiziunea au revoluționat comunicarea de masă, permițând difuzarea rapidă a informației către un public larg. Presa scrisă a devenit un vector important de formare a opiniei publice, iar limbajul jurnalistic a influențat structura și dinamica limbii.

Spre sfârșitul secolului, apariția computerului și a internetului a deschis drumul comunicării digitale, marcând trecerea către o societate informațională, în care viteza și accesibilitatea mesajului devin esențiale.

În paralel cu evoluția metodelor, se remarcă o transformare profundă a **raportului dintre limbă și cultură**. Secolul XX a fost marcat de fenomene precum globalizarea, migrația și decolonizarea, care au intensificat contactele interculturale.

Limba nu mai poate fi privită ca un sistem izolat, ci ca un organism viu, aflat într-o continuă schimbare sub influența contextului social. Împrumuturile lexicale, apariția neologismelor și adaptarea limbajului la noile realități tehnologice reflectă această deschidere culturală. În același timp, limba a devenit un simbol al identității naționale, fiind utilizată ca instrument de afirmare culturală și de coeziune socială.

Din perspectivă teoretică, secolul XX marchează dezvoltarea unor discipline lingvistice moderne, precum **sociolingvistica**, **psiholingvistica** și **pragmatica**, care analizează limba în relație cu vorbitorul și cu situația de comunicare. Aceste domenii evidențiază faptul că actul comunicativ nu se limitează la corectitudinea gramaticală, ci presupune intenție, context, relație și interpretare.

Astfel, comunicarea devine un proces complex, influențat de factori sociali, culturali și psihologici.

Un alt element definitoriu al secolului XX îl reprezintă accentul pus pe **competențele de comunicare**. Educația modernă nu mai urmărește doar acumularea de cunoștințe lingvistice, ci formarea unor competențe integrate. Competența lingvistică, care presupune cunoașterea regulilor limbii, este completată de competența comunicativă, ce implică adaptarea mesajului la context și la interlocutor.

Totodată, competența culturală devine esențială într-o lume diversă, în care înțelegerea diferențelor culturale contribuie la evitarea conflictelor și la facilitarea dialogului. Nu în ultimul rând, se dezvoltă competența mediatică, necesară pentru interpretarea critică a mesajelor transmise prin mass-media și noile tehnologii.

În concluzie, limba și comunicarea în secolul XX reflectă transformările profunde ale societății moderne.

Diversificarea metodelor de comunicare, interacțiunea dintre limbi și culturi și redefinirea competențelor comunicative demonstrează rolul fundamental al limbii în viața socială. Comunicarea devine nu doar un mijloc de informare, ci un instrument de construire a relațiilor, de exprimare a identității și de integrare într-o lume aflată într-o continuă schimbare. Astfel, secolul XX poate fi considerat un punct de referință în evoluția limbii, deschizând drumul către noile forme de comunicare ale secolului XXI.

Bibliografie

Saussure, Ferdinand de (1998). *Curs de lingvistică generală*. București: Editura Polirom.

Jakobson, Roman (1960). *Linguistics and Poetics*. Cambridge, MA: MIT Press.

Hymes, Dell (1972). *On Communicative Competence*. Harmondsworth: Penguin.

Hall, Stuart (1997). *Representation: Cultural Representations and Signifying Practices*. London: Sage Publications.

Crystal, David (2003). *Language and the Internet*. Cambridge: Cambridge University Press.

Chomsky, Noam (2006). *Language and Mind*. Cambridge: Cambridge University Press.

Eco, Umberto (2007). *A spune aproape același lucru*. București: Editura Polirom.

McLuhan, Marshall (1964). *Understanding Media: The Extensions of Man*. New York: McGraw-Hill.

Limba engleză – punte între culturi

**Prof. Martin Alina- Angela
Liceul Teoretic ”Șerban Cioculescu”**

În contextul globalizării accelerate, limba engleză a devenit un instrument esențial al comunicării internaționale, facilitând schimburile culturale, economice, științifice și academice. Deși originară din spațiul britanic, engleza s-a transformat într-o limbă globală, utilizată astăzi de milioane de vorbitori nativi și de sute de milioane de vorbitori non- nativi. Această extindere a determinat nu doar o uniformizare lingvistică, ci și o interconectare culturală fără precedent.

Scopul prezentului referat este de a analiza rolul limbii engleze ca punte între culturi, evidențiind evoluția sa istorică, funcția sa în educație și știință, impactul asupra comunicării interculturale și provocările asociate statutului său global.

Ascensiunea limbii engleze este strâns legată de expansiunea Imperiului Britanic în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, perioadă în care engleza a fost răspândită pe mai multe continente. Ulterior, în secolul al XX-lea, influența economică, politică și culturală a Statelor Unite a consolidat poziția limbii engleze ca limbă dominantă în relațiile internaționale.

Lingvistul David Crystal subliniază că o limbă devine globală nu doar prin numărul vorbitorilor, ci prin puterea politică și economică a celor care o folosesc. În prezent, engleza este limbă oficială sau co-oficială în peste 50 de state și este limbă de lucru în organizații internaționale precum ONU, NATO sau Uniunea Europeană.

Astfel, engleza a devenit lingua franca a epocii moderne, facilitând comunicarea între persoane care aparțin unor culturi diferite, fără a împărtăși aceeași limbă maternă.

Unul dintre cele mai importante domenii în care limba engleză acționează ca punte între culturi este educația. Majoritatea publicațiilor științifice internaționale sunt redactate în limba engleză, iar universitățile de prestigiu oferă programe în această limbă pentru a atrage studenți din întreaga lume.

În domeniul cercetării, utilizarea unei limbi comune facilitează diseminarea rapidă a informațiilor și colaborarea între specialiști din diferite țări. De exemplu, în timpul crizelor globale, precum pandemia COVID-19, comunicarea științifică în limba engleză a permis schimbul eficient de date și soluții.

De asemenea, programele de mobilitate academică, precum Erasmus+, contribuie la dezvoltarea competențelor interculturale ale studenților, limba engleză fiind adesea mijlocul principal de comunicare. În acest mod, engleza nu doar transmite informații, ci creează contexte de interacțiune culturală directă.

Comunicarea interculturală presupune interacțiunea între persoane provenind din medii culturale diferite. Limba engleză facilitează această interacțiune, însă procesul nu este lipsit de provocări. Diferențele de mentalitate, valori și norme sociale pot genera neînțelegeri chiar și atunci când limbajul este comun.

În mediul de afaceri, engleza este limbă standard în negocieri internaționale, conferințe și colaborări transnaționale. Competența lingvistică devine astfel o competență strategică. Totuși, cercetătorii atrag atenția asupra faptului că dominanța englezei poate crea dezechilibre, favorizând vorbitorii nativi⁸.

Pe de altă parte, dezvoltarea conceptului de „English as a Lingua Franca” (ELF) sugerează că engleza globală nu mai aparține exclusiv vorbitorilor nativi, ci este modelată continuu de diversitatea culturală a utilizatorilor săi⁹. Astfel, limba engleză devine un spațiu de întâlnire și negociere culturală.

Răspândirea limbii engleze a contribuit la difuzarea culturii anglo-americane prin intermediul filmelor, muzicii, literaturii și mediului online. Platformele digitale, rețelele sociale și industria divertismentului folosesc predominant limba engleză, facilitând accesul global la conținut cultural.

Totuși, există temeri legate de posibila uniformizare culturală și de marginalizarea limbilor minoritare. UNESCO atrage atenția asupra riscului dispariției unor limbi locale, în contextul dominanței limbilor globale. În acest sens, promovarea multilingvismului devine esențială pentru menținerea diversității culturale.

Limba engleză, în loc să înlocuiască alte limbi, poate funcționa complementar, ca instrument de dialog intercultural. Competența plurilingvă oferă indivizilor posibilitatea de a naviga între identități culturale diferite, consolidând toleranța și înțelegerea reciprocă. Limba engleză reprezintă astăzi o veritabilă punte între culturi, facilitând comunicarea globală, schimbul de idei și cooperarea internațională. Evoluția sa istorică, susținută de factori politici și economici, a transformat-o într-o limbă a științei, educației și afacerilor.

Cu toate acestea, statutul său global implică și responsabilitatea de a promova echilibrul cultural și respectul pentru diversitatea lingvistică. Engleza nu trebuie privită ca un instrument de uniformizare, ci ca un mediu de dialog, deschidere și colaborare între popoare.

Într-o lume interconectată, capacitatea de a comunica dincolo de granițe culturale este esențială. Limba engleză, utilizată cu discernământ și în spirit intercultural, poate continua să fie un liant al comunității globale.

Bibliografie

- Algeo, John. *The Origins and Development of the English Language*. Boston: Wadsworth, 2010.
- Crystal, David. *English as a Global Language*. Cambridge: Cambridge University Press, 2003.
- Hall, Edward T. *Beyond Culture*. New York: Anchor Books, 1976.
- Jenkins, Jennifer. *English as a Lingua Franca: Attitude and Identity*. Oxford: Oxford University Press, 2007.
- Montgomery, Scott L. *Does Science Need a Global Language? English and the Future of Research*. Chicago: University of Chicago Press, 2013.
- Phillipson, Robert. *Linguistic Imperialism*. Oxford: Oxford University Press, 1992.
- UNESCO. *Atlas of the World's Languages in Danger*. Paris: UNESCO Publishing, 2010.

Metodologii inovatoare în dezvoltarea competențelor de comunicare la școlarul mic

Mihaela Nina Mică
Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu”
Strucura -Școala Gimnazială Cerneți

În contextul educațional actual, învățământul primar reprezintă pilonul fundamental unde se pun bazele competențelor de comunicare. Dacă în trecut accentul era pus pe memorarea regulilor gramaticale, metodele moderne de abordare a limbajului se concentrează acum pe funcționalitate și pe implicarea activă a elevului în actul învățării prin intermediul tehnologiei.

Metode moderne de abordare a limbajului în ciclul primar

Abordarea modernă a comunicării la vârstele mici presupune trecerea de la învățarea „despre limbă” la învățarea „prin limbă”. Printre cele mai eficiente metode utilizate în secolul XXI se numără:

- **Metoda proiectului:** Aceasta permite elevilor să utilizeze limba română în contexte reale de cercetare. Prin realizarea unui proiect despre natură sau familie, elevul învață să structureze un text, să argumenteze și să prezinte public.
- **Povestirea digitală (Digital Storytelling):** Integrarea tehnologiei permite elevilor să creeze narațiuni folosind tablete sau aplicații interactive. Această metodă stimulează creativitatea și îi ajută să înțeleagă structura unei povestiri într-un mod ludic.
- **Jocul de rol:** Rămâne o metodă fundamentală pentru dezvoltarea competențelor sociale. Prin simularea unor situații cotidiene, elevii deprind formule de politețe și strategii de adaptare a mesajului.

Impactul jocurilor didactice digitale

O componentă esențială a metodologiei moderne este reprezentată de utilizarea platformelor educaționale (precum Wordwall, Kahoot sau LearningApps). Acestea transformă exercițiile de vocabular sau de ortografie în provocări interactive care cresc motivația intrinsecă a elevului.

Jocul didactic digital oferă un feedback imediat, element crucial în procesul de învățare la vârsta școlară mică. *Prin intermediul jocului pe suport digital, elevul nu doar că asimilează norme lingvistice, dar își dezvoltă și o gândire algoritmică, esențială în decriptarea mesajelor complexe din mediul online* (Popa, 2023, 112).

Evaluarea competențelor de comunicare în noul paradigma

Evaluarea în secolul XXI a încetat să mai fie un simplu act de control, devenind o parte integrantă a procesului de învățare (evaluare formativă). Metodele moderne de evaluare a limbajului includ:

1. **Portofoliul digital:** O colecție a celor mai bune lucrări ale elevului (înregistrări audio ale lecturii, texte scrise, prezentări), care reflectă progresul pe parcursul întregului an școlar.
2. **Autoevaluarea și interevaluarea:** Prin grile simple de observare, elevii sunt învățați să își analizeze propriul discurs sau pe cel al colegilor, dezvoltându-și astfel spiritul critic și capacitatea de receptare a mesajului.
3. **Evaluarea prin joc (Gamified Assessment):** Testele sub formă de concurs reduc anxietatea performanței și oferă cadrului didactic o imagine clară asupra competențelor dobândite într-un mediu lipsit de stresul notării clasice.

Conform literaturii de specialitate, o evaluare centrată pe competențe oferă elevului măsura propriei evoluții și îi trasează direcții clare pentru îmbunătățirea exprimării orale și scrise (Stanciu, 2022, 58).

Concluzii

În secolul XXI, o competență esențială este „alfabetizarea vizuală”. Elevii de astăzi sunt nativi digitali, iar limbajul lor integrează adesea simboluri și imagini. Rolul cadrului didactic este de a face trecerea de la comunicarea fragmentată a mediului virtual la o comunicare coerentă și corectă din punct de vedere gramatical, folosind metode care să rezoneze cu universul lor de interes. Provocarea majoră rămâne echilibrarea utilizării tehnologiei cu păstrarea rigorii și frumuseții limbii române literare.

Bibliografie

- Câmpian, Veronica, 2019, *Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;
- Cucoș, Constantin, 2014, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași;
- Molloy, Jean, *Strategii de comunicare în clasele primare*, „Revista de Pedagogie Modernă”, 2022, vol. 12 (3), pp. 45-52;
- Păun, Emil, 2021, *Pedagogie și educație*, Editura Polirom, Iași;
- Popa, Ana, 2023, *Tehnologia în educația timpurie*, Editura Didactică, București;
- Stanciu, Mihai, 2022, *Evaluarea în învățământul primar*, Editura Universitară, București;

Predarea limbii și literaturii române în secolul XXI – între metode moderne, diversitate culturală și formarea competențelor de comunicare

**Mítvan Aida Melissa Constanța
Liceul Teoretic „Gheorghe Ionescu Șișești”**

Lucrarea de față analizează specificul predării limbii și literaturii române în contextul educațional al secolului XXI, caracterizat prin digitalizare, multiculturalitate și schimbarea paradigmei educaționale de la acumularea de informații la formarea de competențe. Se evidențiază rolul metodelor moderne de predare, importanța dimensiunii culturale și necesitatea dezvoltării competențelor de comunicare ale elevilor.

Secolul XXI aduce transformări profunde în educație, influențate de progresul tehnologic, de accesul rapid la informație și de diversitatea culturală tot mai evidentă. Disciplina Limba și literatura română nu mai are doar rolul de a transmite cunoștințe teoretice, ci și acela de a forma competențe de comunicare necesare integrării sociale și profesionale a elevilor. Profesorul devine facilitator al învățării, iar elevul – participant activ la actul educațional.

Metodele tradiționale sunt completate astăzi de strategii didactice centrate pe elev, precum:

- învățarea prin descoperire;
- metoda proiectului;
- dezbateră;
- studiul de caz;
- utilizarea resurselor digitale (platforme educaționale, prezentări interactive, aplicații online).

Aceste metode contribuie la creșterea motivației pentru învățare și la dezvoltarea gândirii critice. De exemplu, analiza unui text literar poate fi realizată prin lucru în echipă, folosind suport multimedia, iar redactarea unui text argumentativ poate porni de la situații concrete din viața elevilor.

Limba română reprezintă un element fundamental al identității culturale. Studiarea textelor literare oferă elevilor acces la valorile culturale naționale, dar și la modele universale de gândire și expresie.

În context multicultural, profesorul are rolul de a valorifica diversitatea și de a promova toleranța, dialogul intercultural și respectul pentru alteritate. Textele literare pot fi puse în relație cu alte culturi, facilitând înțelegerea fenomenelor sociale și culturale contemporane.

Programa școlară actuală urmărește formarea competențelor de receptare și producere a mesajelor orale și scrise. Elevul trebuie să învețe:

- să înțeleagă un mesaj;
- să își exprime clar ideile;
- să argumenteze;
- să își adapteze discursul în funcție de context.

Activitățile de tip joc de rol, dezbateră, redactare de texte funcționale (e-mail, cerere, articol de opinie) și prezentările orale contribuie la dezvoltarea acestor competențe esențiale pentru viața socială și profesională.

Predarea limbii și literaturii române în secolul XXI presupune o îmbinare armonioasă între tradiție și modernitate. Metodele inovative, valorificarea dimensiunii culturale și orientarea spre competențe transformă ora de limba română într-un spațiu al

dialogului, al creativității și al formării personalității elevului. Profesorul devine un ghid al comunicării, iar disciplina își păstrează rolul fundamental în educația tinerilor.

„Limba Și Comunicarea În Secolul Al XXI-Lea: Metode, Culturi Și Competențe”

Învățarea Limbilor Străine Prin Utilizarea Noilor Tehnologii Pentru Formare

Prof. Mladin Silvia Monica
Școala Gimnazială „Theodor Costescu”

Cu accent pe limbă, comunicare și cultură în standardele naționale pentru învățarea limbilor moderne, cadrele didactice sunt într-o continuă căutare de modalități mai bune de accesare a materialelor autentice și de furnizare de experiențe care vor dezvolta mai bine competențele elevilor de comunicare în limbi străine. Tehnologia este probabil cel mai bun mijloc pentru crearea unui mediu favorabil pentru învățare. TIC poate sprijini profesori în a face învățarea limbilor străine rapid, mai ușor, mai atractiv și mai interesant.

Mijloacele informatice fac parte din cultura noastră, din viața noastră de fiecare zi (acasă sau la serviciu). Deși uniți într-o rețea planetară, se manifesta o îngrijorare față de riscul izolării sociale a celor care petrec multe ore în fața calculatorului. Și totuși, internetul trebuie privit ca orice alt mijloc de comunicare asemeni celorlalte mijloace moderne de comunicare.

Când vorbim de noi tehnologii de informare ne referim la internet precum și orice alte metode de comunicare offline și online, la diverse programe de eLearning create sau diverse posibilități pe care calculatorul ni le dă și de care ne putem folosi ca și mijloc de redare a unor informații (Messenger, Skype, MS Office, produse Apple, tabele, video și audio etc.)

Utilizarea Internetului în procesul de învățământ, alături de alte instrumente auxiliare, favorizează accesul în timp real la informații, schimburile interne și internaționale și oferă noi posibilități de învățare – predare. În acest cadru participă diverse categorii de persoane (elevi, profesori, specialiști în informatică), fiecare având un rol bine determinat.

Aplicațiile didactice ale internetului ar putea fi clasificate în mai multe tipuri de activități de predare – învățare.

* Comunicarea interpersonală, realizată cu ajutorul poștei electronice (email) și a comunicării directe (chat). Aceasta reunește acele aplicații pedagogice care favorizează schimburile interpersonal între tineri și îi determină să cunoască și să respecte asemănările și deosebiri culturale, politice, lingvistice din cele mai îndepărtate zone. Se pot organiza întâlniri cu personalități, ori forma clase virtuale, prin care elevii vor avea posibilitatea de a-și verifica aptitudinile comunicaționale într-o limbă străină. Profesorii îi vor învăța pe tineri tehnici de corespondență amicală și oficială specific limbii străine studiate, ceea ce va conduce la ameliorarea exprimării scrise, la utilizarea informațiilor pertinente și corecte, la structurarea ideilor. Tot pentru exprimarea în scris se poate avea în vedere și mesageria electronică.

* Culegerea de texte autentice în limbi străine. În funcție de specificul tematicii lecției, profesorul va defini în mod clar un subiect care să atragă interesul elevilor și expune mai multe tipuri de documente (PDF, articole de presă, eseuri etc.). Elevii (individual sau în grup) ar avea ca sarcină culegerea documentelor, analizarea și interpretarea documentelor culese, solicitarea avizului unor cadre didactice specialist în domeniul respectiv, precum și redactarea unei lucrări scrise (rezumat, sinteză, comentariu etc.) în limba străină.

* Cercetarea documentară, validarea și utilizarea resurselor în limbă străină în vederea realizării unei bibliografii pe o temă dată respectând regulile citării documentelor electronice.

* Publicarea de documente în limbi străine pe Internet implică nu numai o bună cunoaștere a calculatorului, a programelor specific unei astfel de activități ci și o bună cunoaștere a unei limbi străine. Se poate avea în vedere redactarea unei pagini personale în care studentul să se prezinte, să-și descrie realizările în plan intelectual și profesional, domeniile de interes, proiectele. Rolul profesorului este de a-l învăța pe elev tehnicile de structurare, redactare și prezentare personal în limbă străină. Elevii vor putea să-și perfecționeze cunoștințele de exprimare scrisă în limbă străină (respectarea stilului jurnalistic specific unei reviste de specialitate, prezentarea convingătoare informației etc.) prin redactarea unui articol.

* Auto-formarea prin conectarea la situri specializate în manual virtual ori teste de verificare a cunoștințelor de limbi străine.

Câteva din avantajele utilizării noilor tehnologii de formare sunt actualitatea (materiale de calitate, autentice și de actualitate), flexibilitatea, autonomia elevilor (au posibilitatea de a-și organiza singuri propriul proces de învățare), abordarea diferențiată, facilitarea unui tip de învățare contextuală

Aspecte tehnice: Complexitatea este semnalată ca aspect pozitiv. În programele multimedia de limbi străine sunt integrate imagini, secvențe video, grafice, animații, înregistrări audio, etc. care în mod normal apar izolat în cazul altor mijloace de învățare. Combinarea elementelor audio-vizuale cu textele facilitează trecerea rapidă de la un tip de exercițiu la altul, fără a fi necesară schimbarea metodei de învățare. De asemenea specificul interactive este des întâlnit în aceste metode de învățare, precum și atractivitatea. Prin colorit, animație, efecte speciale, programele multimedia sunt atractive și motivante. De asemenea elementele vizuale, sonore, fragmentele de film, personajele animate, conferă atractivitate programelor multimedia și paginilor web.

Tehnologia este tot mai folosită în procesele de învățare a limbilor străine fie ca o completare a instruirii, fie ca singurul mijloc de învățare. Deși accesul la tehnologie poate prezenta dificultăți în accesarea programelor de educație pentru adulți și practicieni, acestea pot fi depășite.

Platformele online au progresat considerabil în ultimii ani. Acestea continuă să ofere din ce în ce mai multe aplicații utile, la preturi accesibile și instrumente pentru învățarea limbilor străine. Profesorii care utilizează aceste tehnologii trebuie să continue să ofere oportunități pentru învățare și pentru promovarea și dezvoltarea limbilor străine. Însă este recunoscut faptul că sunt necesare cercetări suplimentare cu privire la impactul utilizării tehnologiei; având în vedere ritmul rapid de inovații în software și acces la Internet, sunt necesare studii de cercetare pe termen lung pentru a înțelege mai multe despre rolul și impactul folosirii tehnologiei în învățarea limbii engleze la toate vârstele.

Bibliografie

- Elena Popa, Predarea și învățarea limbilor străine cu ajutorul mijloacelor informatice
Lector univ. dr. Cristina Prisecaru, Avantaje și dezavantaje ale utilizării IT&C în predarea limbilor străine
Sarah Catherine K. Moore – Center for Applied Linguistics, Uses of Technology in the Instruction of Adult English Language Learners

Metode interactive în predarea limbii spaniole: integrarea GeoGuessr.com și Hablaconlahistoria.es în medierea interculturală și învățarea prin comunicare reală

**Moșteoru Roxana
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”**

Predarea limbii spaniole în secolul XXI impune abordări pedagogice care să stimuleze comunicarea reală și implicarea activă a elevilor. Metodele interactive, susținute de resurse digitale, pot facilita medierea interculturală și dezvoltarea competențelor de comunicare. Acest articol explorează integrarea a două platforme digitale — *GeoGuessr.com* și *Hablaconlahistoria.es* — în activitățile de clasă, evidențiind avantajele și limitările acestora, precum și propuneri concrete de activități didactice. Folosite strategic, aceste instrumente pot transforma lecțiile de limbă spaniolă într-un spațiu de învățare autentic, colaborativ și cultural relevant.

Formarea competențelor lingvistice și interculturale în limba spaniolă nu mai este un scop doar teoretic, ci implică facilitarea comunicării autentice în contexte variate. Educația lingvistică modernă pune accent pe interacțiune, învățare prin descoperire, utilizarea resurselor digitale și mediere interculturală, în acord cu principiile Cadrului European Comun de Referință pentru Limbi (Consiliul Europei, 2001) și ale volumului său complementar (Consiliul Europei, 2021), care promovează competențele de comunicare reală și plurilingvism/pluriculturalitate. În acest cadru, integrarea instrumentelor digitale interactive în activitățile de predare-învățare oferă oportunități de explorare a limbii și culturii într-un mod relevant, motivant și colaborativ.

Metodele interactive se concentrează pe implicarea activă a elevilor, pe colaborare, pe rezolvarea de sarcini autentice și pe utilizarea limbii în contexte semnificative. Prin punerea accentului pe comunicare reală, aceste metode susțin dezvoltarea competențelor receptivă și productivă, dar și a competențelor de mediere interculturală, esențiale pentru utilizatorii de limbă în secolul XXI. În acest sens, resursele digitale precum *GeoGuessr.com* și *Hablaconlahistoria.es* oferă contexte ludice, exploratorii și creative care pot fi adaptate cu succes la obiectivele curriculare ale limbii spaniole.

Printre aplicațiile pe care le propunem se numără *GeoGuessr.com*. Aceasta este o platformă online care folosește imagini panoramice preluate din Google Street View pentru a provoca utilizatorii să identifice locația geografică în care se află pe baza indicilor vizuali. Elevii sunt „plasați” virtual într-un loc necunoscut și trebuie să deducă, prin observare atentă, interpretare și comunicare, unde se află.

Un avantaj major al utilizării *GeoGuessr* în predarea limbii spaniole este că activitatea stimulează observarea atentă și formularea de ipoteze în limba țintă. Elevii trebuie să descrie ceea ce văd, să negocieze sensuri privind detalii vizuale, să discute despre elemente culturale și să analizeze indicațiile spațiale. Această sarcină autentică îi obligă să comunice real, în limba spaniolă, utilizând vocabular contextual (descrierea peisajelor, orientare în spațiu, obiecte culturale). În plus, jocul dezvoltă abilități de colaborare, gândire critică și argumentare, deoarece elevii discută și decid în grup asupra răspunsurilor.

Limitele *GeoGuessr* includ necesitatea accesului la internet și la dispozitive digitale, ceea ce poate genera provocări într-un context cu resurse limitate. De asemenea, cel mai recomandat este a se achiziționa abonamentul Nemlimitat - €3/lună pentru acces nelimitat și crearea de hărți personalizate. Totodată, nivelul de dificultate poate fi dificil pentru elevii începători, dacă nu sunt supervizați de profesor și nu li se oferă orientări clare. Este important ca sarcinile să fie calibrate pe nivelul clasei.

Propunere de activitate la clasă

Exprimare orală cu GeoGuessr – **“Describe, interpreta y justifica”**

Obiective (corelate cu examenul DELE)

- descrierea detaliată a unui spațiu real;
- exprimarea ipotezelor și a deducțiilor;
- utilizarea vocabularului contextual (locuri, oameni, climă, urban/rural);
- coerență și fluență în discurs;
- capacitatea de a susține un punct de vedere.

Durata: 5–10 minute / elev (poate fi adaptată pentru lucru în perechi sau grupuri).

Desfășurarea activității: Profesorul proiectează o locație din GeoGuessr (ideal dintr-un spațiu hispanofon). Elevul nu trebuie să ghicească țara, ci să vorbească liber, ca la proba DELE.

Elevul are: 30–60 secunde de observare în tăcere; 2–3 minute de exprimare orală continuă

Un alt mijloc interactiv care poate sprijini învățarea limbii spaniole și medierea interculturală totodată este Hablaconlahistoria.es: o platformă educațională dedicată integrării limbii spaniole cu elemente istorice și culturale. Pagina web oferă texte, resurse, activități și contexte de comunicare care permit elevilor să învețe limba în legătură cu evenimente și personaje istorice ale lumii hispanice, facilitând astfel medierea interculturală.

Una dintre principalele avantaje ale Hablaconlahistoria.es este că oferă materiale care încorporează cultura și istoria în învățarea limbii, accentuând legătura dintre competența lingvistică și competențele interculturale. Elevii sunt expuși la texte autentice, contexte narative și descrieri care stimulează reflecția asupra valorilor și tradițiilor culturale, ceea ce facilitează dialogul intercultural. Activitățile pot include sarcini de comprehensiune, prezentări orale, interpretări de texte și discuții critice, toate în limba spaniolă.

Unele resurse pot necesita adaptări la nivelul clasei, mai ales pentru elevii cu competență lingvistică redusă. De asemenea, este nevoie de ghidaj pedagogic atent pentru a evita explicațiile excesive în limba maternă, ceea ce ar diminua obiectivul de comunicare reală.

Propunere de activitate

Un exemplu de activitate este **„Povești istorice în dialog”**, în care elevii citesc un text din Hablaconlahistoria.es despre un eveniment istoric hispanic, apoi lucrează în perechi pentru a pregăti un dialog în care își asumă roluri istorice. Activitatea se finalizează cu o prezentare orală în fața clasei, în care elevii explică deciziile lor, compară perspective istorice și formulează opinii personale. Altă idee este **„Cronici culturale”**, în care elevii scriu și citesc cronici despre personaje istorice sau tradiții culturale, valorificând astfel abilități de scriere și vorbire.

Concluzionând, metodele interactive, susținute de instrumente digitale precum GeoGuessr.com și Hablaconlahistoria.es, pot transforma lecțiile de limba spaniolă într-un spațiu de învățare bazat pe comunicare reală și mediere interculturală. Aceste resurse oferă contexte autentice de utilizare a limbii, stimulează colaborarea și gândirea critică și facilitează dezvoltarea competențelor lingvistice și culturale. Adoptate strategic, ele contribuie la formarea unei educații lingvistice moderne, orientate spre dialog, explorare și conectare între limbi și culturi. Este responsabilitatea profesorului să adapteze aceste instrumente la nevoile clasei, să modereze activitățile și să susțină elevii în utilizarea eficientă și motivantă a limbii spaniole.

Bibliografie

Consiliul European. (2001). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: Învățare, predare, evaluare*. Strasbourg: Consiliul European.

Consiliul European. (2021). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: Volum complementar*. Strasbourg: Consiliul European.

Gee, J. P. (2003). *What video games have to teach us about learning and literacy*. New York: Palgrave Macmillan.

Kern, R. (2014). *Technology as pharmakon: The promise and perils of the internet for foreign language education*. *The Modern Language Journal*, 98(1), 340–357.

Thorne, S. L., & Reinhardt, J. (2008). *Bridging activities, new media literacies, and advanced foreign language proficiency*. *CALICO Journal*, 25(3), 558–572.

De La Alfabetizarea Clasică La Multiliterăție: Strategii Moderne De Evaluare Și Predare

Prof. învăț. primar Veronica Murgu
Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu”
Structura- Școala Gimnazială Cerneți

Introducere

În secolul XXI, peisajul educațional traversează o transformare radicală sub influența tehnologiilor informaționale și a globalizării. Conceptul tradițional de alfabetizare, limitat la deprinderile de citit și scris pe suport de hârtie, a devenit insuficient pentru a pregăti elevii pentru o lume dominată de fluxuri informaționale complexe. Astăzi, vorbim despre *multiliterăție* (multiliteracy), un termen care desemnează capacitatea de a identifica, interpreta și crea mesaje folosind o varietate de moduri de comunicare: vizual, audio, spațial și digital. Tranziția de la alfabetizarea clasică la multiliterăție impune cadrelor didactice adoptarea unor strategii de predare și evaluare flexibile, capabile să dezvolte competențe adaptative și spirit critic în rândul elevilor din ciclul primar.

Definiții ale strategiilor de predare și evaluare

Pentru a înțelege dinamica acestui proces, este necesară clarificarea terminologiei utilizate în contextul pedagogiei moderne:

1. **Strategiile de predare** reprezintă ansamblul de forme, metode, resurse și mijloace utilizate de cadrul didactic pentru a facilita atingerea obiectivelor de învățare. În era multiliterăției, acestea devin strategii *activ-participative*, mutând centrul de greutate de la profesor către elev. Predarea nu mai este o transmitere liniară de informație, ci o mediere a experiențelor de învățare.
2. **Strategiile de evaluare** desemnează procesele de colectare, analiză și interpretare a dovezilor privind progresul elevului. Modernitatea aduce în prim-plan *evaluarea formativă* (evaluarea pentru învățare), care nu mai pune accent pe notarea sancțiune, ci pe feedback-ul continuu, autoevaluare și reglarea imediată a dificultăților de învățare.

Exemple de strategii moderne aplicate la clasă

Integrarea multiliterăției în învățământul primar poate fi exemplificată prin următoarele abordări practice:

- **Metoda proiectului cu suport multimedia:** Elevii nu mai realizează un simplu referat scris, ci creează un portofoliu digital despre o temă dată (de exemplu, „Lumea insectelor”). Aceștia caută informații online, selectează imagini, filmează scurte secvențe și își prezintă rezultatele folosind o tablă interactivă. Astfel, se exersează simultan scrierea, lectura critică și competența digitală.
- **Povestirea digitală (Digital Storytelling):** Elevii folosesc aplicații pentru a crea benzi desenate sau cărți digitale. Această strategie îi forțează să sintetizeze informația și să utilizeze limbajul vizual pentru a completa mesajul textual, dezvoltând o înțelegere profundă a structurii narrative.
- **Evaluarea gamificată prin platforme educaționale:** Utilizarea platformelor precum Kahoot, Quizziz sau Wordwall transformă evaluarea într-un concurs interactiv. Elevii răspund la întrebări de ortografie sau gramatică în timp real, primind feedback imediat. Această metodă transformă stresul testării clasice în entuziasm și dorință de perfecționare.

Impactul folosirii strategiilor moderne asupra copiilor

Implementarea acestor strategii la nivelul învățământului primar are un impact profund și multidimensional asupra dezvoltării elevilor:

1. **Motivația și angajamentul:** Utilizarea instrumentelor digitale și a metodelor active crește semnificativ curiozitatea elevilor. Aceștia devin participanți activi, „coproducători” ai propriei învățări, ceea ce reduce absenteismul și dezinteresul școlar.
2. **Dezvoltarea gândirii critice:** Prin multiliterație, copiii învață să nu accepte informația ca atare, ci să analizeze sursele, să compare mesaje și să detecteze intenția din spatele unui conținut vizual sau textual.
3. **Includerea și personalizarea:** Strategiile moderne permit o diferențiere facilă. Elevii cu ritmuri diferite de învățare pot accesa resurse adaptate, iar feedback-ul instantaneu oferit de jocurile digitale le permite să își corecteze greșelile fără a resimți stigmatul eșecului în fața clasei.
4. **Competențe sociale și colaborative:** Metodele de predare bazate pe proiecte încurajează munca în echipă, negocierea și comunicarea asertivă, pregătindu-i pe copii pentru interacțiunile complexe din viața adultă.

Eficiența învățării nu mai depinde de cantitatea de informație memorată, ci de capacitatea elevului de a naviga prin baze de date diverse și de a reconstrui sensuri în contexte noi (Cucuș, 2014, 182).

Concluzii

Trecerea de la alfabetizarea clasică la multiliterație nu reprezintă o abandonare a valorilor fundamentale ale educației, ci o adaptare necesară la realitățile secolului XXI. Strategiile moderne de predare și evaluare transformă sala de clasă dintr-un spațiu de recepție pasivă într-un laborator de creație și explorare. Rolul cadrului didactic devine acela de arhitect al învățării, care armonizează rigoarea limbii literare cu dinamismul tehnologiei. Finalitatea acestor eforturi este formarea unui elev capabil să comunice eficient, să gândească independent și să se adapteze cu succes într-o societate aflată în continuă schimbare.

Bibliografie

- Câmpian, Veronica, 2019, *Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;
- Cucuș, Constantin, 2014, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași;
- Molloy, Jean, *Strategii de comunicare în clasele primare*, „Revista de Pedagogie Modernă”, 2022, vol. 12 (3), pp. 45-52;
- Păun, Emil, 2021, *Pedagogie și educație*, Editura Polirom, Iași;
- Popa, Ana, 2023, *Tehnologia în educația timpurie*, Editura Didactică, București;
- Stanciu, Mihai, 2022, *Evaluarea în învățământul primar*, Editura Universitară, București;

Predarea limbii engleze în secolul XXI: între metode tradiționale și strategii inovatoare

Roxana Museat
Profesor limba engleză
Liceul Teoretic “Dr.Victor Gomoiu”

Societatea contemporană se caracterizează prin mobilitate, digitalizare și interconectare globală. În acest context, limba engleză a devenit lingua franca a comunicării internaționale, fiind utilizată în domenii precum educația, știința, tehnologia, economia și cultura. Predarea limbii engleze în secolul XXI presupune, așadar, o regândire a strategiilor didactice, astfel încât acestea să răspundă nevoilor reale ale elevilor și cerințelor societății actuale.

Educația modernă pune accent pe formarea competențelor, nu doar pe acumularea de informații. Conform Recomandării Consiliului Uniunii Europene privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții (2018), competența de comunicare în limbi străine ocupă un loc central în dezvoltarea personală și profesională. Astfel, profesorul de limba engleză devine un facilitator al învățării, orientând procesul educațional către dezvoltarea competenței de comunicare, a gândirii critice și a autonomiei elevilor. Metodele tradiționale de predare au contribuit semnificativ la fundamentarea didacticii limbilor străine. Metoda gramatical-traductivă, utilizată pe scară largă în secolele XIX și XX, se concentrează pe studiul regulilor gramaticale și pe traducerea textelor. Aceasta dezvoltă rigoarea intelectuală și capacitatea de analiză lingvistică, însă limitează utilizarea spontană a limbii în contexte reale de comunicare. De asemenea, metoda audiolinguală, bazată pe repetiție și formarea deprinderilor automatizate, urmărește consolidarea structurilor lingvistice prin exerciții structurale și dialoguri model.

Deși aceste metode oferă un cadru solid pentru învățarea sistemului lingvistic, ele nu răspund pe deplin exigențelor actuale, care presupun utilizarea limbii în situații autentice. În acest sens, abordarea comunicativă reprezintă o schimbare de paradigmă, punând accent pe funcționalitatea limbii și pe dezvoltarea competenței de comunicare (Hymes, 1972, p. 278). Elevii sunt implicați în activități interactive, precum jocuri de rol, simulări, dezbateri sau proiecte, care favorizează exprimarea liberă și cooperarea.

Integrarea tehnologiei digitale constituie una dintre cele mai importante direcții inovatoare în predarea limbii engleze. Utilizarea platformelor educaționale, a aplicațiilor interactive și a resurselor multimedia contribuie la creșterea motivației și la diversificarea experienței de învățare. Elevii pot exersa competențele lingvistice prin exerciții online, videoclipuri autentice sau aplicații de tip quiz. Conform lui Prensky (2001, p. 3), generațiile actuale sunt „nativi digitali”, iar procesul educațional trebuie adaptat stilului lor de învățare.

Gamificarea reprezintă o strategie eficientă de stimulare a implicării elevilor. Introducerea elementelor specifice jocului – punctaje, insigne, niveluri – transformă învățarea într-o activitate atractivă și motivantă. În cadrul orelor de limba engleză, jocurile lingvistice, competițiile pe echipe și aplicațiile interactive contribuie la consolidarea vocabularului și la dezvoltarea fluentei verbale.

Metoda flipped classroom oferă o altă perspectivă inovatoare. Elevii studiază conținutul teoretic acasă, prin materiale video sau prezentări, iar timpul din clasă este dedicat activităților practice și colaborative. Această abordare favorizează învățarea activă și responsabilizarea elevilor, stimulând autonomia și spiritul critic.

Un rol esențial în predarea limbii engleze în secolul XXI îl are dimensiunea interculturală. Limba este inseparabilă de cultură, iar înțelegerea diversității culturale

contribuie la formarea unei atitudini deschise și tolerante (Byram, 1997, p. 34). Profesorul facilitează contactul cu diferite realități culturale prin texte autentice, materiale video, proiecte tematice și colaborări internaționale.

În plus, evaluarea trebuie adaptată noilor cerințe educaționale. Evaluarea formativă, feedback-ul constructiv și autoevaluarea sprijină progresul individual al elevilor. Instrumentele digitale permit monitorizarea performanței și personalizarea procesului de învățare.

În concluzie, predarea limbii engleze în secolul XXI presupune realizarea unui echilibru între metodele tradiționale și strategiile inovatoare. Tradiția oferă fundamentul teoretic necesar, iar inovația asigură relevanța și eficiența procesului educațional. Profesorul contemporan este un mediator cultural, un facilitator al comunicării și un promotor al învățării permanente, adaptându-și constant demersul didactic la dinamica societății moderne.

Bibliografie

- Byram, Michael (1997). Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence. Clevedon: Multilingual Matters.
- Hymes, Dell (1972). On Communicative Competence. In J.B. Pride & J. Holmes (eds.), Sociolinguistics. Harmondsworth: Penguin, pp. 269–293.
- Premsky, Marc (2001). Digital Natives, Digital Immigrants. On the Horizon, 9(5), 1–6.
- Recomandarea Consiliului Uniunii Europene (2018). Competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții. Bruxelles.

Să înveți limba franceză înseamnă cultură,civilizație,muzicalitate

**Profesor Adriana Nănuți
Colegiul Național "Gheorghe Țițeica"**

Să înveți o limbă străină a devenit o condiție a reușitei oricărei persoane care vrea să trăiască în conformitate cu tendințele lumii actuale.

Pentru a motiva elevii noștri să învețe limba franceză,trebuie să le sugerăm că nu învață doar o limbă modernă nouă, ci au ocazia să cunoască o altă cultură și o altă civilizație, prin intermediul acestei limbi.Există în lume aproximativ 135 de milioane de persoane a căror limbă (maternă,oficială,curentă sau administrativă) este limba franceză.Dacă vorbim despre relații interculturale, putem afirma, negreșit, că această limbă ocupă primul loc în Europa. În România există o tradiție importantă în învățarea și studierea limbii franceze.

De aproximativ două secole, Franța și francezii au fost un reper constant pentru noi, românii, în materie de cultură, politică și chiar moravuri și modă.Înainte de al doilea război mondial, mulți intelectuali români s-au format în universități franceze și au avut un contact direct cu realitățile acestei țări.Există câteva personalități de origine română care au îmbogățit cu operele lor spațiul cultural francez precum Constantin Brâncuși, Eugene Ionesco, Emil Cioran, Panait Istrati etc.

Prin intermediul limbii franceze, avem posibilitatea să citim și să cunoaștem marile opere ale literaturii universale scrise de scriitori francezi precum Honore de Balzac cu *Comedia umană*, Victor Hugo cu *Mizerabilii*, Gustave Flaubert cu *Doamna Bovary*, Stendhal cu *Roșu și negru*, Charles Baudelaire cu *Florile răului*, Albert Camus cu *Ciuma, și Străinul* și mulți alții. Avem , de asemenea, posibilitatea să cunoaștem patrimoniul cultural al Franței prin imaginea câtorva monumente celebre, adevărate simboluri ale acestei țări, cum sunt Turnul Eiffel, muzeul Louvre, Pantheonul, Catedrala Notre Dame, Arcul de Triumf din Paris, dar și prin intermediul unor festivaluri și evenimente culturale importante precum Festivalul de film de la Cannes, Festivalul de teatru de la Avignon sau Festivalul de la Nisa.

Cu ajutorul limbii franceze, am aflat că Franța simbolizează, într-o mare măsură, eleganță, bun gust, tradiție culinară rafinată, muzică bună și vinuri celebre. În zilele noastre, școala acordă o mare importanță învățării limbilor moderne. Există sejururi lingvistice, parteneriate cu școli din alte țări, care au drept scop învățarea și îmbunătățirea unei limbi străine. Toate acestea sunt foarte apreciate atât de către elevi cât și de părinți. Aceste activități creează ocazia de a vorbi cu nativi și de a intra în contact direct cu adolescenți cunoscători ai acestor limbi.

O limbă străină nu este un costum de lux, ci ea este o haină pe care o porți în fiecare zi, pe care trebuie să știi să o folosești în situații practice. Învățarea limbilor moderne trebuie să folosească culturii și idealurilor epocii noastre în care comunicarea și schimburile lingvistice au o mare importanță. Nu se poate preda comunicare decât comunicând. Conversația poate să se situeze la niveluri diferite, dar sarcina profesorului "*este să treacă treptat cu elevii săi de la dialogul elementar despre vreme și pasiuni, la conversația cea mai intelectuală, cea mai marcată de subiectivitate, de situații de vorbire, de elemente argumentative*" precum precizează Dorina Roman în lucrarea "Didactica limbii franceze ca limbă străină" apărută la Editura Umbria din Baia Mare în 1994.

Profesorul de limbi moderne, mai mult decât oricare alt profesor trebuie să fie un vizionar, el trebuie să aducă, mereu, ceva nou, să înlăture clișeele și tiparele. Ca o albină el trebuie să meargă din idee în idee. "*Adesea, ceea ce el obține nu este decât ceva foarte puțin palpabil. Alteori, el reușește, precum o albină, să transforme polenul în miere,*

recolta sa în practică și cunoaștere.”- R.Richterich, ”Situțiile de comunicare și tipurile de discurs”, 1976

În concluzie, să înveți o limbă străină este o necesitate pentru schimburile directe între oameni aparținând unor culturi diferite, pentru acces la informație venită din toate colțurile lumii, pentru obținerea unui serviciu bun în România sau oriunde în lume. Să nu uităm latura culturală a învățării unei limbi, căci aceasta înseamnă, de asemenea, să cunoști o altă cultură și o altă civilizație, să intri în contact cu o altă mentalitate și să-ți lărgesci orizonturile.

Bibliografie

S. Bolton ”Evaluarea competenței comunicative într-o limbă străină”, Ed.Didier, Paris, 1991

R.Richterich, ”Situțiile de comunicare și tipurile de discurs”, 1976

Dorina Roman, ”Didactica limbii franceze ca limbă străină”, Editura Umbria Baia Mare, 1994.

Inovație și creativitate în predarea limbii și literaturii române la ciclul primar

Prof.înv.primar: Neagoe Simona-Aurelia
Liceul tehnologic „tudor Vladimirescu” Șimian-
Structura Școala Gimnazială
Cerneți

Într-un peisaj educațional aflat în continuă metamorfoză, predarea limbii și literaturii române depășește astăzi granițele tradiționale ale alfabetizării, devenind un proces complex de modelare a spiritului critic și a adaptabilității sociale. Pentru elevul din ciclul primar, limbajul este instrumentul fundamental de construcție a propriei identități și de înțelegere a lumii. Așa cum afirma Lev Vygotsky, „*Limbajul este instrumentul cel mai specific uman prin care copilul își organizează mediul și își modelează propriul comportament.*” (Vygotsky, 1999, p. 45).

Provocarea actuală a cadrului didactic constă în captarea atenției unei generații de „nativi digitali”. Metodele tradiționale trebuie să fuzioneze cu tehnologia pentru a transforma lectura dintr-o obligație școlară într-o experiență autentică. Mircea Cărtărescu sublinia acest aspect esențial: „*Lectura nu e o operație intelectuală, e o stare de grație. Trebuie să îi învățăm pe copii să găsească bucuria în spatele literelor, indiferent de suportul pe care citesc.*” (Cărtărescu, 2003, p. 12). Utilizarea metodelor interactive, precum „Digital Storytelling” sau utilizarea platformelor educaționale, permite elevilor să devină creatori de conținut, dezvoltându-și astfel alfabetizarea funcțională și gândirea critică.

Mai mult, comunicarea în era modernă implică o profundă componentă interculturală. Școala trebuie să pregătească elevii pentru dialog și toleranță. Constantin Cucuș punctează importanța acestei deschideri: „*A educa pentru comunicare înseamnă a-l pregăti pe copil nu doar să vorbească, ci să asculte, să înțeleagă și să empatizeze cu celălalt într-o lume din ce în ce mai diversă.*” (Cucuș, 2014, p. 88). Prin explorarea diferitelor forme de expresie culturală, elevii își dezvoltă competențe de comunicare adaptabile oricărui context social.

Metode moderne de activizare a elevilor în ciclul primar

Implementarea metodelor activ-participative transformă lecția de comunicare într-un laborator de creație. Printre cele mai eficiente tehnici utilizate la clasele I-IV se numără:

1. Metoda Pălăriilor Gânditoare (Edward de Bono): Această metodă stimulează creativitatea și analiza critică a unui text literar. Elevii sunt împărțiți în grupuri, fiecare purtând o „pălărie” imaginară de o anumită culoare: albă (fapte), roșie (emoții), neagră (aspecte negative), galbenă (beneficii), verde (idei noi) și albastră (concluzii).

2. Metoda Mozaicului (Jigsaw): Este ideală pentru învățarea prin cooperare. Elevii devin „experți” într-o secvență a lecției, pe care o predau colegilor. Aceasta dezvoltă responsabilitatea și ascultarea activă. Constantin Cucuș punctează: „*A educa pentru comunicare înseamnă a-l pregăti pe copil nu doar să vorbească, ci să asculte, să înțeleagă și să empatizeze cu celălalt într-o lume din ce în ce mai diversă.*” (Cucuș, 2014, p. 88).

3. Tehnica Ciorchinului și Metoda Cubului: Instrumente vizuale care ajută elevii să stabilească conexiuni între termeni, analizând un subiect prin șase perspective: descrie, compară, asociază, analizează, aplică, argumentează.

Evaluarea competențelor: De la notă la feedback constructiv

În secolul al XXI-lea, evaluarea nu mai trebuie percepută ca un moment de sancționare, ci ca o etapă de reglare a învățării. În învățământul primar, metodele alternative de evaluare oferă o imagine mult mai fidelă asupra progresului elevului:

- **Portofoliul digital sau fizic:** Permite monitorizarea evoluției în timp, cuprinzând cele mai bune lucrări, proiecte de grup și reflecții personale ale elevului.
- **Autoevaluarea și interevaluarea:** Prin tehnici precum „Tehnica celor trei stele și o dorință”, elevii învață să își analizeze critic propria performanță și să ofere feedback colegial constructiv, dezvoltându-și metacogniția.
- **Harta conceptuală:** Utilizată ca instrument de evaluare a gradului de înțelegere a legăturilor dintre noțiunile de vocabular sau gramatică.

Utilizarea unor platforme precum Quizizz sau Google Forms transformă testarea într-o activitate ludică, reducând anxietatea specifică evaluărilor clasice și oferind profesorului date imediate pentru intervenția remedială.

În concluzie, predarea limbii și comunicării în învățământul primar necesită o viziune integrată. Prin utilizarea metodelor moderne și a unei evaluări centrate pe progres, nu doar transmitem cunoștințe, ci formăm competențe durabile. Scopul final este un elev care știe să navigheze cu discernământ, creativitate și empatie în fluxul informațional al secolului nostru.

Bibliografie:

1. **Cărtărescu, Mircea**, 2003, *Pururi tânăr, înfășurat în pixeli*, Editura Humanitas, București;
2. **Cucoș, Constantin**, 2014, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași;
3. **Ministerul Educației Naționale**, 2013, *Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română (CP - clasa a II-a)*, București;
4. **Pânișoară, Ion-Ovidiu**, 2015, *Comunicarea eficientă*, Editura Polirom, Iași;
5. **Șerdean, Ioan**, 2008, *Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar*, Editura Corint, București;
6. **Vygotsky, Lev**, 1999, *Gândire și limbaj*, Editura Teora, București.

Limbajul juridic, moștenirea latină și medierea interculturală în predarea limbilor moderne

Negrea Daniela
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

Rezumat

Limbajul juridic european își are rădăcinile în latina clasică, iar această moștenire reprezintă un punct de întâlnire între limbă, cultură și istorie. Articolul evidențiază rolul profesorului de limbi moderne ca mediator intercultural, capabil să valorifice dimensiunea culturală a limbajului juridic pentru a dezvolta competența comunicativă și interculturală a elevilor. Integrarea elementelor de latină juridică în predare contribuie la înțelegerea conceptelor juridice europene și la formarea unei perspective plurilingve și pluriculturale.

Cuvinte-cheie: limbaj juridic, latină, mediere interculturală, CECRL, educație lingvistică În

contextul globalizării și al mobilității crescute, predarea limbilor moderne depășește sfera strict lingvistică și devine un demers complex de mediere culturală. Limba este inseparabilă de contextul social și cultural în care funcționează, iar procesul de învățare presupune accesul la sisteme de valori, mentalități și tradiții diferite (Byram, 2008).

Cadrul european comun de referință pentru limbi subliniază că utilizatorul unei limbi este un „actor social” care trebuie să dezvolte competențe plurilingve și pluriculturale (Consiliul Europei, 2003). În acest sens, limbajul juridic oferă un exemplu relevant de intersecție între limbă, cultură și istorie, fiind profund influențat de moștenirea latină comună Europei.

Limbajul juridic – spațiu de întâlnire între limbă și cultură

Limbajul juridic reprezintă unul dintre cele mai conservatoare registre ale limbii, păstrând numeroși termeni și expresii latine. Această permanență demonstrează continuitatea tradiției juridice europene și rolul limbii ca depozitar al memoriei culturale. Termeni precum *habeas corpus*, *bona fide*, *a priori* sau *in dubio pro reo* sunt utilizați și astăzi în numeroase sisteme juridice.

Tradiția dreptului continental își are originile în dreptul roman, care a modelat gândirea juridică europeană timp de secole (Merryman & Pérez-Perdomo, 2014). Astfel, familiarizarea elevilor cu aceste concepte contribuie nu doar la dezvoltarea vocabularului, ci și la înțelegerea contextului cultural în care limbajul juridic a evoluat.

Din perspectivă lingvistică, limbajul juridic este caracterizat prin precizie terminologică, formalitate și stabilitate semantică, trăsături care îl diferențiază de limbajul cotidian (Garzone, 2007). În predarea limbilor moderne, aceste caracteristici pot fi valorificate pentru a dezvolta competența de analiză și interpretare a textelor specializate.

Studiul limbii latine ocupă un loc aparte în formarea viitorilor juriști. Latina nu este doar o limbă a trecutului, ci fundamentul limbajului juridic european. Numeroși termeni juridici, expresii și concepte utilizate astăzi își au originea în dreptul roman și în limba latină.

Prin studiul limbii latine, elevii dobândesc nu doar cunoștințe lexicale, ci și o înțelegere profundă a modului în care s-au format conceptele juridice fundamentale, precum *lex*, *ius*, *aequitas*, *contractus* sau *obligatio*. Aceste concepte sunt comune mai multor sisteme de drept și reprezintă un element de unitate culturală și juridică în Europa. În plus, traducerea și interpretarea textelor latine dezvoltă capacitatea de analiză, precizia exprimării și atenția la nuanțe semantice – abilități indispensabile în medierea

interculturală și în practica juridică. Elevii învață să compare sisteme de gândire diferite și să identifice puncte comune între culturi, ceea ce facilitează dialogul intercultural.

Rolul profesorului ca mediator intercultural

Conceptul de mediere interculturală ocupă un loc central în pedagogia contemporană a limbilor. Profesorul nu mai este doar furnizor de informații, ci devine facilitator al dialogului între culturi (Byram, 2008).

Volumul complementar al CECRL evidențiază medierea ca activitate prin care utilizatorii limbii creează punți între perspective diferite și facilitează înțelegerea reciprocă (Consiliul Europei, 2022). În acest sens, integrarea limbajului juridic și a moștenirii latine în activitățile didactice oferă oportunități autentice de mediere:

- explicarea termenilor latini în contexte moderne;
- compararea sistemelor juridice europene;
- analiza diferențelor terminologice între limbi.

Prin astfel de activități, elevii învață să interpreteze și să transmită sensuri între culturi și sisteme conceptuale diferite, dezvoltând competența interculturală.

Dimensiunea umanistă a predării limbilor

Educația lingvistică contribuie la formarea gândirii critice și a empatiei culturale. Studiul limbilor străine este strâns legat de dezvoltarea capacității de înțelegere a diversității și a valorilor democratice (Nussbaum, 2016).

În acest context, limbajul juridic devine un instrument de reflecție asupra valorilor fundamentale precum drepturile omului, justiția și responsabilitatea civică. Elevii descoperă că limbile nu sunt doar instrumente de comunicare, ci și mijloace de acces la sisteme de gândire și tradiții culturale diferite.

Concluzie

Integrarea limbajului juridic și a moștenirii latine în predarea limbilor moderne reprezintă o oportunitate valoroasă de dezvoltare a competenței interculturale. Profesorul devine mediator între limbi, culturi și domenii de cunoaștere, facilitând înțelegerea unei moșteniri europene comune.

Prin valorificarea dimensiunii culturale a limbii, procesul educațional contribuie la formarea unor cetățeni capabili să comunice eficient într-o societate plurilingvă și pluriculturală.

Bibliografie

- Byram, M. (2008). *Predarea și evaluarea competenței interculturale*. Iași: Institutul European.
- Consiliul Europei. (2003). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: învățare, predare, evaluare*. București: Sigma.
- Consiliul Europei. (2022). *Cadrul european comun de referință pentru limbi – Volumul complementar*. Strasbourg: Council of Europe Publishing.
- Crystal, D. (2016). *Enciclopedia Cambridge a limbajului*. București: ALL.
- Garzone, G. (2007). Limbajul juridic și traducerea juridică. În A. Trosborg (coord.), *Genuri profesionale*. București: Editura Universității din București.
- Merryman, J. H., & Pérez-Perdomo, R. (2014). *Tradiția dreptului continental*. București: Wolters Kluwer.
- Nussbaum, M. C. (2016). *Nu pentru profit: De ce democrația are nevoie de științele umaniste*. București: Trei.

Comunicarea în antreprenoriat în secolul XXI

Profesor: Oprea Cristina Maria
Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja"

Introducere

În contextul transformărilor economice și tehnologice accelerate din secolul XXI, antreprenoriatul a devenit un factor central al dezvoltării economice și al inovării. Globalizarea, digitalizarea și economia bazată pe cunoaștere au redefinit modul în care organizațiile sunt create, dezvoltate și menținute pe piață. În acest cadru, comunicarea nu mai reprezintă doar un proces operațional de transmitere a informației, ci un element strategic fundamental pentru succesul antreprenorial.

Antreprenorii operează într-un mediu caracterizat prin incertitudine, competiție intensă și interdependență între diverși actori economici. În aceste condiții, capacitatea de a comunica eficient influențează obținerea resurselor, construirea legitimității organizaționale, consolidarea relațiilor cu stakeholderii și susținerea proceselor de inovare. Prezentul referat analizează comunicarea în antreprenoriat din perspectivă teoretică și aplicativă, evidențiind particularitățile sale în secolul XXI.

1. Fundamente teoretice ale comunicării antreprenoriale

Comunicarea antreprenorială poate fi analizată prin prisma mai multor cadre teoretice relevante.

Teoria stakeholderilor (Freeman, 1984) susține că succesul unei organizații depinde de capacitatea acesteia de a gestiona relațiile cu părțile interesate: angajați, clienți, furnizori, investitori, comunitate și instituții publice. Comunicarea eficientă contribuie la alinierea intereselor și la consolidarea încrederii reciproce.

Teoria capitalului social (Bourdieu, 1986; Coleman, 1988) evidențiază rolul rețelelor sociale ca resurse strategice. Antreprenorii utilizează comunicarea pentru a dezvolta și menține aceste rețele, facilitând accesul la informații și oportunități.

Teoria legitimității organizaționale subliniază faptul că noile întreprinderi trebuie să obțină recunoaștere și acceptare din partea mediului extern. Comunicarea strategică devine esențială pentru reducerea percepției de risc asociate start-up-urilor.

Modelul Shannon și Weaver (1949) accentuează importanța clarității mesajului și a reducerii „zgomotului” informațional, aspect relevant într-un mediu digital saturat.

2. Funcțiile comunicării în antreprenoriat

În secolul XXI, comunicarea îndeplinește multiple funcții:

Funcția strategică – transmiterea viziunii și misiunii organizaționale.

Funcția motivațională – creșterea implicării angajaților și consolidarea culturii organizaționale.

Funcția relațională – menținerea relațiilor cu stakeholderii.

Funcția informațională – susținerea procesului decizional.

Funcția de branding – construirea identității și reputației organizaționale.

3. Particularitățile comunicării antreprenoriale în secolul XXI

3.1 Digitalizarea

Tehnologiile digitale au transformat radical comunicarea organizațională. Platformele online permit interacțiuni rapide, globale și interactive. Comunicarea devine multicanal, orientată spre feedback imediat și personalizată în funcție de publicul țintă.

3.2 Globalizarea

Activitatea antreprenorială se desfășoară adesea în contexte interculturale. Conform lui Hofstede (2001), diferențele culturale influențează stilurile de comunicare și negociere, ceea ce impune dezvoltarea competențelor interculturale.

3.3 Economia cunoașterii

În economia bazată pe informație, comunicarea facilitează transferul de cunoștințe și colaborarea în rețele de inovare. Schimbul eficient de informații susține competitivitatea organizației.

4. Influența limbii engleze și a terminologiei internaționale

Un fenomen specific comunicării antreprenoriale contemporane îl reprezintă utilizarea frecventă a termenilor din limba engleză. Globalizarea piețelor și dominanța ecosistemelor tehnologice anglo-saxone au condus la standardizarea unui vocabular antreprenorial internațional.

Termeni precum start-up, pitch, networking, branding, leadership, feedback, deadline, target, business model, scaling, outsourcing, bootstrapping sau crowdfunding sunt utilizați frecvent și în discursul antreprenorial românesc.

Această preluare lexicală este determinată de:

Internaționalizarea afacerilor;

Dominanța limbii engleze în domeniul tehnologic și financiar;

Lipsa unor echivalente exacte în limba română pentru anumite concepte.

Din perspectivă sociolingvistică, fenomenul reflectă adaptarea limbajului la economia globală. Totuși, utilizarea excesivă a anglicismelor poate crea bariere de înțelegere pentru anumite categorii de public. Comunicarea eficientă presupune echilibrul între terminologia standardizată internațional și claritatea mesajului.

5. Competențe comunicaționale ale antreprenorului modern

Antreprenorul contemporan trebuie să dezvolte:

Inteligență emoțională (Goleman, 1995);

Abilități de negociere și persuasiune;

Storytelling strategic;

Competență interculturală;

Capacitatea de gestionare a comunicării de criză.

Aceste competențe contribuie la consolidarea relațiilor și la obținerea avantajului competitiv.

6. Provocări contemporane

Comunicarea antreprenorială este afectată de:

Suprasaturația informațională;

Riscurile reputaționale online;

Necesitatea transparenței;

Integrarea inteligenței artificiale în procesele comunicaționale.

Gestionarea eficientă a acestor provocări influențează performanța organizațională și sustenabilitatea pe termen lung.

Concluzii

În secolul XXI, comunicarea reprezintă o dimensiune strategică a antreprenoriatului. Ea contribuie la construirea legitimității, la mobilizarea resurselor și la dezvoltarea capitalului social. Digitalizarea, globalizarea și influența limbii engleze asupra discursului profesional reflectă transformările structurale ale mediului economic contemporan.

Succesul antreprenorial nu depinde exclusiv de identificarea oportunităților de afaceri, ci și de capacitatea antreprenorului de a comunica eficient, coerent și adaptat contextului internațional.

Bibliografie

Bourdieu, P. (1986). The forms of capital. In J. Richardson (Ed.), *Handbook of Theory and Research for the Sociology of Education*. Greenwood.

Coleman, J. S. (1988). Social capital in the creation of human capital. *American Journal of Sociology*, 94, S95–S120.

Freeman, R. E. (1984). *Strategic Management: A Stakeholder Approach*. Pitman.

Goleman, D. (1995). *Emotional Intelligence*. Bantam Books.

Hofstede, G. (2001). *Culture's Consequences: Comparing Values, Behaviors, Institutions and Organizations Across Nations*. Sage Publications.

Shannon, C. E., & Weaver, W. (1949). *The Mathematical Theory of Communication*. University of Illinois Press.

Comunicarea orală și medierea lingvistică în predarea limbii engleze. Rolul profesorului și funcția didactică a code-switching-ului

Oprișan Corina
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

În contextul educației lingvistice contemporane, competența de comunicare orală ocupă un loc central în predarea limbii engleze. Abordările comunicative actuale pun accent pe interacțiune, negocierea sensului și utilizarea limbii în contexte autentice. Prezentul articol analizează rolul profesorului de limba engleză ca facilitator al comunicării și mediator lingvistic, evidențiind importanța dezvoltării competențelor de speaking și listening. Un accent special este pus pe fenomenul de code-switching, abordat ca strategie pedagogică legitimă și eficientă, în acord cu principiile Cadrului European Comun de Referință pentru Limbi și ale Volumului său complementar. Articolul subliniază faptul că utilizarea conștientă și controlată a alternării codurilor lingvistice poate sprijini învățarea, reduce anxietatea comunicativă și favoriza participarea activă a elevilor.

Predarea limbii engleze în secolul XXI este profund influențată de nevoia de comunicare autentică într-o lume globalizată, în care engleza funcționează adesea ca limbă de circulație internațională. În acest context, dezvoltarea competenței de comunicare orală devine un obiectiv prioritar al procesului educațional, iar profesorul este chemat să creeze situații de învățare care să stimuleze interacțiunea, exprimarea liberă și negocierea sensului. Limbajul este privit nu doar ca un sistem formal de reguli, ci ca un instrument social, prin intermediul căruia elevii își construiesc identitatea și relațiile cu ceilalți.

Cadrul European Comun de Referință pentru Limbi (Consiliul European, 2001) propune o abordare acțională, în care utilizatorul limbii este considerat un actor social implicat în sarcini comunicative reale. Această perspectivă este aprofundată în *Volumul complementar* (Consiliul European, 2021), care acordă un rol central medierii și competenței plurilingve. Predarea limbii engleze se orientează astfel spre eficiența comunicării și capacitatea elevilor de a utiliza toate resursele lingvistice disponibile pentru a-și construi mesajele, chiar și în situații în care competența lingvistică este în curs de dezvoltare.

Abordarea comunicativă pune accent pe utilizarea limbii în contexte autentice, iar activitățile de speaking devin esențiale pentru dezvoltarea fluenței, spontaneității și încrederii în sine. Profesorul de limba engleză are rolul de facilitator al comunicării, creând un climat de siguranță și acceptare, în care elevii sunt încurajați să se exprime fără teama de a greși. În acest cadru, erorile nu sunt percepute ca eșecuri, ci ca etape firești ale procesului de învățare, iar accentul se mută de la corectitudinea formală imediată la menținerea fluxului comunicativ.

Volumul complementar al CECRL introduce medierea ca activitate fundamentală a utilizatorului de limbă, subliniind capacitatea acestuia de a construi sens între persoane, texte și limbi diferite (Consiliul European, 2021). Din această perspectivă, fenomenul de code-switching poate fi interpretat ca o formă de mediere lingvistică, prin care elevii alternează între limba maternă și limba engleză pentru a-și exprima ideile, a clarifica sensuri sau a menține continuitatea comunicării. Departate de a reprezenta un obstacol în învățarea limbii, code-switching-ul reflectă utilizarea flexibilă a repertoriului lingvistic al elevilor și poate deveni o resursă didactică valoroasă.

Utilizarea controlată și conștientă a code-switching-ului contribuie la reducerea anxietății comunicative și la creșterea participării active a elevilor, în special în activitățile de speaking. Profesorul de limba engleză joacă un rol esențial în reglarea acestui proces, stabilind un echilibru între utilizarea limbii țintă și recurgerea strategică la limba maternă. Prin acest demers, elevii sunt sprijiniți să își formuleze ideile, să negocieze sensul și să participe la interacțiuni orale autentice, chiar și atunci când resursele lor lingvistice sunt limitate.

Din perspectiva competenței plurilingve, alternarea codurilor lingvistice nu este un semn al lipsei de competență, ci o dovadă a capacității elevilor de a mobiliza resurse diverse pentru a comunica eficient. Profesorul valorifică această competență emergentă, orientând elevii treptat spre utilizarea predominantă a limbii engleze, fără a inhiba inițiativa comunicativă. Astfel, predarea limbii engleze devine un proces dinamic, centrat pe interacțiune, mediere și adaptare la contexte comunicative variate.

Dezvoltarea competenței de comunicare orală reprezintă un obiectiv esențial al predării limbii engleze în secolul XXI. Abordarea comunicativă, susținută de principiile CECRL și ale Volumului complementar, pune în valoare interacțiunea, medierea și utilizarea flexibilă a repertoriului lingvistic al elevilor. Code-switching-ul, abordat ca strategie didactică, contribuie la facilitarea comunicării și la reducerea barierelor lingvistice. Profesorul de limba engleză, în calitate de facilitator al comunicării, joacă un rol decisiv în crearea unui mediu de învățare care stimulează exprimarea orală, încrederea și participarea activă a elevilor.

Bibliografie

- Consiliul Europei. (2001). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: Învățare, predare, evaluare*. Strasbourg: Consiliul Europei.
- Consiliul Europei. (2021). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: Volum complementar*. Strasbourg: Consiliul Europei.
- Cook, V. (2016). *Second language learning and language teaching* (5th ed.). London: Routledge.
- Cummins, J. (2007). Rethinking monolingual instructional strategies in multilingual classrooms. *Canadian Journal of Applied Linguistics*, 10(2), 221–240.
- García, O., & Wei, L. (2014). *Translanguaging: Language, bilingualism and education*. London: Palgrave Macmillan.

Stilurile de comunicare ale adolescenților

Elida Pacioga
Colegiul Național "Gheorghe Țițeica"

Adolescența reprezintă o etapă esențială în dezvoltarea individului, caracterizată prin transformări profunde la nivel fizic, emoțional, cognitiv și social. Această perioadă de tranziție dintre copilărie și maturitate este marcată de căutarea identității personale, de dorința de autonomie și de nevoia intensă de acceptare socială. În acest context, comunicarea capătă o importanță majoră, devenind principalul mijloc prin care adolescenții își exprimă gândurile, emoțiile, nevoile, valorile și aspirațiile.

Prin comunicare, adolescenții stabilesc relații cu familia, prietenii și profesorii, își construiesc imaginea de sine și își definesc locul în societate. Modul în care aceștia comunică influențează semnificativ calitatea relațiilor interpersonale, adaptarea socială și echilibrul emoțional. Stilurile de comunicare ale adolescenților nu sunt fixe, ci pot varia în funcție de context, experiențe personale și mediul în care aceștia se dezvoltă.

Stilurile de comunicare sunt influențate de o serie de factori precum mediul familial, grupul de prieteni, școala, cultura, mass-media și tehnologia digitală. Fiecare adolescent își formează un stil propriu de comunicare, care reflectă nivelul de maturitate emoțională, gradul de încredere în sine și capacitatea de a gestiona relațiile sociale. Înțelegerea acestor stiluri este esențială atât pentru părinți și profesori, cât și pentru specialiștii din domeniul educației, deoarece comunicarea eficientă contribuie la prevenirea conflictelor și la dezvoltarea armonioasă a personalității adolescentului.

Unul dintre cele mai eficiente stiluri de comunicare este comunicarea asertivă. Aceasta presupune exprimarea clară, sinceră și respectuoasă a gândurilor, sentimentelor și opiniilor, fără a încălca drepturile celorlalți. Adolescenții care comunică asertiv sunt capabili să își susțină punctul de vedere, să își exprime nevoile și să stabilească limite personale sănătoase. Ei pot spune „nu” fără a se simți vinovați și pot accepta opinii diferite fără a reacționa defensiv.

Comunicarea asertivă este strâns legată de o stimă de sine ridicată și de o bună gestionare a emoțiilor. Adolescenții asertivi reușesc să construiască relații bazate pe respect reciproc și încredere. Totuși, dezvoltarea acestui stil poate fi dificilă, deoarece adolescența este o perioadă marcată de insecurități, presiune de grup și teama de respingere. Lipsa unor modele de comunicare asertivă în familie sau la școală poate îngreuna adoptarea acestui stil.

Un alt stil frecvent întâlnit este comunicarea pasivă. Adolescenții care adoptă acest stil evită conflictele și au dificultăți în a-și exprima opiniile sau emoțiile. Ei tind să accepte deciziile altora, chiar dacă nu sunt de acord cu acestea, de teama de a nu fi respinși sau criticați. Comunicarea pasivă este adesea rezultatul unui mediu în care adolescentul nu s-a simțit ascultat sau valorizat.

Pe termen lung, comunicarea pasivă poate avea efecte negative asupra dezvoltării emoționale. Adolescenții pasivi pot acumula frustrări și resentimente, ceea ce poate duce la scăderea stimei de sine, anxietate sau depresie. De asemenea, aceștia pot deveni vulnerabili la influențe negative, deoarece le este dificil să își apere propriile limite și valori.

La polul opus se află comunicarea agresivă. Acest stil se caracterizează prin exprimarea impulsivă și autoritară a ideilor, adesea însoțită de ridicarea tonului, jigniri sau amenințări. Adolescenții agresivi își impun punctul de vedere fără a ține cont de sentimentele celorlalți, considerând că doar opiniile lor sunt valide. Comunicarea agresivă apare frecvent ca o reacție la frustrare, furie sau lipsa controlului emoțional. În unele cazuri, acest stil este învățat prin imitarea comportamentelor observate în familie sau în

mediul social. Deși poate oferi un sentiment temporar de putere, comunicarea agresivă afectează relațiile interpersonale și poate duce la izolare socială, conflicte frecvente și dificultăți de adaptare.

Un stil intermediar, dar la fel de problematic, este comunicarea pasiv-agresivă. Aceasta combină evitarea confruntării directe cu exprimarea indirectă a nemulțumirii. Adolescenții pasiv-agresivi folosesc ironia, sarcasmul, tăcerea ostentativă sau comportamentele contradictorii pentru a-și manifesta frustrarea. Mesajele transmise sunt ambigue, ceea ce generează confuzie și tensiuni în relațiile cu ceilalți. Comunicarea pasiv-agresivă este adesea asociată cu dificultăți în gestionarea emoțiilor și cu lipsa abilităților de comunicare eficientă. Adolescenții care adoptă acest stil pot avea probleme în stabilirea relațiilor autentice, deoarece evită exprimarea directă a sentimentelor și nevoilor.

Un factor major care influențează stilurile de comunicare ale adolescenților este tehnologia digitală. Comunicarea prin intermediul rețelelor sociale, mesajelor text și aplicațiilor de chat a devenit dominantă. Aceasta oferă rapiditate și accesibilitate, însă reduce adesea profunzimea interacțiunilor. Lipsa contactului vizual și a limbajului nonverbal poate duce la interpretări greșite și conflicte.

Adolescenții folosesc frecvent emoticoane, prescurtări și limbaj informal pentru a-și exprima emoțiile online. Deși aceste forme de comunicare facilitează conectarea, ele pot favoriza și comportamente negative, precum cyberbullying-ul, dependența de tehnologie și izolarea socială.

Grupul de prieteni are o influență semnificativă asupra modului de comunicare. În adolescență, nevoia de apartenență este foarte puternică, iar tinerii își adaptează limbajul și comportamentul pentru a fi acceptați. Argoul și expresiile specifice generației sunt frecvent utilizate, contribuind la consolidarea relațiilor din cadrul grupului, dar creând uneori bariere în comunicarea cu adulții.

Familia joacă un rol esențial în formarea stilurilor de comunicare. Un mediu familial bazat pe dialog, respect și susținere emoțională favorizează dezvoltarea comunicării asertive. În schimb, un climat autoritar sau conflictual poate conduce la adoptarea unor stiluri disfuncționale, precum comunicarea pasivă sau agresivă.

Școala reprezintă un alt context important în care se dezvoltă abilitățile de comunicare. Relațiile cu profesorii și colegii, activitățile de grup și dezbaterile contribuie la formarea competențelor sociale. Un climat educațional pozitiv încurajează exprimarea liberă a ideilor și respectul reciproc, în timp ce un mediu rigid poate accentua problemele de comunicare.

În concluzie, stilurile de comunicare ale adolescenților sunt diverse și complexe, reflectând transformările și provocările specifice acestei etape de viață. Comunicarea asertivă reprezintă un ideal educațional, însă mulți adolescenți oscilează între stiluri pasive, agresive sau pasiv-agresive. Influența familiei, a grupului de prieteni, a școlii și a tehnologiei este semnificativă în conturarea acestor stiluri. Prin educație, sprijin emoțional și modele pozitive, adolescenții pot fi ajutați să își dezvolte un stil de comunicare eficient. Acest lucru le va permite să construiască relații sănătoase, să gestioneze conflictele într-un mod matur și să se integreze armonios în societate.

Bibliografie

- Cucoș, Constantin. (2008). *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași;
- Roco, Mihaela (2004), *Creativitate și inteligență emoțională*. Editura Polirom, București;
- Goleman, Daniel (2008), *Inteligența emoțională*. Editura Curtea Veche, București;
- Șchiopu, Ursula, & Verza, Emil (1997), *Psihologia vârștelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Zlate, Mielu (2009), *Fundamentele psihologiei*, Editura Pro Humanitate, București.

Limba și comunicarea în secolul al XXI lea: impactul inteligenței artificiale asupra comunicării și asupra relației profesor–elev

**Prof. Magelona Petrescu
Prof. Carmen Popescu
Colegiul Național „Gh. Țițeica”**

Secolul al XXI lea este martorul unei accelerații fără precedent în domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor, iar inteligența artificială (IA) se află în centrul acestei transformări. Comunicarea, element fundamental al culturii și al vieții sociale, nu a rămas imună la aceste schimbări. IA redefinește nu doar modul în care generăm și accesăm informația, ci și felul în care comunicăm limbajul, gândirea critică și interacțiunea umană în contexte educaționale. În acest cadru, relația tradițională profesor–elev, construită pe baza interacțiunii directe și a schimbului verbal, este supusă unor presiuni adaptative majore.

Această lucrare își propune să analizeze modul în care IA va schimba comunicarea în secolul al XXI lea și impactul acestei schimbări asupra procesului educativ, cu accent pe relația profesor–elev.

1. Transformarea comunicării prin inteligența artificială

Comunicarea umană a evoluat treptat de la limbajul oral și scris la forme digitale complexe. Odată cu apariția IA, comunicarea a suferit o schimbare de paradigmă: nu mai este vorba doar despre transmiterea de mesaje, ci despre interpretarea, generarea, modelarea și adaptarea automată a limbajului.

IA permite:

- Procesarea naturală a limbajului (NLP – Natural Language Processing) – capacitatea computerelor de a înțelege și genera limbaj uman coerent.
- Sisteme de traducere automată – care elimină barierele lingvistice în comunicare.
- Asistenți conversaționali (chatbots) – capabili să poarte dialoguri aproape indistincte de cele umane în situații variate.
- Analiza sentimentelor – care permite sistemelor să identifice emoțiile sau așteptările utilizatorilor din texte.

Aceste facilități transformă comunicarea dintr-un act exclusiv uman într-un fenomen hibrid, în care IA devine intermediar, facilitator sau chiar inițiator de conținut.

Conform lui Floridi (2014), IA nu doar automatizează sarcini cognitive, ci redefinește însăși noțiunea de comunicare: „Inteligența artificială nu este doar o tehnologie; este o forță care rescrie regulile interacțiunii umane și semnificațiile asociate limbajului” (Floridi, 2014).

2. IA și comunicarea educațională

În educație, comunicarea este fundamentală: profesorul comunică cunoștințe, valori și atitudini; elevul răspunde prin gândire, reflexie și interacțiune. Dacă privim procesul educațional ca pe o conversație extinsă, atunci IA devine un nou actor în această conversație.

2.1. Tehnologii care mediatizează comunicarea didactică

Integrarea IA în educație include:

- Tutorat adaptiv asistat de IA: sisteme care personalizează conținutul didactic în funcție de ritmul și nivelul elevului.
  - Feedback instant: IA oferă feedback imediat, specific și individualizat.
  - Evaluare automată: gradarea lucrărilor și testelor pe baza unor criterii complexe.
  - Chatbots educaționali: răspund întrebărilor elevilor în timp real.
- Aceste instrumente sporesc accesibilitatea cunoașterii și eficiența procesului de învățare. Totuși, ele modifică nu doar modul în care elevul învață, ci și felul în care profesorul comunică.

2.2. Schimbări în stilurile de comunicare

Profesorul nu mai este doar sursă de informație, ci mediator între resursele IA și elev. Comunicarea devine tripartită: profesor – elev – IA. Aceasta poate avea efecte pozitive, cum ar fi:

- Dialog personalizat: IA poate prelua sarcini repetitive, iar profesorul poate concentra efortul pe comunicare de nivel înalt (analiză, interpretare, critică).
- Acces la resurse extinse: dialogurile asistate de IA pot introduce elevul în discuții interdisciplinare și complexe.

Pe de altă parte, pot apărea provocări:

- Supraîncărcare informațională: elevul poate primi răspunsuri rapide, dar fără contextul pedagogic adecvat.
- Dependența de tehnologie: capacitatea elevului de a formula și întreține un dialog uman poate scădea dacă interacțiunea se face preponderent cu un sistem IA.
- Diluția rolului uman: profesorul poate fi redus la un simplu facilitator tehnic al IA, ceea ce poate afecta relațiile interpersonale autentice.

3. Impactul asupra relației profesor–elev

Relația profesor–elev se bazează pe comunicare, încredere și înțelegere reciprocă. IA introduce un element de „mediere tehnologică” care poate transforma această dinamică.

3.1. Beneficii ale integrării IA

- Personalizarea învățării: IA poate analiza stilurile de învățare individuale și poate adapta feedback-ul, ceea ce permite profesorului să stabilească un dialog pedagogic mai eficient.
- Mai mult timp pentru conexiune umană: delegând sarcini administrative IA, profesorul poate petrece timp mai valoros cu elevii, concentrându-se pe coaching, mentorat și dezvoltare socio-emoțională.
- Acces egal la resurse: IA poate reduce diferențele de ritm și nivel între elevi, oferind oportunități egale de învățare.

Aceste beneficii extind posibilitățile comunicării educaționale și pot întări relația profesor–elev atunci când tehnologia este folosită ca suport, nu ca substitut.

3.2. Riscuri și limitări

În același timp, există riscuri reale:

- Depersonalizarea comunicării: elevul poate începe să privilegieze dialogul cu sistemul IA în detrimentul comunicării cu profesorul; aceasta poate duce la pierderea empatiei, a ascultării active și a responsabilității sociale.
- Erori și prejudecăți algoritmice (bias): IA poate reproduce stereotipuri sau poate furniza recomandări inadecvate dacă datele de antrenament sunt părtinitoare, ceea ce poate afecta negativ înțelegerea elevului și poate eroda încrederea în profesor.
- Slăbirea competențelor lingvistice autentice: dacă elevul se bazează pe generatoare

automate de texte pentru compuneri sau eseuri, abilitatea de a construi argumente proprii și de a dezvolta un discurs personal poate fi afectată negativ.

4. Comunicarea limbajului și etica IA în educație

Dincolo de instrumente, IA aduce în discuție aspecte etice legate de comunicare:

- Autenticitatea limbajului: cine este autorul real al unui text? Elevul sau sistemul IA?
- Transparența algoritmică: cum comunicăm funcționarea și limitele IA către elevi?
- Responsabilitatea comunicării: elevul și profesorul trebuie să înțeleagă când și cum se folosește IA, pentru a nu neutraliza responsabilitatea proprie în actul comunicării.

Aceste întrebări impun noi competențe digitale și media literate în curriculum școlar: elevii trebuie să învețe să critice, să verifice și să integreze informația generată de IA într-un mod responsabil și etic.

5. Perspective pentru viitor

Comunicarea în secolul XXI nu va exclude IA; dimpotrivă, va integra această tehnologie ca pe o extensie a capacității umane de comunicare. Provocarea nu este tehnologică, ci educațională și umană: cum cultivăm o comunicare care rămâne umană, creativă și etică într-un mediu digital dominat de algoritmi?

Pentru a maximiza beneficiile și a minimiza riscurile, este esențial:

1. Formarea continuă a profesorilor în competențe digitale și comunicare asistată de IA.
2. Curriculum care include educație digitală avansată, centrată pe înțelegerea și utilizarea critică a IA.
3. Dialog educațional între elev și profesor, orientat spre reflecție și interpretare, nu doar spre transmiterea de conținut.

Concluzii

Inteligența artificială reprezintă una dintre cele mai semnificative forțe de transformare a comunicării în secolul al XXI lea. În educație, IA facilitează personalizarea, accesul rapid la informație și eficiența procesului didactic. Însă, comunicarea autentică și relația profesor–elev rămân esențiale pentru dezvoltarea socio-emoțională, critică și etică a elevilor. Tehnologia trebuie privită nu ca un substitut al comunicării umane, ci ca un instrument care susține și îmbogățește această comunicare. Doar printr-un echilibru atent între automatizare și interacțiune umană putem cultiva o educație adaptată provocărilor prezentului și viitorului.

Repere bibliografice

1. Floridi, L. (2014). *The Fourth Revolution: How the Infosphere is Reshaping Human Reality*. Oxford: Oxford University Press.
— Abordează impactul tehnologiei și IA asupra comunicării și raportului om–tehnologie.
2. Selwyn, N. (2019). *Should Robots Replace Teachers? AI and the Future of Education*. Cambridge: Polity Press.
— Analizează rolul IA în educație și implicațiile pentru comunicarea profesor–elev.
3. Luckin, R., Holmes, W., Griffiths, M., & Forcier, L. B. (2016). *Intelligence Unleashed: An Argument for AI in Education*.
— Susține integrarea IA în pedagogie, dar evidențiază importanța păstrării perspectivei umane în comunicare.

Explorarea lumilor virtuale: instrument educațional și metodă de comunicare

**prof. Mihaela Petruescu
prof. Camelia Genovu
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”**

Progresul accelerat al tehnologiilor digitale a determinat transformări majore în modalitățile de comunicare, interacțiune și transmitere a informației. În contextul societății contemporane, caracterizate prin globalizare și digitalizare, realitatea virtuală se afirmă ca o tehnologie emergentă cu un impact semnificativ asupra comunicării moderne. Aceasta facilitează crearea unor medii artificiale interactive, care permit utilizatorilor să experimenteze senzația de prezență într-un spațiu digital tridimensional.

Realitatea virtuală nu mai este limitată la domeniul divertismentului, ci este utilizată pe scară largă în educație, cercetare și medicină. Prin capacitatea sa de a integra elemente vizuale, auditive și kinestezice, această tehnologie redefinește procesele de comunicare, oferind experiențe imersive ce depășesc limitele metodelor tradiționale.

Realitatea virtuală reprezintă un ansamblu de tehnologii informatice care permit simularea unor medii artificiale tridimensionale, cu un grad ridicat de realism și interactivitate. Accesarea acestor medii se realizează prin intermediul unor echipamente specializate, precum căști de realitate virtuală, dispozitive de urmărire a mișcărilor și sisteme audio avansate.

Caracteristica fundamentală a realității virtuale este imersiunea, adică integrarea utilizatorului într-un spațiu digital în care acesta poate interacționa în timp real cu obiecte și alți participanți. Din această perspectivă, realitatea virtuală constituie o formă avansată de comunicare medi bidimensionale specifice platformelor clasice de videoconferință. Prin intermediul spațiilor virtuale comune, utilizatorii pot colabora, discuta și desfășura activități într-un mediu care reproduce, într-o manieră simbolică, interacțiunea față în față. Ac ată tehnologic, în care interacțiunea este multidimensională și multisenzorială.

În cadrul comunicării moderne, realitatea virtuală introduce un nou nivel de interacțiune, depășind limitele comunicării eastă tehnologie este utilizată în întâlniri virtuale, conferințe internaționale, sesiuni de instruire și activități educaționale, contribuind la eficientizarea proceselor de comunicare la distanță. Realitatea virtuală favorizează sentimentul de co-prezență, reducând barierele spațiale și temporale și consolidând relațiile interpersonale în mediul digital.

Un avantaj major al realității virtuale este nivelul ridicat de interactivitate, care transformă utilizatorul din receptor pasiv al informației într-un participant activ al procesului comunicațional. Această caracteristică conduce la o înțelegere aprofundată a informațiilor și la o consolidare eficientă a cunoștințelor. De asemenea, realitatea virtuală permite accesul la experiențe care, în condiții reale, ar fi dificil de realizat din cauza costurilor, riscurilor sau constrângerilor logistice. Simulările virtuale pot reproduce situații complexe, oferind un cadru sigur pentru experimentare și analiză.

Un alt aspect pozitiv îl constituie capacitatea realității virtuale de a stimula creativitatea, gândirea critică și inovația. Prin explorarea unor medii virtuale diverse, utilizatorii își pot dezvolta competențe cognitive și digitale esențiale pentru societatea cunoașterii.

În pofida beneficiilor evidente, utilizarea realității virtuale implică și o serie de limitări. Costurile ridicate ale echipamentelor și infrastructurii necesare pot constitui un obstacol semnificativ în adoptarea pe scară largă a acestei tehnologii.

În plus, utilizarea excesivă a realității virtuale poate genera efecte negative asupra sănătății fizice și psihice, precum oboseala vizuală, dezorientarea spațială sau diminuarea interacțiunilor sociale directe. Aceste aspecte impun necesitatea utilizării controlate și responsabile a tehnologiei. Nu trebuie neglijate nici riscurile asociate securității informaționale și protecției datelor personale, întrucât mediile virtuale implică colectarea și procesarea unui volum considerabil de informații despre utilizatori.

În contextul actual al transformărilor digitale, integrarea realității virtuale în mediul școlar reprezintă un demers pedagogic inovator, cu un impact semnificativ asupra procesului instructiv-educativ. Această tehnologie contribuie la modernizarea metodelor de predare și învățare, facilitând tranziția de la un model educațional tradițional, centrat pe transmiterea unilaterală a informației, către un model interactiv, centrat pe elev.

Un prim aspect al relevanței realității virtuale în școală îl constituie optimizarea procesului de învățare prin experiență directă. Prin intermediul mediilor virtuale imersive, elevii pot observa, explora și experimenta concepte abstracte sau fenomene complexe într-un mod concret și accesibil. De exemplu, noțiuni din domenii precum fizica, chimia sau biologia pot fi ilustrate prin simulări tridimensionale, ceea ce facilitează înțelegerea mecanismelor și relațiilor cauzale. De asemenea, realitatea virtuală favorizează creșterea motivației și a interesului pentru învățare. Caracterul său interactiv și inovator captează atenția elevilor și stimulează implicarea activă în procesul educațional. Astfel, învățarea devine mai atractivă și mai eficientă, reducând riscul apariției plictisului sau al dezinteresului față de activitățile școlare.

Un alt element esențial este adaptabilitatea realității virtuale la diferite stiluri și ritmuri de învățare. Elevii pot parcurge conținutul educațional într-un ritm propriu, reluând experiențele virtuale ori de câte ori este necesar. Acest aspect contribuie la individualizarea procesului de instruire și la reducerea diferențelor de performanță dintre elevi.

Realitatea virtuală are, totodată, un rol important în dezvoltarea competențelor transversale, precum gândirea critică, capacitatea de rezolvare a problemelor, colaborarea și competențele digitale. Activitățile desfășurate în mediul virtual pot presupune lucrul în echipă, luarea deciziilor și analiza unor situații complexe, competențe esențiale pentru integrarea elevilor în societatea contemporană.

Un alt argument relevant este accesul la resurse educaționale inaccesibile în mod tradițional. Prin intermediul realității virtuale, elevii pot „vizita” muzee, situri arheologice, laboratoare sau spații geografice îndepărtate, fără constrângeri financiare sau logistice. Acest lucru contribuie la extinderea orizontului cultural și științific al elevilor. Un exemplu elocvent de integrare a comunicării în spațiul virtual în predarea literaturii române îl constituie analiza unei opere literare într-un mediu de realitate virtuală educațională. În acest cadru, profesorul și elevii participă la o lecție desfășurată într-un spațiu virtual tridimensional, conceput pentru a reproduce universul ficțional al unei opere literare studiate, de exemplu o nuvelă sau un roman aparținând literaturii române. Spațiul virtual poate fi construit astfel încât să redea elemente semnificative ale textului literar, precum cadrul spațio-temporal, atmosfera, tipologia personajelor sau simbolurile centrale ale operei. Elevii accesează mediul virtual sub forma unor avataruri digitale, ceea ce permite interacțiunea directă între participanți și favorizează comunicarea orală și colaborativă.

Profesorul ghidează activitatea didactică prin întrebări, explicații și sarcini de lucru, încurajând elevii să observe și să interpreteze elementele literare reprezentate virtual. De exemplu, elevii pot analiza relațiile dintre personaje, pot discuta semnificația simbolică a unor spații sau pot identifica trăsături ale curentului literar din care face parte opera

studiată. Comunicarea se realizează în timp real, iar elevii își pot exprima opiniile, pot argumenta și pot construi interpretări personale. Acest tip de activitate favorizează dezvoltarea competențelor de comunicare și interpretare literară, întrucât elevii sunt stimulați să participe activ la dialogul didactic.

Mediul virtual facilitează înțelegerea textului literar prin asocierea limbajului artistic cu reprezentări vizuale și spațiale, contribuind la aprofundarea sensurilor operei. Prin utilizarea comunicării în spațiul virtual în predarea literaturii române, lecția devine mai interactivă și mai atractivă, iar elevii sunt încurajați să perceapă literatura nu doar ca pe un text scris, ci ca pe un univers simbolic complex, deschis interpretării și dialogului.

Realitatea virtuală se impune ca un instrument de comunicare modernă cu un potențial considerabil în multiple domenii de activitate. Prin capacitatea sa de a crea medii interactive și imersive, aceasta transformă profund modul în care informația este transmisă și recepționată. Deși utilizarea sa implică anumite riscuri și limitări, beneficiile oferite, în special în domeniul educațional, sunt semnificative.

Adoptarea responsabilă și echilibrată a realității virtuale poate contribui la îmbunătățirea calității comunicării și a procesului educațional, consolidând legătura dintre tehnologie și dezvoltarea cunoașterii.

Bibliografie

- Bocoș, Mușata, 2013, *Didactica modernă*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.
- Burdea, Grigore C.; Coiffet, Philippe, 2003, *Virtual Reality Technology*, John Wiley & Sons, New York.
- Cucoș, Constantin, 2014, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
- Radianti, J.; Majchrzak, T. A.; Fromm, J.; Wohlgenannt, I., 2020, *A systematic review of immersive virtual reality applications for higher education*, Education and Information Technologies (Springer), Cham.
- Sherman, William R.; Craig, Alan B., 2018, *Understanding Virtual Reality: Interface, Application, and Design*, Morgan Kaufmann, San Francisco.

Profilul profesorului de limbi moderne în era digitală

Eliza Manuela Popa
Liceul Teoretic „Dr. Victor Gomoiu”, loc. Vânju-Mare

În contextul unei societăți informaționale în continuă expansiune, educația lingvistică traversează o perioadă de redefinire profundă. Depășind paradigma clasică a predării ex-cathedra, profilul profesorului de limbi moderne în era digitală se definește printr-o combinație armonioasă între competențele didactice tradiționale și abilitățile digitale avansate. Această dualitate nu reprezintă un conflict între vechi și nou, ci o evoluție firească în care măiestria pedagogică este potențată de instrumentele tehnologice de ultimă generație.

În ciuda avansului tehnologic, nucleul profesiei rămâne ancorat în competențe tradiționale care nu pot fi automatizate. Empatia, capacitatea de a motiva, rigoarea filologică și intuiția pedagogică formează baza profilului oricărui profesor de succes. În era digitală, profesorul trebuie să rămână, înainte de toate, un model de exprimare corectă și un fin observator al nevoilor emoționale ale elevilor. Fără acest fundament pedagogic solid, utilizarea tehnologiei ar rămâne un exercițiu steril, lipsit de finalitate educațională. Profesorul este cel care oferă structură, sens și context etic procesului de învățare, elemente pe care niciun algoritm nu le poate replica pe deplin.

Pe acest fundament tradițional se grefează astăzi o suită de competențe digitale avansate care reconfigurează spațiul clasei. Profesorul modern nu mai este doar un utilizator pasiv de tehnologie, ci un curator și creator de conținut digital. Acesta posedă abilitatea de a naviga prin ecosisteme complexe de învățare, utilizând platforme de tip Learning Management System (LMS) pentru a organiza resurse autentice — de la podcast-uri și fluxuri de știri în timp real, până la exerciții interactive de gramatică.

Stăpânirea acestor abilități îi permite profesorului să implementeze strategii precum Blended Learning/ L'apprentissage mixte sau Flipped Classroom/ La classe inversée, unde tehnologia preia sarcina transmiterii de informații, eliberând timpul de la clasă pentru ceea ce contează cu adevărat: comunicarea orală spontană și dezbateră culturală.

Un aspect revoluționar al noului profil este capacitatea de a utiliza Inteligența Artificială pentru a oferi un parcurs de învățare personalizat. Profesorul digital avansat știe să folosească instrumentele de procesare a limbajului natural pentru a genera feedback imediat sau pentru a adapta nivelul de dificultate al unui text în funcție de nevoile specifice ale fiecărui elev. Această abordare permite trecerea de la o predare „standardizată” la una centrată pe elev, unde dificultățile de învățare sunt identificate și corectate în timp real cu ajutorul analizei datelor digitale.

Era digitală a transformat profesorul de limbi moderne într-un mediator intercultural global. Prin stăpânirea instrumentelor de colaborare la distanță, acesta poate anula granițele geografice, aducând vorbitori nativi în sala de clasă virtuală sau facilitând proiecte internaționale prin platforme precum eTwinning. Această dimensiune a profilului său subliniază rolul de punte între culturi, învățându-i pe elevi nu doar vocabularul unei limbi străine, ci și normele de etichetă digitală și comunicare globală necesare în secolul al XXI-lea.

Poate cea mai critică abilitate digitală a profesorului contemporan este agilitatea de învățare. Într-un domeniu în care aplicațiile și platformele se schimbă constant, profesorul adoptă o mentalitate de „lifelong learner”/„apprenant permanent”. El acceptă provocarea de a fi permanent la curent cu noile tendințe, transformând propria sa formare continuă într-un exemplu de adaptabilitate pentru elevii săi. Succesul profilului său rezidă în curajul de a experimenta și de a integra inovația fără a sacrifica profunzimea actului educațional.

În paradigma tradițională, manualul reprezenta singura fereastră către limba țintă, oferind adesea texte standardizate și, uneori, anacronice. Stăpânirea competențelor digitale îi permite profesorului contemporan să spargă această barieră, transformând manualul dintr-un document finit într-un curriculum viu, organic și contextualizat. Prin integrarea podcasturilor, a fluxurilor de știri în timp real și a materialelor audiovizuale autentice, profesorul nu mai predă doar structuri gramaticale, ci facilitează contactul cu limba în cele mai actuale forme de manifestare ale ei.

Această transformare aduce beneficii fundamentale procesului educativ precum:

1. Actualitatea și relevanța : discutarea unui eveniment care s-a petrecut „astăzi” în spațiul geografic al limbii studiate (de exemplu, o știre de ultimă oră sau un interviu cultural) oferă o satisfacție imediată și o utilitate practică pe care textele clasice nu o pot egala. Elevul simte că limba străină îi oferă o „cheie” de acces la o lume globalizată, nu doar un set de reguli academice.

2. Multiculturalitatea și diversitatea: accesul la fluxuri digitale permite explorarea mării diversități a spațiilor lingvistice. Profesorul poate aduce în clasă accente, tradiții și realități sociale variate din regiuni geografice diferite (de exemplu, comparând presa din țări diferite care vorbesc aceeași limbă), depășind viziunea limitată la un singur centru cultural.

3. Dezvoltarea simțului critic: prin organizarea acestor resurse variate, profesorul își asumă rolul de curator de conținut. El îi învață pe elevi nu doar să înțeleagă limba, ci să compare perspectivele, să identifice nuanțele de opinie în știri și să navigheze critic prin informație. Manualul devine astfel doar un punct de plecare, în timp ce „lecția” propriu-zisă se desfășoară în contextul realităților socio-economice și culturale actuale.

În acest mod, profesorul încetează să mai fie un simplu transmițător de lecții planificate și devine un mediator al realității, asigurându-se că procesul de învățare este ancorat în prezentul hiperconectat. Limba străină încetează să mai fie o materie școlară și devine un instrument activ de explorare a lumii.

În definitiv, profilul profesorului de limbi moderne în era digitală reprezintă o sinteză superioară: el este, simultan, lingvistul riguros și exploratorul tehnologic. Această combinație între valorile didactice perene și competențele digitale avansate îi permite să transforme procesul de învățare dintr-o obligație școlară într-o experiență captivantă, relevantă și profund umană. Profesorul digital nu este cel care renunță la metodele clasice, ci cel care le oferă o nouă viață prin intermediul tehnologiei, pregătindu-și elevii pentru o lume în care comunicarea nu mai cunoaște nicio barieră.

Bibliografie

Ceobanu, C., Cucuș, C., Pânișoară, I. O., Istrate, O. (coord.), 2020, *Educația digitală*, Editura Polirom, Iași.

Chira, D., Câmpean, R., Daisa, G., 2025, *Predarea limbilor străine în era digitală. Aplicații performante, instrumente AI și soluții TIC*, Editura Risoprint, Cluj-Napoca.

Sartor, V., *Digital Age Pedagogy: Easily Enhance Your Teaching Practice with Technology*, „English Teaching Forum”, 2020, vol. 58, nr. 3, pp. 2–9.

Învățarea unei limbi străine în secolul XXI: metode moderne și dezvoltarea competențelor prin comunicare autentică

Popescu Ana
C.N. Gh. Țițeica

În contextul globalizării accelerate și al dezvoltării tehnologice fără precedent, cunoașterea limbilor străine a devenit una dintre competențele fundamentale ale individului modern. Comunicarea interculturală, mobilitatea profesională, accesul la informație și participarea activă la viața socială sunt strâns legate de capacitatea de a utiliza eficient o limbă străină. În acest cadru, educația lingvistică nu mai poate fi concepută doar ca un proces de transmitere a unor reguli gramaticale sau a unor liste de vocabular, ci ca o formare complexă a competențelor de comunicare, gândire critică și adaptare culturală. Simpozionul „Limba și comunicarea în secolul XXI: metode, culturi și competențe” oferă un spațiu relevant pentru reflectarea asupra acestor transformări și asupra modului în care procesul didactic trebuie adaptat noilor realități.

În trecut, predarea limbilor străine era dominată de metode tradiționale, centrate pe memorare, traducere și exerciții repetitive. Profesorul avea rolul principal, iar elevul era, în mare măsură, un receptor pasiv al informației. Accentul era pus pe corectitudine gramaticală și pe reproducerea fidelă a structurilor lingvistice, fără a se acorda suficientă atenție comunicării autentice. Deși aceste metode au contribuit la formarea unor baze teoretice solide, ele nu reușeau întotdeauna să dezvolte capacitatea elevilor de a utiliza limba în situații reale. Mulți dintre cei care studiau o limbă străină timp de mai mulți ani întâmpinau dificultăți majore atunci când trebuiau să comunice spontan.

Odată cu evoluția societății și cu apariția noilor tehnologii, paradigma educațională a cunoscut schimbări semnificative. În secolul XXI, accentul se mută de la acumularea de cunoștințe la dezvoltarea competențelor. Învățarea limbilor străine este privită tot mai mult ca un proces activ, bazat pe interacțiune, experimentare și reflecție. Metodele moderne promovează utilizarea limbii în contexte reale, stimularea creativității și implicarea emoțională a elevilor. Comunicarea autentică devine elementul central al procesului de predare-învățare.

Un rol important în fundamentarea acestor abordări moderne îl are contribuția teoreticienilor din domeniul didacticii limbilor străine. Jeremy Harmer subliniază faptul că elevii, în special copiii, pot „absorbi” limba asemenea unui burete atunci când sunt expuși constant într-un mediu pozitiv, stimulant și lipsit de presiune excesivă. Potrivit acestuia, învățarea devine eficientă atunci când elevii sunt implicați emoțional, când limbajul este prezentat în contexte reale și când greșelile sunt tratate ca etape firești ale progresului. Astfel, accentul se mută de la perfecțiune la fluență, de la frica de a greși la curajul de a comunica.

Învățarea naturală a limbii presupune renunțarea treptată la traducerea constantă și la explicarea excesivă a regulilor gramaticale. În locul acestora, profesorul creează situații de comunicare autentice, în care elevii descoperă sensurile și structurile prin utilizare directă. Această abordare favorizează dezvoltarea intuiției lingvistice și permite asimilarea limbii într-un mod asemănător celui în care este dobândită limba maternă. Elevii învață să gândească în limba studiată, nu să traducă mecanic din limba maternă.

Un alt aspect esențial al predării moderne îl reprezintă dezvoltarea echilibrată a tuturor deprinderilor lingvistice: ascultarea, vorbirea, citirea și scrierea. Aceste competențe sunt interdependente și se susțin reciproc. O bună capacitate de ascultare facilitează vorbirea corectă, lectura contribuie la îmbogățirea vocabularului, iar scrierea consolidează

structurile gramaticale. În cadrul unei ore eficiente, profesorul urmărește integrarea tuturor acestor deprinderi prin activități variate, adaptate nivelului și intereselor elevilor.

De exemplu, audierea unui material autentic poate fi urmată de o discuție, de analiza unui text scris și de redactarea unei compuneri scurte. Această succesiune de activități permite valorificarea informației din perspective multiple și stimulează gândirea critică. În plus, elevii învață să utilizeze limba în contexte diferite, dezvoltându-și flexibilitatea comunicativă.

Jocurile didactice și activitățile interactive ocupă un loc central în pedagogia modernă. Prin intermediul acestora, învățarea devine atractivă și motivantă. Jocurile reduc anxietatea, încurajează participarea și stimulează colaborarea. Elevii se implică activ, își asumă roluri, experimentează situații de comunicare și își dezvoltă încrederea în propriile capacități. De asemenea, competițiile, jocurile de rol și simulările favorizează dezvoltarea fluenței și a spontaneității.

Activitățile interactive contribuie și la formarea competențelor sociale. Elevii învață să lucreze în echipă, să respecte opiniile celorlalți, să negocieze sensuri și să rezolve conflicte prin comunicare. Astfel, procesul de învățare depășește sfera lingvistică și contribuie la dezvoltarea personalității.

Tehnologia și mediul online au transformat profund modul în care se învață limbile străine. Accesul la resurse autentice, precum videoclipuri, podcasturi, articole, platforme educaționale și aplicații mobile, permite personalizarea învățării și adaptarea acesteia la ritmul individual al elevului. Internetul facilitează contactul cu vorbitori nativi și participarea la comunități virtuale de învățare, extinzând spațiul educațional dincolo de sala de clasă.

Platformele digitale oferă posibilitatea monitorizării progresului, furnizării de feedback rapid și realizării unor activități interactive. Elevii pot exersa pronunția, vocabularul și gramatica într-un mod atractiv, iar profesorul poate adapta conținutul în funcție de nevoile identificate. Totodată, tehnologia stimulează autonomia și responsabilitatea pentru propria învățare.

În ultimii ani, inteligența artificială a devenit tot mai prezentă în domeniul educației. Aplicațiile bazate pe AI pot genera exerciții personalizate, pot analiza erorile frecvente ale elevilor și pot oferi sugestii de îmbunătățire. Asistenții virtuali și platformele adaptive reprezintă instrumente valoroase pentru sprijinirea procesului de învățare. Cu toate acestea, utilizarea inteligenței artificiale ridică și o serie de întrebări legate de limitele sale și de rolul profesorului.

Deși AI poate procesa cantități mari de date și poate oferi răspunsuri rapide, ea nu poate înlocui dimensiunea umană a educației. Profesorul oferă empatie, sprijin emoțional și înțelegere, aspecte esențiale pentru motivația elevilor. Relația interpersonală, bazată pe încredere și respect reciproc, nu poate fi replicată de un sistem digital. În plus, profesorul este capabil să interpreteze subtilitățile comportamentale și să adapteze strategiile didactice în funcție de context.

Profesorul are și rolul de model moral și social. Prin comportament, atitudine și valori, acesta influențează formarea caracterului elevilor. Educația nu înseamnă doar transmiterea de informații, ci și cultivarea responsabilității, a respectului și a spiritului critic. Din acest punct de vedere, inteligența artificială trebuie privită ca un instrument de sprijin, nu ca un substitut al cadrului didactic.

Învățarea unei limbi străine implică și dimensiunea interculturală. Limba este inseparabilă de cultura comunității care o utilizează. Prin studierea unei limbi, elevii intră în contact cu tradiții, valori, moduri de gândire și comportamente diferite. Această experiență contribuie la dezvoltarea toleranței, a empatiei și a deschiderii față de diversitate.

Proiectele internaționale, schimburile virtuale, colaborările online și participarea la activități interculturale reprezintă modalități eficiente de valorificare a acestei dimensiuni. Elevii învață să comunice respectuos, să evite stereotipurile și să aprecieze diversitatea culturală. Astfel, competențele lingvistice sunt completate de competențe sociale și civice.

În era digitală, rolul profesorului se redefineste. Acesta nu mai este doar o sursă de informații, ci un facilitator al învățării. Profesorul ghidează elevii în procesul de selecție a resurselor, îi ajută să își stabilească obiective realiste și îi sprijină în dezvoltarea autonomiei. Prin integrarea metodelor tradiționale cu tehnologia modernă, cadrul didactic creează un mediu de învățare echilibrat și stimulat.

Colaborarea profesor–elev devine esențială pentru succesul educațional. Comunicarea deschisă, feedback-ul constructiv și respectul reciproc contribuie la crearea unui climat pozitiv. Elevii se simt încurajați să își exprime opiniile, să pună întrebări și să își asume responsabilitatea pentru propria formare.

Dezvoltarea echilibrată a deprinderilor lingvistice, utilizarea jocurilor didactice, integrarea tehnologiei și valorificarea dimensiunii interculturale sporesc eficiența procesului didactic. Deși inteligența artificială oferă instrumente utile, rolul profesorului rămâne indispensabil, deoarece educația este, în esență, un proces uman, bazat pe relații, valori și responsabilitate. Prin adaptare continuă și deschidere către inovație, educația lingvistică poate răspunde cu succes provocărilor secolului XXI.

În concluzie, învățarea limbilor străine în secolul XXI este un proces complex și dinamic, influențat de transformările sociale, tehnologice și culturale. Metodele moderne, centrate pe comunicare autentică, interacțiune și implicare activă, contribuie la dezvoltarea competențelor necesare integrării într-o societate globalizată. Așa cum subliniază Jeremy Harmer, elevii pot asimila limba într-un mod natural atunci când sunt sprijiniți într-un mediu favorabil.

Bibliografie

1. Harmer, J. (2007). *How to Teach English*. Harlow: Pearson Education.
2. Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2014). *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
3. Brown, H. D. (2007). *Principles of Language Learning and Teaching*. New York: Pearson Education.
4. Council of Europe (2020). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment*. Strasbourg.
5. Warschauer, M., & Healey, D. (1998). Computers and Language Learning: An Overview. *Language Teaching*, 31(2), 57–71.
6. Holmes, W., Bialik, M., & Fadel, C. (2019). *Artificial Intelligence in Education*. Boston: Center for Curriculum Redesign.

Teaching English in a Multicultural and Digital Society

Jana Popescu

Liceul Teoretic Serban Cioculescu, Drobeta Turnu Severin

Language teaching and learning are substantially affected by the rise of digital technologies. Digitisation has resulted in the integration of a whole new set of competences into teacher education, not least with regard to what instructors have to teach their learners to enable them to become proficient users of digital technologies and to move, communicate, and interact within digital environments competently and safely. This chapter delineates the considerable cultural transformations that go hand in hand with digitisation. The aim is to capture its professional and cultural intricacies and to describe the competences that teachers and teacher educators need to become competent professional agents capable of integrating digital technologies into their own professional development and into the language classroom.

Teaching English in a multicultural and digital society requires an approach that moves beyond traditional, monolingual instruction to embrace linguistic diversity and technology-driven pedagogy. Effective instruction integrates culturally relevant content with digital tools to foster engagement, equity, and communicative competence in an increasingly globalized world.

Key Aspects of Teaching in a Multicultural Digital Society:

- **Embracing Multilingualism:** Modern classrooms are often multilingual. Rather than enforcing a strict "English-only" policy, allowing the strategic use of a student's first language can improve comprehension and reduce anxiety.
- **Culturally Responsive Pedagogy:** English language teaching (ELT) must incorporate students' cultural backgrounds to make learning relevant and build confidence. This involves using diverse materials, acknowledging different communication styles, and avoiding cultural stereotypes.
- **The Digital Paradigm:** The internet has made English the *lingua franca* of the digital world, requiring teachers to integrate digital literacy into their curriculum. Tools like AI, online quizzes, and digital storytelling can cater to various learning styles and enhance engagement.
- **Student-Centered Approaches:** Shifting from "teacher talk time" to "student talk time" (the 70/30 rule) encourages active practice and deeper learning. Techniques like small group discussions, peer-to-peer learning, and project-based work are effective in diverse settings.
- **Addressing Digital Inequality:** Educators must be mindful of the "digital divide," ensuring that technology-based tasks are accessible to all learners regardless of their socioeconomic background.

Strategies for Success:

- **Use Visuals and Scaffolding:** Visual learning materials and scaffolded, subject-specific vocabulary support are critical for multilingual learners.
- **Foster Intercultural Competence:** English should be taught not just as a set of rules, but as a tool for communication that connects people across cultures.
- **Leverage Technology for Inclusion:** Online platforms and AI can create flexible learning environments that help bridge the gap for students with different educational backgrounds.

- **Professional Development:** Teachers need training to effectively navigate the intersection of language, culture, and technology.

By focusing on these areas, instructors can create an inclusive environment where English acts as a tool for empowerment rather than a source of exclusion.

Language learning and social cohesion

Moving to a new country, forcibly or voluntarily, is a life-changing experience that comes with different challenges from integration to isolation. Each learner's ability to interact and integrate is different though most face the challenge of making a new home for themselves and their families in unfamiliar surroundings. Learning the host language is central to this new beginning and goes hand in hand with adapting to a new culture. This is because language learning is primarily a social activity and must be accompanied with different levels of support from others in the host community, the refugee community, and at the policy level.

Probably, in every discussion on social cohesion, the importance of education is raised as one of its most significant boosters. In the same vein, language is essential for education; and language does not only serve as a means of communication, it reveals affiliations to a certain group and could, therefore, work to unite or divide groups (Coleman, 2015). Language learning could promote social and life-skills that are necessary for building relationships, which are essential for many learners to integrate in the new community/country (UNCHR, 2018). However, there is a need for a language policy that implicitly promotes ethnic harmony and social cohesion, through using activities and methodologies that serve this purpose. Moreover, the bigger picture for the role of language in building life-skills and resilience comes through its necessity for migrant students to engage in everyday-life activities (hospitals, markets, business, access to employment, communication with the host community and across different community groups, access to education, etc.).

Language classes as safe spaces

Language could play an essential part here through using teaching methodologies that promote communication, preferably in mixed classes where migrant, refugee and the host community learners work together, but even in only-refugee classes, the need for such methodologies, along with boosting learner autonomy is important.

Refugees and newly-arrived migrants are vulnerable people in the host countries due to many reasons (e.g., lack of knowledge about the country and its system, lack of language, lack of relationships, hostility against refugees and looking down at them in some cases, etc.). This is also applied among the refugees themselves (refugees from cities vs. refugees from rural areas, different ethnicity groups, etc.). Therefore, building both social cohesion and social trust among these groups could come through putting all these categories in one physical/identity space, with less division; language classes could serve as safe, shared spaces where the belonging to a group (classes membership) could lessen these divisions between the host community learners and other migrant learners. This can only be achieved through a carefully-designed language policy/learning approach.

Beyond providing the content for language learning, classrooms play a significant part in helping learners to develop relationships with other learners who are experiencing similar life-changing experiences. In this sense, learning a language together fosters integration as it enables individuals and communities to engage in meaningful dialogue. This is because successful integration occurs on an emotional as well as a functional level. Community settings as well as formal classrooms can be developed as spaces for social small talk as well as providing learners with opportunities to learn through engagement with host communities.

Promoting learning in multilingual classrooms

Second or foreign language learning classes are often multicultural classes nowadays, especially with the rise of movement and mobility around the world. Many EFL classes include students who come from different cultural backgrounds and speak different languages. Below is a list of some ideas and activities so teachers could use effectively in such teaching environments:

- Often students coming from different backgrounds lack communication among themselves especially at the beginning. Using the communicative approach not only enhances communication but also creates a common ground and a sense of class community among learners. However, learners need topics that trigger their interest for communication.
- One way to create communication is through engaging learners in a meaningful and purposeful talk, where they share ideas, experiences and feelings. One example for this activity could be through grouping students and assigning tasks to each one so that the whole task won't be complete has any of the students not participated (e.g., jigsaw). Another way could be through establishing positive relationships between students through pairing them and giving tasks of support to each other. This interaction has shown to develop attitudes and behaviours such as sharing, helping and respecting other people's perspectives (Coelho, 2012). Working collaboratively on learning tasks is rather important in a multicultural class where students of diverse backgrounds learn how to create a dialogue, solve a problem together and value each other's cultures. This, in turn, strengthens social cohesion in classrooms and beyond.
- As a trigger of communication, extensive reading, which is reading lots of easy materials for pleasure, could be used as a part of an existing course or as an extra-curricular activity (Day and Bamford, 1998). The way to do so could be through reading easy materials with a wide range of different topics that are culturally- loaded and related to the learners' culture (s). This could provoke discussion in the classroom and students get to know and appreciate each other's cultures. A lot of EFL materials on extensive reading are available now (e.g., graded readers) with different levels. However, in a low-resource environment, it might be difficult to get such materials available because of the cost. Jacobs (2014) lists 16 ideas for finding ER materials if the school budget is insufficient (e.g., online materials, students becoming key-pals, teachers and students are writers of extensive reading materials).

Teacher's role

It is the teachers' biggest job to help students see diversity as something interesting but normal. If teachers are to raise students' awareness and celebrate their diversity, they should educate themselves about their students' cultures and backgrounds. Teachers should ensure that their classes are safe spaces rather than intimidating ones. They should also push to use curriculum that includes diversity and is 'global', with being careful not to use books that promote stereotypes. Contacting with each student and giving them space and time to participate is also important. However, teachers should be aware that some students or newly-arrived might not feel confident or prepared, other students might suffer from trauma if they come from conflict-zone countries, and calling them to speak could result in a counterproductive effect.

References:

Coelho, E., 2012. Language and learning in multilingual classrooms: A practical approach (No. 16). Bristol: Multilingual Matters.

Coleman, H., (2015). Language and social cohesion: An introduction and lessons learnt. Language and social cohesion in the developing world, pp.1-11.

Day, R.R. and Bamford, J., 1998. Extensive reading in the second language classroom. Cambridge: Cambridge University Press.

<http://www.unhcr.org/uk/news/stories/2018/1/5a6b3af64/learning-language-key-integration-say-young-refugees.html>

Limbajul în era digitală: între eficiență tehnologică și conservare

Predila Cristina Mihaela

Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” - Structura Școala Gimnazială Cerneti

Introducere

Evoluția rapidă a tehnologiei digitale a influențat profund modul în care oamenii comunică, iar limbajul se află în centrul acestei transformări. Apariția internetului, a rețelelor sociale, a aplicațiilor de mesagerie instant și a inteligenței artificiale a modificat nu doar viteza comunicării, ci și structura, expresivitatea și normele limbii.

În acest context, limbajul din era digitală se află la intersecția dintre eficiența tehnologică, care favorizează rapiditatea și economia de efort, și nevoia de conservare a limbii ca element fundamental al identității culturale.

Limbajul digital și eficiența comunicării

Unul dintre cele mai evidente efecte ale digitalizării este tendința de simplificare a limbajului. În mediul online, mesajele sunt scurte, directe și adaptate ritmului alert al vieții cotidiene. Abrevierile, acronimele, emoticoanele și emoji-urile au devenit instrumente uzuale de comunicare, menite să transmită rapid informații sau stări emoționale.

De exemplu, expresii precum „LOL”, „BRB” sau utilizarea simbolurilor grafice înlocuiesc adesea propoziții întregi. Această eficiență tehnologică răspunde nevoii de comunicare rapidă și accesibilă, mai ales în rândul tinerilor.

Limbajul digital permite interacțiuni instantanee la nivel global și facilitează schimbul de idei într-un mod care ar fi fost imposibil în trecut. Totodată, tehnologia oferă instrumente precum corectoarele automate, traducerile instant sau asistenții virtuali, care sprijină utilizatorii în procesul de comunicare.

Transformări lingvistice în mediul online

Pe lângă simplificare, era digitală a adus și o serie de transformări lingvistice semnificative. Limbajul online este dinamic și flexibil, adaptându-se constant noilor contexte și platforme. Apar neologisme, împrumuturi din alte limbi, în special din engleză, dar și sensuri noi pentru cuvinte deja existente. Termeni precum „postare”, „story”, „like” sau „share” au intrat în uzul curent și sunt frecvent utilizați chiar și în comunicarea orală. Această evoluție demonstrează capacitatea limbii de a se adapta la schimbările sociale și tehnologice.

Totuși, utilizarea excesivă a formelor informale și neglijarea regulilor gramaticale pot conduce la o diminuare a competențelor lingvistice, mai ales în contexte formale, precum mediul academic sau profesional.

Conservarea limbii și identitatea culturală

În fața acestor schimbări rapide, se ridică problema conservării limbii. Limba nu este doar un instrument de comunicare, ci și un purtător al valorilor culturale, al tradițiilor și al identității naționale.

Standardele lingvistice, normele gramaticale și expresivitatea limbii literare joacă un rol esențial în menținerea coerenței și bogăției limbii. Educația are un rol fundamental în acest proces. Școala trebuie să îi învețe pe elevi să distingă între limbajul informal, specific mediului digital, și limbajul corect, adecvat situațiilor oficiale.

De asemenea, promovarea lecturii și a culturii scrise contribuie la dezvoltarea unui vocabular bogat și la formarea unei exprimări corecte.

Echilibrul dintre inovație și tradiție

Limbajul în era digitală nu trebuie privit exclusiv ca o amenințare la adresa limbii, ci ca o etapă firească în evoluția acesteia. Provocarea constă în găsirea unui echilibru între inovație și tradiție. Acceptarea noilor forme de exprimare trebuie să fie însoțită de respectarea normelor limbii în contexte adecvate.

Tehnologia poate deveni, de asemenea, un aliat al conservării limbii. Platformele educaționale online, bibliotecile digitale și aplicațiile de învățare a limbii oferă acces larg la resurse lingvistice de calitate. Astfel, mediul digital poate contribui nu doar la transformarea, ci și la protejarea limbii.

Concluzie

În concluzie, limbajul în era digitală se află într-un proces continuu de schimbare, influențat de nevoia de eficiență tehnologică și de presiunea comunicării rapide. Deși aceste transformări pot afecta structura tradițională a limbii, ele reflectă adaptabilitatea și vitalitatea acesteia.

Conservarea limbii nu presupune respingerea progresului, ci utilizarea conștientă și echilibrată a noilor forme de comunicare. Prin educație și responsabilitate lingvistică, limbajul poate rămâne un pilon al identității culturale chiar și în contextul digital contemporan.

Bibliografie

- Crystal, D. (2011). *Internet Linguistics: A Student Guide*. Routledge.
- Graur, A. (1973). *Lingvistica generală*. Editura Academiei.
- Marcus, S. (2005). *Limba română în societatea informațională*. Editura Academiei Române.
- Prensky, M. (2001). "Digital Natives, Digital Immigrants". *On the Horizon*.
- Zafiu, R. (2010). *Diversitate stilistică în româna actuală*. Editura Universității din București.

De la comunicarea tradițională la comunicarea digitală: continuități și transformări în limbajul secolului XXI

Rada Sorin
Școala Gimnazială „Aice Voinescu”

Comunicarea este una dintre dimensiunile esențiale ale existenței umane, iar limba este principalul instrument pentru realizarea acesteia. De-a lungul timpului, formele de comunicare s-au schimbat în strânsă legătură cu evoluțiile sociale, culturale și tehnologice. În societățile tradiționale, comunicarea era predominant orală sau scrisă, realizată în contexte bine definite și reglementate, însă în secolul al XXI-lea, asistăm la o creștere rapidă a comunicării digitale, care schimbă modul în care limbajul, emițătorul și receptorul interacționează.

Această evoluție de la comunicarea tradițională la cea digitală nu implică o rupere totală, ci mai degrabă o reconfigurare a practicilor lingvistice. Comunicarea tradițională se realiza, în principal, în contexte față în față sau prin texte scrise, respectând convenții clare de limbaj și structură. Discursul oral presupunea prezența fizică a interlocutorilor, utilizarea comunicării nonverbale și adaptarea spontană a mesajului în funcție de reacțiile receptorului. Comunicarea scrisă, la rândul ei, era caracterizată printr-un nivel ridicat de formalitate, coerență și respect pentru normele limbii standard. În acest tip de comunicare, limba îndeplinea funcții bine definite: informativă, expresivă, persuasivă și educativă. Textele erau produse pentru contexte stabile (școală, instituții, presă), iar autoritatea discursului era strâns legată de respectarea regulilor lingvistice și stilistice. Conform lui Ong (1982), comunicarea tradițională favorizează reflecția, argumentarea elaborată și construcția logică a mesajului, întrucât procesul de transmitere este mai lent și mai controlat.

În ziua de astăzi, comunicarea este profund influențată de tehnologiile digitale, care modifică atât forma, cât și funcția limbajului. Comunicarea actuală se desfășoară într-un mediu caracterizat de rapiditate, interactivitate și accesibilitate. Mesajele sunt adesea scurte, fragmentate și integrate cu elemente vizuale sau audio, ceea ce conduce la apariția unui discurs multimodal (Kress, 2009).

Spre deosebire de comunicarea tradițională, comunicarea digitală adesea lipsește de context fizic și indici nonverbali, ceea ce poate duce la ambiguități în interpretarea mesajelor. Limbajul folosit este informal și adaptat platformei unde este utilizat și publicului, iar diferența dintre comunicarea publică și cea privată devine tot mai subtilă. În același timp, comunicarea digitală favorizează participarea activă, oferind utilizatorilor posibilitatea de a produce și distribui conținut, nu doar de a-l recepționa (Castells, 2009). Această modificare oferă oportunități importante, dar implică și riscuri precum superficializarea discursului, reducerea atenției asupra coerenței și diminuarea respectului pentru normele limbii standard.

Diferențele dintre comunicarea tradițională și cea contemporană se manifestă la nivelul structurii mesajului, al registrului lingvistic și al relației dintre participanții la actul comunicării. Comunicarea tradițională privilegia discursul elaborat, secvențial și normat, în timp ce comunicarea contemporană favorizează viteza, economia de limbaj și expresivitatea imediată.

Cu toate acestea, nu se poate vorbi despre o înlocuire totală a formelor tradiționale de comunicare. În contexte academice, instituționale sau profesionale, normele limbii standard sunt esențiale, iar competențele dezvoltate prin comunicarea tradițională rămân

necesare. Așa cum subliniază Street (2003), noile forme de literacitate nu substituie literacitatea tradițională, dar le completează, formând un sistem complex de competențe în comunicare.

Inovația adusă de comunicarea actuală constă în necesitatea alternării conștiente între registre și medii, ceea ce impune o competență metalingvistică avansată din partea utilizatorilor limbii. Această competență nu se limitează doar la cunoașterea regulilor limbii, ci include și capacitatea de a reflecta asupra limbajului, de a înțelege funcționarea sa în contexte diferite și de a face alegeri lingvistice adecvate scopului comunicării. Utilizatorii limbii trebuie astfel să adapteze discursul în funcție de mediul de comunicare (față în față, scris tradițional, online), de publicul țintă și de nivelul de formalitate solicitat, demonstrând flexibilitate și conștientizare lingvistică.

Educația lingvistică are scopul de a facilita tranziția de la comunicarea tradițională la cea contemporană, echipând elevii cu instrumentele necesare pentru gestionarea eficientă a diversității comunicative. Instituția școlară nu mai poate funcționa exclusiv în baza modelelor tradiționale de predare a limbii, centrate în principal pe normă și pe reproducerea mecanică a regulilor gramaticale, ci trebuie să integreze dimensiunea digitală ca o componentă legitimă a practicii de comunicare. Aceasta implică valorificarea situațiilor autentice de comunicare, analiza critică a discursurilor din mediul online și dezvoltarea abilității de a diferenția între diferite registre de limbaj.

De asemenea, educația lingvistică trebuie să contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare adaptate la realitățile actuale, precum argumentarea în spațiul public, interpretarea mesajelor multimodale și utilizarea responsabilă a limbajului în mediul digital. Elevii trebuie învățați nu doar să comunice corect, dar și să comunice în mod etic, empatic și eficient, fiind conștienți de impactul social al mesajelor lor. Prin promovarea gândirii critice și a competenței metalingvistice, școala poate sprijini formarea unor utilizatori capabili să diferențieze între tradiție și actualitate, contribuind activ la dialogul social și la consolidarea valorilor democratice, morale și etice.

Potrivit lui Cope și Kalantzis (2015), educația modernă trebuie să susțină alfabetizarea, incluzând abilitatea de a interpreta și crea mesaje în diverse formate și contexte. Educația lingvistică trebuie să promoveze nu doar corectitudinea lingvistică, ci și dezvoltarea gândirii etice și critice, responsabilitatea discursului, dar și conștientizarea impactului limbajului asupra celorlalți. Astfel, limba devine un instrument pentru participare activă și etică în viața socială.

Trecerea de la comunicarea tradițională la cea modernă reprezintă o schimbare semnificativă în secolul XXI. Limbajul evoluează pentru a se adapta noilor tehnologii, păstrând totodată funcțiile fundamentale de creare a sensului și de consolidare a relațiilor umane. Comunicarea digitală introduce noi modalități de exprimare și implicare, precum și riscuri care pot influența calitatea discursului.

În acest context, educația lingvistică devine fundamentală pentru formarea unor utilizatori ai limbii în măsura în care sunt capabili să navigheze între tradițional și contemporan, să comunice eficient și responsabil, precum și să valorifice potențialul limbajului în mod conștient. Limba reprezintă un pilon esențial al dezvoltării sociale, iar modul în care este utilizată reflectă gradul de maturitate culturală și civică a societății contemporane.

Bibliografie

- Castells, M. (2009). *Communication power*. Oxford University Press.
- Cope, B., & Kalantzis, M. (Eds.) (2015). *A Pedagogy of Multiliteracies: Learning by Design*. Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1057/9781137539724>.
- Kress, G. (2009). *Multimodality* (1st ed.). Taylor and Francis. Retrieved from <https://www.perlego.com/book/1605684/multimodality-a-social-semiotic-approach-to-contemporary-communication-pdf> (Original work published 2009)
- Ong, W. J. (1982). *Orality and literacy : the technologizing of the word*. Routledge. Originally published: London; New York: Methuen
- Street, B. V. (2003). What's "new" in new literacy studies? Critical approaches to literacy in theory and practice. *Current Issues in Comparative Education*, 5(2), 77–91. <https://doi.org/10.52214/cice.v5i2.11369>

Medierea culturală în predarea limbii engleze. Profesorul ca facilitator al dialogului intercultural

Roșu Maria
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

Într-un context educațional marcat de globalizare și diversitate culturală, predarea limbii engleze depășește dimensiunea strict lingvistică și devine un spațiu de întâlnire între culturi. Prezentul articol analizează rolul profesorului de limba engleză ca mediator cultural, evidențiind importanța medierii în procesul de învățare și dezvoltarea competențelor interculturale ale elevilor. Pornind de la principiile Cadrului European Comun de Referință pentru Limbi și ale Volumului său complementar, lucrarea subliniază necesitatea unei abordări pedagogice centrate pe comunicare autentică, empatie culturală și negocierea sensului.

Educația lingvistică contemporană se desfășoară într-un spațiu caracterizat de interacțiuni culturale permanente, în care limba engleză joacă adesea rolul de limbă de circulație internațională. În acest context, predarea limbii engleze nu mai poate fi redusă la transmiterea de structuri gramaticale și vocabular, ci presupune formarea unor competențe complexe, care includ capacitatea de a comunica eficient și de a media între perspective culturale diferite. Limba devine astfel un instrument de dialog și de construcție a sensului în contexte multiculturale.

Cadrul European Comun de Referință pentru Limbi (Consiliul Europei, 2001) promovează o abordare acțională, în care utilizatorul limbii este considerat un actor social implicat în sarcini comunicative autentice. Această viziune este consolidată în Volumul complementar (Consiliul Europei, 2021), care introduce explicit conceptul de mediere, definit ca abilitatea de a facilita înțelegerea între persoane, texte și culturi. În predarea limbii engleze, medierea culturală devine esențială, întrucât elevii sunt adesea puși în situația de a interpreta mesaje provenite din contexte culturale diferite de cel propriu.

Profesorul de limba engleză are un rol central în acest proces, acționând ca facilitator al dialogului intercultural. Prin selectarea materialelor autentice, prin crearea de situații de comunicare reale și prin stimularea reflecției critice asupra diferențelor culturale, cadrul didactic îi sprijină pe elevi să depășească stereotipurile și să dezvolte o atitudine de deschidere și empatie. Activitățile de tip role-play, dezbateri sau interpretare a mesajelor media permit elevilor să își asume perspective diferite și să negocieze sensuri, contribuind la dezvoltarea competenței interculturale.

Medierea culturală în predarea limbii engleze presupune și valorificarea repertoriului lingvistic și cultural al elevilor. Alternarea codurilor, explicarea conceptelor culturale și compararea practicilor sociale din diferite spații culturale devin strategii pedagogice eficiente, care susțin învățarea prin comunicare autentică. În acest mod, limba engleză nu este percepută doar ca obiect de studiu, ci ca instrument de conectare între culturi și comunități.

Un aspect esențial al medierii culturale în predarea limbii engleze este dezvoltarea capacității elevilor de a interpreta și reformula mesaje provenite din contexte culturale diferite. În activitățile de clasă, acest lucru se poate realiza prin analiza unor texte autentice, materiale audio-video sau situații de comunicare care reflectă diversitatea culturală a spațiului anglofon. Profesorul îi ghidează pe elevi să identifice elemente culturale implicite, valori, norme sociale și perspective diferite, încurajându-i să compare aceste aspecte cu propriile experiențe culturale.

Medierea culturală presupune, de asemenea, sprijinirea elevilor în gestionarea posibilelor neînțelegeri interculturale. În cadrul lecțiilor de limba engleză, pot fi propuse

scenarii de comunicare în care elevii trebuie să clarifice un mesaj, să reformuleze o idee sau să explice un comportament cultural. Aceste activități contribuie la dezvoltarea competenței de comunicare strategică și la conștientizarea faptului că sensul nu este întotdeauna transparent, ci se construiește prin dialog și negociere.

Profesorul de limba engleză are rolul de a crea un climat educațional bazat pe respect, deschidere și curiozitate față de alteritate. Prin încurajarea exprimării opiniilor personale și prin valorizarea diversității de perspective, cadrul didactic sprijină formarea unei identități lingvistice flexibile. Elevii sunt încurajați să își asume rolul de mediatori, nu doar între limbi, ci și între culturi, devenind conștienți de impactul propriilor alegeri lingvistice asupra comunicării.

În acest sens, medierea culturală contribuie la formarea unor competențe transferabile, utile nu doar în context școlar, ci și în viața socială și profesională. Limba engleză devine un instrument de participare activă la dialogul intercultural, iar profesorul, prin demersul său pedagogic, facilitează trecerea de la o învățare formală la una funcțională și reflexivă.

Medierea culturală reprezintă o dimensiune esențială a predării limbii engleze în educația actuală. Profesorul, în calitate de mediator intercultural, facilitează nu doar învățarea limbii, ci și formarea unor competențe necesare pentru participarea activă într-o societate multiculturală. Integrarea principiilor CECRL în practica didactică contribuie la dezvoltarea unei educații lingvistice deschise, reflexive și orientate spre dialog.

Bibliografie

Consiliul Europei. (2001). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: Învățare, predare, evaluare*. Strasbourg.

Consiliul Europei. (2021). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: Volum complementar*. Strasbourg.

Byram, M. (1997). *Teaching and assessing intercultural communicative competence*. Multilingual Matters.

Kramsch, C. (1993). *Context and culture in language teaching*. Oxford University Press.

Lingvistica comparată ca instrument didactic. Studiu de caz asupra indicatorilor de politețe în germană și franceză

Prof. Dr. Ștefan Saulea
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”, Drobeta-Turnu Severin
Liceul Teoretic „Gheorghe Ionescu-Șișești”, Șișești, jud. Mehedinți

Introducere: Paradigmă educațională în secolul al XXI-lea

Într-o eră a globalizării și a mobilității forței de muncă, educația lingvistică a depășit granițele simplei alfabetizări funcționale. Obiectivul central al profesorului modern de limbi străine este formarea „vorbitorului intercultural” – un individ capabil nu doar să producă enunțuri corecte gramatical, ci să navigheze cu succes prin meandrele pragmatice și culturale ale comunicării. În acest context, lingvistica comparată nu mai este doar o disciplină academică de nișă, ci devine un instrument didactic esențial în sala de clasă.

Analiza contrastivă a indicatorilor de politețe în limbile germană și franceză oferă un suport pedagogic potrivit dezvoltării competenței de mediere. Politețea, departe de a fi un simplu set de reguli de etichetă, reprezintă „lubrifianțul” interacțiunii sociale, un sistem complex de protejare a imaginii publice a interlocutorilor. Studiul de față argumentează că utilizarea metodei comparative în predarea acestor structuri accelerează procesul de învățare și cultivă o receptivitate critică față de valorile multiculturalismului.

1. Cadrul teoretic: Teoria actelor de limbaj și „Fața” socială

Pentru a înțelege profunzimea politeții lingvistice, trebuie să apelăm la conceptele fundamentale ale pragmaticii. Erving Goffman (1967) introduce conceptul de „face” (față/imagie socială), definit ca fiind „valoarea socială pozitivă pe care o persoană o revendică prin linia de conduită pe care ceilalți presupun că a adoptat-o în timpul unui contact particular”.

Această idee a fost dezvoltată ulterior de Penelope Brown și Stephen Levinson (1987), care au postulat că majoritatea interacțiunilor verbale conțin acte care amenință imaginea socială (Face Threatening Acts - FTA). Potrivit acestora:

Orice vorbitor rațional va încerca să evite aceste acte de amenințare sau va folosi strategii specifice pentru a minimiza amenințarea, respectând dorința interlocutorului de a fi apreciat (politețe pozitivă) sau de a nu fi împiedicat în acțiunile sale (politețe negativă). (Brown & Levinson, 1987, p. 65).

În procesul didactic, aceste concepte teoretice le permit elevilor să înțeleagă că o traducere literală (calchiere) dintr-o limbă în alta poate conduce la eșecuri comunicaționale serioase, nu din cauza erorilor gramaticale, ci a inadecvării pragmatice.

2. Politețea în limba germană: Strategia distanței și a particulelor modale

Limba germană este adesea percepută eronat ca fiind o limbă „dură” sau „directă”. În realitate, germana posedă un sistem extrem de sofisticat de atenuare a discursului, bazat pe ceea ce Harald Weinrich numește „gramatica textului”.

2.1. Particulele modale (*Abtönungspartikeln*)

Unul dintre cele mai dificile aspecte pentru un elev este stăpânirea particulelor modale (*mal, doch, ja, halt, eben*). Acestea nu au un echivalent semantic direct în română sau franceză, dar joacă un rol crucial în politețe. De exemplu, în cazul unui imperativ:

- „*Gib mir das Buch!*” (Dă-mi cartea!) – sună ca un ordin militar.
- „*Gib mir mal das Buch!*” (Dă-mi și mie/puțin cartea) – particula *mal* reduce caracterul imperativ, transformându-l într-o cerere cooperantă.

Din punct de vedere didactic, profesorul poate arăta cum aceste mici cuvinte funcționează ca „amortizoare” sociale. Fără ele, vorbitorul non-nativ de germană riscă să pară nepoliticos sau agresiv, chiar dacă folosește corect verbele.

2.2. Konjunktiv II și distanțarea ipotetică

Politețea germană se bazează masiv pe modul conjunctiv (Konjunktiv II), care creează o distanță de siguranță între dorința vorbitorului și realitate. În loc de „*Ich will...*”, folosirea lui „*Ich hätte gerne...*” sau „*Könnten Sie mir bitte helfen?*” este obligatorie în contexte formale. Această structură este un exemplu perfect de „politețe negativă”, menită să nu invadeze spațiul decizional al interlocutorului.

3. Politețea în limba franceză: Ritualul și eufemismul

Dacă germana folosește particule pentru a modula tonul, franceza utilizează structura sintactică și formele verbale pentru a construi un „ecran” de curtoazie. Catherine Kerbrat-Orecchioni (2005) subliniază că în spațiul francofon, politețea are un caracter puternic ritualic.

3.1. Vouvoiment și managementul distanței

Spre deosebire de engleză, franceza păstrează o distincție riguroasă între *tu* și *vous*. Totuși, alegerea nu este doar o chestiune de vârstă, ci de „teritoriu simbolic”. Elevii trebuie să învețe că trecerea la *tutoiement* este un proces negociat. În franceză, utilizarea lui *vous* este adesea acompaniată de titluri onorifice (*Monsieur le Directeur*), o practică mult mai frecventă decât în spațiul german modern.

3.2. Condiționalul și interogația negativă

Franceza preferă adesea „ocolișul” lingvistic. O cerere directă este considerată brutală. Astfel, se apelează la:

1. **Condiționalul prezent:** „*Je devrais vous demander...*” (Ar trebui să vă cer...).
2. **Interogația negativă sau atenuată:** „*Ne pourriez-vous pas...?*” (N-ați putea să...?).

Aceste structuri funcționează ca instrumente de „adoucissement” (îndulcire), oferind interlocutorului libertatea simbolică de a refuza fără a strica relația socială.

4. Analiza contrastivă: Puncte de convergență și divergență didactică

Punerea în oglindă a celor două sisteme oferă perspective de fixare pentru elevi:

Criteria	Limba Germană	Limba Franceză
Mecanism principal	Particule modale (<i>mal, doch</i>)	Moduri verbale (Condițional)
Ton	Direct, dar modulat intern	Indirect, circular, eufemistic
Adresare	<i>Sie</i> (formal), <i>Du</i> (familiar)	<i>Vous</i> (foarte frecvent), <i>Tu</i>
Obiectiv	Eficiență însoțită de respect	Mentținerea armoniei prin ritual

Din această comparație, elevul înțelege că a fi politicos în franceză înseamnă adesea a vorbi „mai mult” (folosind mai multe cuvinte pentru a împacheta o cerere), în timp ce în germană înseamnă a folosi „particulele potrivite”.

5. Implicații metodologice: Metode active și mediere

Pentru a integra aceste concepte în sala de clasă, propunem următoarele strategii didactice inovatoare, care răspund exigențelor învățământului modern:

A. Tehnica „Oglizii Pragmatic”:

Elevilor li se prezintă un scenariu (ex: refuzarea unei invitații la o petrecere). Aceștia trebuie să redacteze refuzul în franceză, folosind strategii de atenuare, și în germană, folosind particule modale. Ulterior, se discută de ce o traducere cuvânt cu cuvânt ar putea părea ofensatoare în cultura țintă.

B. Analiza de Corpus și Resurse Digitale:

Utilizarea platformelor video (YouTube, TV5Monde, Deutsche Welle) pentru a observa limbajul non-verbal. Politețea nu este doar verbală; ea implică gesturi, distanță fizică (proxemică) și contact vizual, elemente care diferă între spațiul cultural francez și cel german.

C. Dezvoltarea competenței de literație funcțională:

Elevii învață să descifreze nu doar mesajul explicit, ci și intenția comunicativă implicită. A înțelege că un „*Das ist ja toll!*” (germană) marcat de o anumită intonație poate fi ironic, sau că un „*C'est un peu délicat*” (franceză) înseamnă de fapt „nu se poate”, reprezintă un pas esențial în drumul către atingerea unei competențe avansate de comunicare.

Concluzii

Cercetarea de față demonstrează faptul că lingvistica comparată reprezintă o punte necesară și eficientă între teoria lingvistică și practica didactică de la clasă. Prin analiza contrastivă a indicatorilor de politețe în limbile germană și franceză, am observat că elevii nu doar că își însușesc structuri gramaticale și pragmatice noi, dar își dezvoltă, în mod activ, „inteligenta culturală”. Aceștia încetează să mai vadă limba străină ca pe un set abstract de reguli, devenind conștienți de faptul că limbajul este, în esență, un depozitar al istoriei, al valorilor și al modului unic de gândire al unui popor.

În contextul european actual, marcat de nevoia acută de dialog și negociere, formarea unor competențe de politețe interculturală depășește sfera lingvisticii, devenind o veritabilă formă de educație pentru cetățenie democratică. Elevul capabil să identifice nuanțele de politețe într-o limbă străină este un elev capabil de empatie, de toleranță și de o mai bună înțelegere a diversității care ne definește.

Implementarea acestor studii de caz în procesul de predare-învățare-evaluare transformă ora de limbă străină într-un spațiu al medierii. Așa cum subliniază Michael Byram în lucrarea sa fundamentală despre competența interculturală, rolul nostru, ca profesori, transcende simpla instruire:

„Profesorul de limbi străine nu este un profesor de gramatică, ci un educator care deschide mințile elevilor către alteritate, învățându-i să vadă lumea prin ochii altuia fără a-și pierde propria identitate.” (Byram, 1997, p. 34).

Astfel, prin utilizarea lingvisticii comparate, reușim să oferim elevilor nu doar „unelte” de comunicare, ci și „busole” culturale, esențiale pentru integrarea lor armonioasă în societatea secolului al XXI-lea.

Bibliografie

- Anstın, John L.**, 2003, *Cum să faci lucruri cu vorbe*, Editura Paralela 45, Pitești.
Brown, Penelope; Levinson, Stephen, 1987, *Politeness: Some Universals in Language Usage*, Cambridge University Press, Cambridge.
Byram, Michael, 1997, *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*, Multilingual Matters, Clevedon.

Goffman, Erving, 1967, *Interaction Ritual: Essays on Face-to-Face Behavior*, Anchor Books, New York.

Kerbrat-Orecchioni, Catherine, 2005, *Le Discours en interaction*, Armand Colin, Paris.

Petrescu, Magelona Nicolița (coord.), 2026, *Limba și comunicarea în secolul al XXI lea: metode, culturi și competențe*, Editura Simpozionului, Drobeta-Turnu-Severin.

Searle, John R., 1969, *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language*, Cambridge University Press, London.

Weinrich, Harald, 2003, *Textgrammatik der deutschen Sprache*, Georg Olms Verlag, Hildesheim.

Educația lingvistică în secolul XXI: creativitate, comunicare și depășirea standardizării

Șeandru Monica
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

În contextul secolului al XXI-lea, educația lingvistică este chemată să răspundă unor provocări majore generate de globalizare, diversitate culturală și digitalizare. Articolul de față analizează rolul limbii și comunicării în dezvoltarea competențelor esențiale ale elevilor, raportându-se critic la practicile educaționale tradiționale centrate pe standardizare și evaluare rigidă. Inspirat din discursul lui Sir Ken Robinson privind creativitatea și limitele testelor standardizate, demersul evidențiază necesitatea unei abordări educaționale care să valorifice potențialul individual și expresiv al elevilor. Sunt prezentate metode inovatoare de predare a limbii, precum învățarea prin proiecte, utilizarea tehnologiei digitale, abordările interculturale și gamificarea, care contribuie la dezvoltarea comunicării eficiente, gândirii critice și creativității. Concluzia subliniază importanța transformării educației lingvistice într-un proces flexibil, centrat pe elev, capabil să susțină formarea competențelor necesare unei societăți dinamice și interconectate.

Astăzi, limba și comunicarea reprezintă fundamentul interacțiunii umane, al dezvoltării personale și al participării active în societate. Globalizarea, evoluția tehnologică și diversitatea culturală impun competențe complexe în utilizarea limbajului, capabile să răspundă cerințelor unei lumi interconectate. Noul curriculum românesc pentru liceu pune accent pe formarea unor competențe-cheie, printre care **„limba și comunicare (alfabetizare)”** se află în prim-plan, alături de multilingvism, competențe digitale și expresie culturală, marcând o schimbare paradigmă în educația formală. Scopul acestui articol este să exploreze rolul educației lingvistice în această nouă paradigmă, inspirându-se din discursurile critice privind standardizarea educației, precum cel al lui Sir Ken Robinson (Robinson, 2006) și corelându-le cu exigențele actuale ale curriculumului național românesc.

Limba nu este doar ancorată în reguli gramaticale, ci constituie un instrument dinamic al gândirii, al negocierii sensului și al construcției identității personale și sociale. Curriculumul actual accentuează competențele de comunicare funcționale, integrate în contexte autentice de învățare, nu doar memorarea unor structuri formale. Prin acest demers, elevii sunt provocați să interpreteze, să argumenteze și să producă texte diverse, reflectând nu doar corectitudinea formală, ci și intenția comunicativă, coerența și originalitatea – aptitudini esențiale într-o societate complexă. În mod similar, Sir Ken Robinson susține că sistemele educaționale tradiționale, centrate pe evaluări standardizate, riscă să suprima creativitatea și diversitatea gândirii, punând accentul pe răspunsuri conformiste în detrimentul exprimării personale.

Evaluările standardizate au fost mult timp instrumente dominante în evaluarea competențelor lingvistice, însă ele sunt tot mai des criticate pentru limitarea exprimării autentice. Robinson (2006) subliniază faptul că astfel de evaluări măsoară doar o arie restrânsă de competențe, ignorând abilitatea elevilor de a utiliza limbajul în situații complexe, interactive sau creative. În contextul noii programe curriculare românești, această critică oferă un argument solid pentru dezvoltarea unor alternative de evaluare care să pună accent pe competențele de comunicare reală, pe evaluarea formativă și pe proiecte interdisciplinare care să reflecte utilizările diverse ale limbajului în viața cotidiană și profesională.

Metode inovatoare de predare a limbii în secolul XXI

Pentru a răspunde cerințelor curriculumului modern și spiritului educației centrate pe competențe, predarea limbii trebuie să îmbine metode inovatoare:

1. **Învățarea prin proiecte** – prin activități aplicative, cum ar fi realizarea de podcasturi, bloguri sau materiale video, elevii își dezvoltă competențe reale de comunicare orală și scrisă, punând în practică ceea ce învață într-un mod semnificativ.
2. **Integrarea tehnologiei digitale** – instrumente digitale, platforme interactive și resurse multimedia îmbogățesc procesul de învățare și permit elevilor să construiască și să comunice conținut în mod creativ și colaborativ.
3. **Abordări interculturale** – având în vedere diversitatea culturală, activitățile care promovează dialogul intercultural contribuie la formarea competențelor sociale și cognitive, esențiale într-o societate plurilingvă.
4. **Gamificarea educațională** – jocurile didactice pot motiva elevii și pot facilita integrarea competențelor lingvistice într-un cadru ludic, dar riguros pedagogic.

Aceste metode se aliniază cu orientările curriculare actuale din România, care încurajează dezvoltarea competențelor transversale și aplicarea limbii în contexte autentice de comunicare.

Din perspectiva teoriilor educaționale moderne, profesorul de limbă are un rol esențial în facilitarea învățării active și autodirijate. În paradigma constructivistă, profesorul proiectează situații de învățare autentice și stimulează reflecția critică și cooperarea. Limbajul este conceptualizat nu doar ca obiect de studiu, ci ca instrument de mediere cognitivă, culturală și socială. Această abordare este în concordanță cu orientările curriculare care pun accent pe competențe transversale, autonomie în învățare și adaptarea demersurilor didactice la interesele și nevoile elevilor. Evaluarea formativă, integrată în acest model, sprijină progresul individual și oferă feedback constructiv pentru dezvoltarea competențelor de comunicare într-un mod complex.

Curriculumul național românesc recunoaște explicit importanța competențelor-cheie, iar competența de „limbă și comunicare” este fundamentală pentru dobândirea altor competențe esențiale, precum digitală, civic-socială sau culturală. Această viziune este aliniată cu perspectivele internaționale privind educația competențelor pentru secolul XXI, care subliniază necesitatea dotării elevilor cu abilități de comunicare eficientă, colaborare, gândire critică și creativitate. Integrarea limbii în contexte autentice, evaluarea diversificată și utilizarea pedagogiilor inovatoare contribuie la formarea unor absolvenți capabili să se adapteze provocărilor sociale și profesionale ale viitorului.

Educația lingvistică în secolul XXI trebuie să depășească granițele predării convenționale și ale evaluării standardizate, adoptând o abordare centrată pe formarea competențelor autentice de comunicare. Noul curriculum românesc oferă o oportunitate de transformare, prin accentul pus pe competențe-cheie, autonomie și integrarea învățării în situații reale. Inspirându-ne din critici constructive precum cele ale lui Sir Ken Robinson, putem reimagina un proces educațional în care limba devine un instrument vital al gândirii, al expresiei și al participării active într-o lume complexă și dinamică.

Bibliografie

- Robinson, K. (2006). *Do schools kill creativity?* [TED Talk]. TED Conferences. https://www.ted.com/talks/sir_ken_robinson_do_schools_kill_creativity (Accesat la 21.01.2026)
- Ministerul Educației și Cercetării. (2025). *Programe școlare pentru învățământul liceal – competențe cheie și curriculum* (Comunicat oficial).

Ministerul Educației și Cercetării. (2025). *Programele școlare pentru disciplina Limba și literatura română – trunchi comun și curriculum de specialitate*.
România. (2025). *Repere metodologice pentru proiectarea curriculară și strategii didactice* (Anexă oficială).

**Recenzie: *Cititorul, textul, poemul, teoria tranzacțională a operei literare,*
Louise Rosenblatt**

Serafin Simona-Mria
Profesor de limba și literatura română
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

Autoarea **Louise Rosenblatt** s-a născut în SUA, a urmat cursurile Universității Columbia din New York, iar în Franța la Grenoble învață franceza și se lasă impulsionată spre antropologie de către colega sa de internat, celebrul antropolog Margaret Mead. Obține un doctorat la Sorbonna în 1931 în domeniul littératurii comparate cu tema *L'idée de l'art pour l'art dans la littérature anglaise* în care vorbește despre nevoia de un public care să fie capabil să participe din plin la experiența poetică. Încă de atunci a arătat preocupare pentru importanța educării cititorilor de literatură, pentru receptarea artelor în general, dar și pentru înțelegerea societății, în ansamblul ei. Predă în instituții americane preuniversitare, apoi ajunge professeur de engleză și de științele educației la Universitatea din New York până la sfârșitul carierei.

Lucrarea profesoarei Louise Rosenblatt *Cititorul, textul, poemul, teoria tranzacțională a operei literare*, în traducere din limba engleză de Florentina Sâmișăian, Andrea Ghiță, referent științific Oana Dubălaru, editura ART, 2003 este precedată de o prefață și alcătuită din 7 capitole urmate de un epilog. În realizarea ei, autoarea a fost puternic influențată de mulți filozofi printre care John Dewey, William James, Charles Peirce, John Austin sau Eduard Sapir.

În *Prefață* autoarea precizează că această lucrare își propune să exploreze natura procesului de lectură, pretinzând că înțelegerea potențialităților și a dificultăților ei ca mijloc de comunicare este vitală, fiind subliniată contribuția cititorului în relația tranzacțională, bidirecțională cu textul. Ea își pune întrebări despre ce anume din text crează reacții cititorului și peacă și ea precum filozofii contemporani ei de la premisa că observatorul influențează ceea ce observă, astfel lectura oricărei opere literare este incontestabil o experiență individuală, unică, implicând mintea și emoțiile unui cititor particular.

În capitolul 1, *Cititorul invizibil*, autoarea subliniază că de-a lungul secolelor, lumina a căzut fie pe carte, fie pe autor, cititorul stând în umbră, fiind ignorat, intențiile și scopurile sale fiind invizibile. După ce analizează reacțiile mai multor cititori, autoarea constată că fiecare dintre ei a fost activ, a avut diferite reacții, nu acționat asemenea unei benzi goale care doar ar fi înregistrat în mesaj gata construit, fiecare a fost implicat în construirea unei opere pentru sine.

În capitolul 2 *Poemul ca eveniment*, autoarea folosește termenul *poem* pentru a desemna orice operă literară și se referă la întreaga categorie de tranzații estetice dintre cititori și texte, indiferent de genul literar al acestora. Astfel poemul poate fi văzut ca un eveniment în timp, el nefiind un obiect sau o entitate ideală, ci se creează pe parcursul unei întâlniri, al unei interacțiuni dintre cititor și text. Cititorul îi aduce textului experiența sa trecută și personalitatea sa actuală, poemul fiind trăit în timpul întâlnirii cititorului cu textul.

În capitolul 3 *Lectura eferentă și lectura estetică*, autoarea face diferența între cele două tipuri de lectură și se subliniază că un cititor al oricărui tip de text trebuie să valorifice experiența trecută și să încerce să construiască înțelesuri din simbolurile codate. În lectura non-estetică, atenția cititorului se focalizează pe ceea ce îi rămâne în memorie după lectură, informația pe care vrea să o rețină, cum ar fi o soluție logică la o problemă. Pentru a desemna acest tip de lectură în care principala grijă a cititorului este cu ce va rămâne după lectura alege termenul *eferent*, derivat din latină, având sensul de *a lăuda, a*

duce cu sine. Prin contrast, în *lectura estetică*, atenția cititorului se îndreaptă spre ce se întâmplă în timpul actului lecturii. Autoarea mărturisește că, deși la fel ca un cititor eferent al unui text de lege, în *lectura estetică*, atenția cititorului este direcționată către ceea ce trăiește pe parcursul lecturii în relație cu textul respectiv. Astfel, pentru ca o operă literară să ia ființă, cititorul trebuie să-și concentreze atenția către tranzația dintre el și text adică activitatea plăcută a minții care se lasă sedusă de atracțiile călătoriei în sine, Louise Rosenblatt recunoscând că nu există o linie de demarcație clară între *lectura eferentă științifică sau expozitivă* pe de o parte și *lectura estetică*.

În capitolul 4, *Recrearea unui poem*, autoarea pleacă de la ideea că un element de creativitate există chiar și în cel mai simplu act de lectură, deoarece cititorul este la fel de adâncit într-un proces creativ care se desfășoară cu mult sub pragul conștient. Prin urmare, cititorul conștientizează imaginea, ideile, stările mentale, dar nu poate conștientiza propriile răspunsuri la acestea. Pentru autoare este important să contracarezi ideea că opera literară a reprezentat doar un substitut sau o simplă experiență virtuală și, în schimb, să evidențiezi că este o modalitate experiențială personală unică, o extindere a granițelor pentru personalitățile și lumile noastre.

În capitolul 5, *Textul : deschidere și constrângere*, autoarea admite că lectorul poate uneori să împărtășească registrele afective acceptate social, alteleori poate să le modifice sau să se abate de la ele și recunoaște că niciun autor nu scrie fără să se gândească la un potențial cititor, el scrie, de fapt, pentru el însuși în ipostaza de cititor, de aceea, autorul trebuie să-și creeze imaginea cititorului căruia i se adresează. Acest lucru face ca textul să reprezinte mijlocul prin care autorul direcționează atenția cititorului, din acest motiv, autorul a privit viața dintr-un anumit unghi, a selectat ceea ce speră că îi va îndeplini scopul de a vedea de a auzi sau de a simți ceva anume. În cartea sa scriitoarea subliniază cum, concentrându-se asupra lumii pe care o recrează, cititorul se simte pentru o vreme eliberat de propriile preocupări și că dialoghează cu o altă minte, cu o altă lume.

În capitolul 6, *Căutarea "poemului în sine"*, Louise Rosenblatt afirmă că un poem poate fi cunoscut doar printr-o experiență individuală, dar nu se identifică cu aceasta. Fiecare experiență individuală a unei opere literare lasă ceva deoparte sau adaugă ceva individual. Este adevărat că experiența nu va fi niciodată pe măsura operei. Viața unei opere nu este cu siguranță a sa proprie, ci depinde de materialul de viață în schimbare pe care cititorii din diferite epoci l-au adus textului. Cu alte cuvinte, de-a lungul veacurilor sau de-a lungul biografiei unui individ, viața operei constă în istoria evenimentelor individuale de lectură sau a experiențelor trăite de cititor.

Capitolul 7, *Interpretare, evaluare, critică*, pleacă de la întrebări precum : *Ce înseamnă această operă pentru mine ? Ce efect produce asupra mea ? Îmi oferă plăcere ? Ce fel de plăcere și în ce măsură ? Cum se modifică ființa mea prin prezența și sub influența operei respective ?* scriitoarea oferă și răspunsuri, dar ele confirmă că răspunsul general la aceste întrebări este acela care pune în evidență valoarea intrinsecă a operei literare, dar și rolul principal al cititorului când întâlnește textul, acela de a avea o experiență estetică completă. De aceea, când intrăm și trăim în interiorul operei literare, participăm cu toate resursele minții noastre la cuvintele și la structura acesteia pentru a obține un transfer cât mai direct al experienței. Cu cât cititorul este mai sofisticat, cu atât este mai bine echipat pentru a accepta sau respinge modelele obișnuite și pentru a le vedea limitele sau beneficiile. Pe măsură ce se angajează în dialogul cu textul, cititorul stabilește ipoteza, are așteptări cu privire la ceea ce va urma și folosește aceste elemente ca direcții care îl ajută să selecteze răspunsurile posibile. În egală măsură, opinia unui critic îl ajută pe cititor să înțeleagă mai profund natura acelei experiențe, deoarece criticii pot revela potențialitățile textului prin răspunsuri diferite, poate mai sensibile și mai complexe decât ale noastre. Este posibil ca un critic să fi dezvoltat o conștientizare mai profundă și mai

coerentă a conceptelor literare, etice, sociale sau filozofice pe care le aduce în tranzacția literară și astfel ne poate oferi repere pentru a descoperi ipotezele care stau la baza propriilor noastre răspunsuri. Cititorul are un potențial receptiv deosebit fiind un fel de amplificator pentru ceea ce desprinde din text. Prin intermediul textelor, individul poate împărtăși cunoașterea și înțelepciunea ce stă la baza culturii noastre. Pentru cititor, opera literară este un tip important de tranzacție, el aduce în lectură propriul său temperament și experiența tranzacțiilor anterioare. El trăiește un proces de gestionare a unor situații noi, atitudini noi sau valori pe care le poate respinge, revizui sau asimila în contextul propriului univers de referenți.

În Epilog, autoarea susține că a încercat să dezvolte o filozofie a literaturii și a predării acesteia. Ea a explicat de ce și în ce circumstanțe, lectura operelor literare ar putea avea o valoare estetică intrinsecă. A valorificat experiențele sale de predare care au ajutat-o să înțeleagă că o abordare personală a operei literare de către fiecare cititor este mai importantă pentru asimilarea unor astfel de perspective sociale decât interpretarea tradițională și consideră că schimbul de idei între studenți este stimulat pentru dezvoltarea abilității de lectură critică și autocritică. A concluzionat că, deși limbajul este generat social el va fi întotdeauna internalizat în mod individual în tranzacțiile cu mediul înconjurător. În diferite momente sociale și culturale, fiecare individ, fie că este vorbitor, ascultător, scriitor sau cititor, aduce în tranzacții un rezervor lingvistic experiențial personal, rezultat din tranzacțiile anterioare.

În concluzie, atât scriitorul cât și criticul apelează la acumulările personale privind experiența lingvistică într-o tranzacție de tip du-te-vino care ghidează atenția selectivă și direcționează procesul de sinteză și de organizare.

Forme și perspective ale comunicării în societatea viitorului

Stanciu Amalia
Liceul Teoretic Doctor Victor Gomoiu

Educația contemporană se desfășoară într-un context marcat de transformări rapide, generate de evoluția tehnologiei, de diversificarea mediilor de comunicare și de intensificarea contactelor interculturale. Limbajul, ca instrument fundamental al relaționării umane, cunoaște o permanentă adaptare la aceste schimbări, devenind mai flexibil, mai dinamic și mai complex. Comunicarea nu mai reprezintă doar transmiterea de informații, ci un proces activ de construire a sensului, de colaborare și de integrare socială. În societatea viitorului, școala are rolul de a forma competențe de comunicare adaptate noilor realități culturale și digitale, valorificând atât tradiția limbii române, cât și deschiderea spre dialog intercultural și inovare metodologică.

1. Forme moderne ale comunicării

Dezvoltarea tehnologică a determinat apariția unor forme variate de comunicare care completează limbajul tradițional: comunicarea digitală, vizuală, multimedia și colaborativă. Aceste modalități facilitează accesul rapid la informație și permit exprimarea ideilor într-un mod creativ și interactiv.

În mediul educațional, utilizarea platformelor online, a aplicațiilor educaționale și a resurselor multimedia transformă procesul de predare-învățare într-un act participativ, stimulând implicarea elevilor și dezvoltarea competențelor de literație digitală.

2. Comunicarea și diversitatea culturală

Globalizarea aduce în prim-plan necesitatea dialogului intercultural. Comunicarea devine un instrument de apropiere între oameni, de cunoaștere reciprocă și de valorizare a identității culturale. Studiul limbii și literaturii române contribuie la formarea conștiinței culturale, în timp ce deschiderea spre alte limbi și culturi dezvoltă toleranța și empatia.

Educația modernă promovează respectul față de diversitate și integrarea valorilor culturale într-un cadru educațional incluziv, în care fiecare elev își poate exprima identitatea și poate învăța să comunice responsabil.

3. Rolul cadrului didactic în dezvoltarea competențelor de comunicare

Profesorul devine mediator al comunicării și facilitator al învățării, utilizând metode active și strategii didactice inovatoare. Dezbaterile, lucrul în echipă, interpretarea textului și proiectele interdisciplinare creează contexte autentice de comunicare, în care elevii își dezvoltă gândirea critică și capacitatea de exprimare.

Integrarea tehnologiei în activitatea didactică nu înlocuiește dialogul educațional, ci îl completează, oferind noi posibilități de explorare și colaborare.

4. Perspective ale comunicării în educația viitorului

Comunicarea educațională a viitorului se va caracteriza prin interdisciplinaritate, adaptabilitate și creativitate. Accentul se va pune pe formarea competențelor, pe învățarea pe tot parcursul vieții și pe dezvoltarea capacității de a utiliza limbajul în contexte variate.

Astfel, comunicarea devine nu doar o abilitate școlară, ci o competență esențială pentru integrarea socială și profesională, contribuind la formarea unor indivizi autonomi, responsabili și capabili să participe activ la viața comunității.

Concluzii

Formele și perspectivele comunicării în societatea viitorului reflectă schimbările profunde ale lumii contemporane. Prin îmbinarea tradiției lingvistice cu inovația tehnologică și deschiderea interculturală, educația are misiunea de a forma comunicatori competenți, capabili să utilizeze limbajul în mod creativ, critic și responsabil. Comunicarea rămâne fundamentul dezvoltării umane și al progresului societății.

Bibliografie

- Cucoș, Constantin (coord.). Pedagogie. Iași: Polirom, 2014.
- Ionescu, Miron. Didactica modernă. Cluj-Napoca: Dacia, 2003.
- Pânișoară, Ion-Ovidiu. Comunicarea eficientă. Iași: Polirom, 2015.
- Cerghit, Ioan. Metode de învățământ. Iași: Polirom, 2006.
- UNESCO. Education in a Changing World – Perspectives on Communication and Culture, 2021.
- Council of Europe. Common European Framework of Reference for Languages (CEFR), 2020.

Perspectiva divină în filosofia limbajului

Prof. Dr. Șulț Cristina
Colegiul Național Pedagogic ”Ștefan Odobleja”

Textul care abordează frontal problema limbajului este *Cratylus*¹, cunoscutul dialog platonician. Constantin Noica valorifică din punct de vedere filosofic acest dialog, văzând în el o “mare lecție despre cuvânt și limbă; ”o lecție mai durabilă, poate, decât aceea a tratatelor de lingvistică de astăzi.”² Limbajul aici e căutat la **limita** lui și dincolo de ea. Numele dialogului (Kratilos; **kr**□s = *cap, vârful de munte, limită, extremitate*³) și numele interlocutorului său (**Socrate; Sokos = cel puternic**⁴) indică faptul că nu este urmărită semnificația curentă a cuvintelor, ci puterea intimă, forța acestora. În scopul de a dibui cheia limbajului, Socrate caută tocmai legătura intimă dintre numele lucrului și **numele în sine (forma ideală - modelul)**. Există deci, pe de o parte, **nume primitive și nume derivate**.⁵ Se presupune că **numele primitive** ar fi fost potrivite de zei, în timp ce **numele derivate**, ar fi fost date de oameni. Platon se întreabă dacă nu cumva ceea ce le-a despărțit a fost Turnul Babel?⁶

Nu departe de aceste considerații, se situează și A. R. Gu non-dare în capitolul *Limba păsărilor* din lucrarea omonima vorbește despre un limbaj misterios, numit **limba păsărilor**.⁷ Păsările sunt văzute ca simboluri ale îngerilor, ale stărilor superioare. Având în vedere această considerație, lingvistul citat sublinia faptul că “limba păsărilor ar putea fi numită limba îngerilor și ar avea drept corespondent în rândul nostru, al oamenilor - **limbajul ritmat**.”⁸ O tradiție islamică, consemnează A. R. Gu non, spune că Adam ar fi folosit în Paradis un limbaj ritmat; limba siriacă (**a iluminării solare, angelică** și manifestată în centrul ființei umane).⁹ Mergând ceva mai departe, am putea specula faptul că, nu întâmplător, cărțile sacre sunt scrise în versuri, adică în acel limbaj ritmat. Acestea nu se constituie ca simple poeme sau cărți menite a delecta, ci ele prezentau învățăminte superioare. S-ar putea spune, în general, că științele și artele nu au devenit profane decât în urma unei eliberări de orice element tradițional și, evident, de orice valoare cu implicații superioare.

Poate că nu întâmplător s-a vorbit și despre o așa-zisă magie a cuvintelor; doar ele ar fi fost capabile să comunice, grație energiilor înmagazinate, cu ființele superioare.

Un alt experiment, realizat în scopul descoperirii “limbii originare”, este consemnat de Andrei Oișteanu în lucrarea *Mythos si logos*.¹⁰ Suveranul Scoției, James al IV-lea, la aproape trei secole de Frederic al II-lea, a izolat, la fel ca și acesta, doi nou-născuți pe o insulă. Au fost lăsați acolo în grija unei femei mute, deci lipsiți și ei de orice stimul verbal. Conform tradiției perioadei respective, se aștepta ca cei doi să vorbească în limba ebraică. Era perioada Renașterii, când se învăța ebraica și se studia *Cabbala și Talmudul*. Potrivit unei legende talmudice, consemnate de același autor, mai sus menționat, pentru a nu fi ucis de regele Nimrod, Abraham ar fi fost ascuns după naștere într-o peșteră. Permițându-i-se după câțiva ani să părăsească acel spațiu, Abraham a început să vorbească în **sfânta limbă ebraică**.¹¹ Potrivit lecturilor la îndemână și care profețeau un așa-zis spirit renescentist și care a dăinuit în cultură o perioadă de timp, “îngerii nu înțeleg decât ebraica,”¹² adică limba în care Dumnezeu a transmis oamenilor unele taine ale vieții și morții deopotrivă.

O altă referință îl vizează pe Herodot, care în opera sa, *Istoriei*, vorbește despre dorința lui Psammetihos de a afla cine au fost “cei dintâi dintre toți oamenii.”¹³ Pentru aceasta, el a încredințat unui păstor de capre doi prunci, spre a fi crescuți într-o colibă a stânei și alăptați de capre. Cam după doi ani de izolare, cei doi copii au început să strige cuvântul **bechos**, care înseamnă *pâine* în limba frigiană. Unii cercetători consideră că **bechos** este doar o onomatopee care redă behăitul caprelor. Totuși, cuvântul **bechos**, cu

sensul de *pâine*, este atestat în inscripțiile frigiene. Probabil este vorba de o rădăcină indo-europeană, care se regăsește și în limbile anglo-saxone: de exemplu, germ. **backen** = a coace; engl. **baker** = brutar.

Din toate acestea, am putea deduce, deci, că a existat o primă limbă a începuturilor, ca apoi cele ce au urmat, nereproducând decât într-o anumită măsură trăsăturile acesteia, precum considerau învățații Renașterii.

După cum s-a putut observa, cuvântul capătă putere și mai mare ca urmare a abordării sale în manieră filosofică, și, astfel, a contribuit la definirea statutului integral al omului. Cuvântul pornește din dorința de verbalizare a oamenilor, ceea ce denotă vitalitatea acestora, dar și din aspirația de a aduce toate sistemele verbale de comunicare către un început, adică spre o limbă a începuturilor și care, din păcate, s-ar fi pierdut cândva.

Nu putem gândi ideea că la început a existat o singură limbă, adică un trunchi comun, fără să ne referim la supremația divinității și la învățăturile sintetizate în paginile *Bibliei*. Această carte a înțelepciunii, *Biblia*, consemnează că limba începuturilor ar fi fost ebraica. În primul rând, trebuie avută în vedere și prioritatea acesteia din punct de vedere cronologic. Ideea este susținută și prin considerațiile lui Paul Zumthor care notase că “numai ebraica era pură de vreme ce era anterioară păcatului.”¹⁴ Însă, cei care susțin ideea divină a limbajului, aduc date privitoare la faptul că Adam ar fi primit de la Dumnezeu o limbă care s-ar fi pierdut la Babel. Efectuând o conștientă lectură a *Bibliei*, constatăm, însă, aceeași ipoteză a diversității limbilor. Ba mai mult, la o interpretare serioasă și profundă, pierderea comunității lingvistice, aservirea față de popoare de o altă limbă ar reprezenta semnul mâniei divine, al pedepsei ce necesita o izbăvire într-un mod suprem. Ce ne-ar împiedica să nu ne întrebăm dacă multitudinea limbilor presupune o evidentă stare de păcat!? Oare, respectivul aspect desemnează caracterul omului pe pământ, situația concretă a acestuia în lume, faptul că trebuie să se exprime în chip diferit? Cum este posibil, ca-n toate limbile, faptele consemnate de *Biblie*, de exemplu, să fie aceleași, exprimarea oamenilor - alta. Oare, va mai exista o zi ca aceea a începuturilor, când se vor aduna toate neînțelegerile oamenilor, când vor dispărea urmele rupturii și se va recrea umanitatea primordială și limbajul corespondent? Omul, spre a se manifesta, a avut nevoie nu doar de o limbă, dar și de un loc anume, pe care să-l populeze și să-l stăpânească: oraș sau templu. Se știe că, în vechime, un astfel de oraș era reprezentat de Ierusalim sau Babilon. Chiar a fost nevoie de un asemenea spațiu măreț ca puterea divină să se poată manifesta, pedepsind într-un mod dramatic și devastator? Am putea, astfel, oferi și o interpretare asupra simbolisticii turnului. Mai mult decât orice, credem că acesta ar putea chiar desemna înverșunarea transcendenței sau, dimpotrivă, certitudinea divinității că, oricât s-ar strădui, omul în lupta pentru menținerea vieții, totuși vă izbândi doar El, cel Atotputernic, restul fiind învins, plătind tributul infatuării, care, până la urmă, este tot un păcat. Orașul și deopotrivă turnul sunt creații omenești, care, mai apoi, au devenit spațiul de prizonierat al propriilor aspirații și puteri, atribute pedepsite în mod capital de divinitate. Omul a fost supus unor asemenea situații dramatice tocmai pentru a învăța să creadă în supremația transcendentului. Și astfel, încet-încet, Turnul Babel devine mit. De ce motive profunde a fost însuflețit, probabil, nu poate răspunde decât mitologia, la care apelăm atunci când istoria sau oricare altă știință nu oferă date suficiente. Este adevărat că, de vreo douăzeci de ani încoace, numele Babel apare tot mai des în titluri de cărți, reviste, rareori desemnând ceva precis, constituindu-se mai degrabă într-o metaforă ce trimite la o problemă de actualitate. Turnul Babel ține mai curând de simbol, idol, imagine fără model, dat fiind inexistența, în plan fizic, a unui astfel de fenomen/obiect. Oare, ne este îngăduit să ne întrebăm în ce măsură rămânerea împreună a oamenilor și comunicarea într-o singură limbă reprezentau un păcat? De ce după dramaticul potop, Dumnezeu poruncise

repopularea întregului pământ? Ce dorea să-i învețe pe muritori? Să nu respingă ideea existenței doar a unui singur Dumnezeu?! Nu cumva Babelul ar fi reprezentat însăși această respingere și, implicit, a unei singure limbi.

Iată în acest sens câteva versete relevante:

“În vremea aceea era în tot pământul o singură limbă și un singur grai la toți.

Purcezând de la răsărit, oamenii au găsit în țara Senaar un șes și au descălecat acolo.

Apoi au zis unul către altul:

„Haidem să facem cărămizi și să le ardem cu foc!” Și au folosit cărămida în loc de piatră, iar smoala în loc de var.

Și au zis iarăși:

„ Haidem să ne facem un oraș și un turn al cărui vârf să ajungă la cer și să ne facem faimă înainte de a ne împrăștia pe fața a tot pământul!”

Atunci s-a pogorât Domnul să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor.

Și a zis Domnul:

„ Iată, toți sunt de un neam și o limbă au și iată ce s-au apucat să facă și nu se vor opri de la aceea ce și-au pus în gând să facă.

Haidem, dar, să Ne pogorâm și să ne amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul.”

Și i-a împrăștiat Domnul de acolo în tot pământul și au încetat de a mai zidi cetatea și turnul.

De aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.”¹⁵

Facerea 11, 1-9

În textul biblic, așa cum urmează el în succesiunea capitolului, Babelul nu este locul unde apare limbajul. Acest loc ar fi fost Edenul. Astfel, conform *Capitolului I din Biblie*, la fiecare etapă a creației sale, Dumnezeu a zis: „de nouă ori glasul său se ridică astfel, poruncă absolută dată haosului, din pragul a ceea ce curând avea să fie limbajul, dar care, pură manifestare a transcendenței, deocamdată nu este.”¹⁶ În cel de-al doilea Capitol, apare vorbirea articulată, sub formă de monologuri, fază de inițiere a oricărei comunicări: dublu semn de la Dumnezeu către om, în vreme ce Adam, la rândul lui, dă nume animalelor, apoi salută apariția femeii. Povestea păcatului este dezvăluită în cel de-al treilea Capitol, pe parcursul a cinci versete dialogate. Într-un monolog, Dumnezeu rostește judecata păcatului și anunță pedeapsa. Pe scheletul acestui ansamblu narativ, este schițată fabula despre Babel, prilej de introducere a comunicării mutuale colective: „Apoi am zis unul către altul.”¹⁷ Am putea remarca faptul că din acel moment, limbajul, înzestrat cu toate puterile sale, poate fi expus în toate limbile, îngăduind individului și grupului să se determine reciproc.

Astfel, relația dintre om și lume, întărită și datorită limbajului ce tot mai mult se îmbogățește, se interiorizează. Este știut faptul că omul nu a putut evolua ca ființă istorică și socială doar grație însușirii limbajului. Nu întâmplător trăim (și nu doar noi, cei de astăzi, avem acest sentiment, ci ființa umană, în general!) gândind că adevăratele valori ne sunt transmise prin intermediul cuvintelor, dar pe care trebuie să le descoperim. De fapt, suntem datori ca, prin formația noastră, să fim călăuziți și de astfel de idealuri. Cu cât știm mai multe, cu atât suntem mai capabili să descoperim tâlcul, transmis prin limbaj. Fiecare limbă are o istorie a sa și, deci, are înmagazinate niște etape care oferă și astăzi o putere ascunsă și valorizantă.

În anul 1678, Richard Simon¹⁸ respinge ideea că limba ebraică ar fi creație divină tocmai pentru faptul că orice limbă pornește de la om. Însăși epopeea sumeriană *Eumerkar*, echivalentă a povestirii despre Babel, vorbește despre existența unei limbi unice, limbajul pur - dar al zeilor.

În ciuda tuturor discuțiilor care s-au purtat referitor la ipoteza că limbajul ar fi o creație divină, cea mai mare parte a specialiștilor pornesc în cercetările științifice de la premisa onomatopeică și chiar interjecțională a limbajului. Având datoria de a oferi și păreri personale, dezvoltate, evident, ca urmare a studiilor întreprinse, specificăm menținerea unei păreri în apropierea ipotezei onomatopeice și interjecționale în formarea și evoluția limbajului. Însă, așa cum credem că ar fi bine, ne menținem în sfera unei precauții creștinești și, dacă tot recunoaștem supremația Lui în toate, tot astfel nu putem părăsi definitiv ipoteza esenței divine a limbajului.

NOTE:

1. Noica, Constantin, cf. Platon, *Interpretare la Cratylos*, București, Editura Științifică Și Enciclopedică, 1978, p. 155.
2. *Ibidem*, p. 156.
3. *Ibidem*, p. 156.
4. *Ibidem*, p. 103.
5. *Ibidem*, p. 104.
6. *Ibidem*, p. 162.
7. Guenon, Rene, *Simboluri ale științei sacre*, București, Editura Humanitas, 1978, p. 57-58.
8. *Ibidem*, p. 58.
9. *Ibidem*, p. 58.
10. Oișteanu, Andrei, *Mythos și logos*, București, Editura Nemira, 1997, p. 127.
11. *Ibidem*, p. 128.
12. *Ibidem*, p. 130.
13. Guenon, Rene, *op. cit.*, București, Editura Humanitas, 1978, p. 60.
14. Zumthor, Paul, *Babel sau nedesăvârșire*, Iași, Editura Polirom, 1998, p. 85.
15. *Ibidem*, p. 86-87.
16. *Ibidem*, p. 89.
17. *Ibidem*, p. 90.
18. *Ibidem*,

Limbă și comunicare în secolul xxi: metode,culturi,competențe

Țăpârdea Constanța Valentina
Școala Gimnazială Bala

Lucrarea analizează metamorfoza actului comunicațional sub influența paradigmei tehnocentrice a secolului XXI. Într-o lume interconectată, limba încetează să mai fie un simplu instrument de transmitere a informației, devenind un ecosistem complex în care se intersectează literația digitală, inteligența artificială și competența interculturală. Articolul explorează noile metode de interacțiune mediată și necesitatea redefinirii setului de competențe necesare cetățeanului global pentru a naviga între tradiția lingvistică și inovația tehnologică.

Secolul XXI a debutat sub semnul unei revoluții informaționale care a deconstruit barierele spațio-temporale ale comunicării. Dacă în secolele trecute limba era privită ca un sistem stabil de semne, astăzi asistăm la o „lichiditate” a limbajului. Simpozionul de față ne oferă cadrul necesar pentru a chestiona modul în care metodele clasice de predare și utilizare a limbii se adaptează unor culturi hibride, emergente în spațiul virtual.

Metodologia comunicării s-a diversificat prin integrarea tehnologiilor de ultimă generație. Observăm trecerea de la comunicarea liniară la cea **multimodală**.

- **Sintaxa digitală:** Apariția „netspeak”-ului – un hibrid între limbajul scris și cel vorbit, caracterizat prin economie lingvistică (abrevieri, acronime) și utilizarea elementelor vizuale (emoji) pentru a suplini absența comunicării non-verbale.
- **Rolul Inteligenței Artificiale:** Integrarea modelelor de limbaj (LLM) în redactarea și traducerea textelor impune o nouă metodă de lucru: *prompt engineering*. Capacitatea de a dialoga cu algoritmi devine o sub-competență lingvistică esențială.

Globalizarea a impus limba engleză ca *lingua franca*, însă acest fenomen nu a dus la o omogenizare culturală totală, ci la ceea ce sociologii numesc **glocalizare**.

- **Competența interculturală:** În secolul XXI, a cunoaște o limbă străină nu mai înseamnă doar stăpânirea gramaticii, ci înțelegerea contextului cultural. Erorile de pragmatică culturală în mediile de afaceri sau diplomatice internaționale pot fi mai costisitoare decât greșelile de sintaxă.
- **Culturile virtuale:** Comunitățile online își dezvoltă propriile idiolecte, creând bariere de înțelegere pentru cei din afara grupului, ceea ce fragmentează spațiul public global în „bule de filtrare”.

Adaptarea la noul mediu necesită un profil de competențe transdisciplinare:

1. **Literația critică:** Capacitatea de a analiza sursele de informare și de a detecta fenomenul *fake news* sau manipularea prin limbaj.
2. **Adaptabilitatea stilistică:** Trecerea fluidă de la registrul formal (e-mail instituțional) la cel informal (platforme de colaborare instantanee).
3. **Inteligența social-emoțională mediată:** Gestionarea empatiei în interacțiunile asincrone, unde feedback-ul imediat lipsește.

„Limba este singura patrie a scriitorului, dar în secolul XXI, această patrie are granițe digitale invizibile.”

Studiul limbii și al comunicării în prezent nu poate fi disociat de contextul tehnologic și cultural. Metodele de predare și învățare trebuie să integreze dimensiunea digitală, nu ca pe un accesoriu, ci ca pe un element constitutiv al competenței de comunicare. Provocarea simpozionului nostru rămâne aceea de a găsi echilibrul între conservarea patrimoniului lingvistic și îmbrățișarea inovațiilor care facilitează dialogul global.

Bibliografie orientativă:

1. Crystal, D. (2006). *Language and the Internet*. Cambridge University Press.
2. Jenkins, H. (2009). *Confronting the Challenges of Participatory Culture: Media Education for the 21st Century*. MIT Press.
3. Pânișoară, I. O. (2015). *Comunicarea eficientă*. Editura Polirom.

Optimizarea competențelor de comunicare în secolul al XXI-lea: Abordări integrate și dialog intercultural la vârsta școlară mică

**prof. înv. primar Tufiș Corina Mihaela
Liceul Tehnologic "Tudor Vladimiresc".
Structura Școala Gimnazială Cerneți**

În contextul educațional al secolului al XXI-lea, optimizarea competențelor de comunicare la vârsta școlară mică reprezintă un pilon fundamental pentru dezvoltarea armonioasă a personalității elevului. Această etapă nu mai este privită doar ca o simplă achiziție de deprinderi de citit-scris, ci ca un proces complex de integrare a unor abilități diverse care să permită copilului o adaptare rapidă la o lume aflată într-o continuă schimbare. Astfel, educația pentru comunicare trebuie să depășească barierele teoretice ale disciplinelor clasice, devenind un instrument esențial de inserție socială și culturală prin care elevul învață să interacționeze eficient cu ceilalți.

Abordarea integrată a acestor competențe presupune eliminarea barierelor rigide dintre materiile de studiu și utilizarea limbajului ca un liant transdisciplinar. Pentru ca elevii să comunice eficient, este esențial ca vorbele, tonul și gesturile lor să transmită același mesaj, prevenind astfel confuziile. Această armonie trebuie exersată la școală ca parte a unei literații extinse, care îi învață pe copii nu doar să citească litere, ci să descifreze corect emoțiile și intențiile celorlalți. O astfel de alfabetizare socială și emoțională îi ajută să înțeleagă profund mesajele primite și să se exprime clar, transformând lectura și scrierea în instrumente vii de interacțiune. Prin fuziunea dintre ariile curriculare și realitatea imediată, elevul nu doar învață cuvinte noi, ci deprinde strategii de ascultare activă și empatie, transformând actul comunicativ într-o experiență de învățare autentică.

Această viziune integrată este completată de necesitatea stringentă a dialogului intercultural, având în vedere diversitatea tot mai mare a colectivelor de elevi. Vârsta școlară mică reprezintă perioada optimă pentru modelarea atitudinilor de toleranță și curiozitate față de alteritate, deoarece copiii sunt în faza formării reperelor valorice. Educația interculturală are rolul de a dezvolta o minte deschisă și un spirit critic capabil să recunoască și să respingă stereotipurile.

În practică, optimizarea acestor procese se realizează prin metode care favorizează cooperarea în detrimentul competiției individuale, oferind elevilor cadrul necesar pentru a-și exersa abilitățile sociale. Atunci când aceștia participă la proiecte comune sau jocuri de rol ce simulează situații de viață diverse, sunt puși în situația de a negocia înțelesuri și de a respecta perspective diferite de ale lor, dezvoltându-și astfel toleranța și capacitatea de adaptare. Învățarea prin cooperare reușește să transforme clasa dintr-un simplu spațiu de instruire într-o veritabilă comunitate de învățare, unde dialogul intercultural se manifestă natural prin rezolvarea de sarcini comune. Această abordare este esențială deoarece, așa cum susține Ungureanu (2012, p. 84), „*integrarea eficientă în grup presupune nu doar schimbul de informații, ci și capacitatea elevului de a se armoniza cu ceilalți prin acceptarea diversității ca o formă de bogăție colectivă*”. Astfel, competența de comunicare devine un ansamblu dinamic de cunoștințe și atitudini care îi permit elevului să navigheze cu succes printre provocările complexe ale unei societăți globale în continuă schimbare.

În concluzie, pregătirea elevului de vârstă școlară mică pentru exigențele complexe ale secolului actual necesită o strategie pedagogică inovatoare, axată pe fluiditate, integrare și un respect profund pentru diversitate. Această etapă educațională nu trebuie să se mai limiteze la o simplă transmitere de informații, ci să vizeze formarea unei structuri interioare capabile să proceseze realități multiple. Trecerea de la simpla memorare a

normelor gramaticale sau a regulilor de limbaj la aplicarea lor activă în contexte multiculturale și interdisciplinare asigură formarea unui cetățean nu doar informat, ci capabil de dialog autentic și colaborare constructivă. Într-o lume în care barierele comunicaționale se multiplică paradoxal în era digitală, școala are datoria de a cultiva acea deschidere mentală care permite transformarea fiecărei interacțiuni într-o oportunitate de învățare.

Optimizarea comunicării rămâne, prin urmare, un proces continuu de modelare a spiritului, unde claritatea exprimării și receptivitatea față de celălalt devin pilonii fundamentali ai unei educații de succes. Această abordare transformă actul didactic dintr-o rutină academică într-un exercițiu de democrație trăită, pregătind elevul să navigheze cu echilibru și empatie printr-un peisaj social tot mai eterogen. În final, succesul pedagogic se măsoară prin capacitatea copilului de a folosi cuvântul nu doar ca pe un simbol abstract, ci ca pe o mână întinsă spre celălalt, consolidând astfel bazele unei societăți incluzive și armonioase, în care comunicarea servește binelui comun.

Bibliografie

- Cucoș, C. (2014), *Pedagogie*. Ediția a III-a, Editura Polirom, Iași
Ionescu, M. (2011), *Instrucție și educație*, Editura ASCR, Cluj -Napoca
Nedelcu, A. (2008), *Fundamentele educației interculturale. Diversitate și incluziune în educație*, Editura Polirom, Iași
Ungureanu, D. (2012), *Educația integrată și școala incluzivă*, Editura Eurostampa, Timișoara

Educația lingvistică în secolul XXI: metode pedagogice moderne

Vasilcan Monica
Liceul Tehnologic "Dierna" Orșova

Educația lingvistică în secolul XXI a evoluat spre dezvoltarea competențelor transversale, punând accent pe comunicarea eficientă, gândirea critică, creativitate și colaborare, prin metode moderne precum învățarea bazată pe proiecte, utilizarea tehnologiei digitale și abordările multimedia, adaptate contextului globalizat.

O comunicare eficientă reprezintă capacitatea de a exprima idei clar, coerent și persuasiv, în scris, verbal și prin mijloace digitale.

Alfabetizare digitală și media desemnează acea abilitate de a accesa, analiza, evalua și crea mesaje media într-o varietate de forme.

Gândirea critică reprezintă analizarea informațiilor pentru a emite judecăți de valoare fundamentate, esențială în era "fake news".

Creativitatea și inovație în această eră reprezintă generare de noi idei și soluții în procesul de comunicare.

Colaborarea și comunicarea interculturală desemnează abilitatea de a lucra în echipe diverse și de a interacționa eficient într-un context internațional.

Din aria metodelor pedagogice moderne sunt amintite:

- Învățarea bazată pe proiecte (Project-Based Learning - PBL): Elevii își dezvoltă abilitățile de comunicare rezolvând probleme reale.
- Abordarea multimedia: Utilizarea video-urilor, blogurilor, podcast-urilor și prezentărilor digitale pentru a comunica mesaje.
- Învățarea colaborativă: Utilizarea platformelor online (ex. Google Workspace, Teams) pentru a lucra în echipă la documente partajate.
- Flipped Classroom (Clasa inversată): Elevii studiază materialul teoretic acasă, iar timpul din clasă este alocat dezbaterilor și activităților de comunicare.

Asupra ultimei metode enunțate doresc să redau o atenție sporită, considerând-o utilă și extrem de eficientă în procesul de învățare, dar și predare-evaluare.

Una dintre temele actuale ale formărilor de specialitate pentru profesorii de limba română și de limbi moderne este aceea a clasei inversate (în franceză «classe inversée» sau «renversée», în engleză "flipped classroom"). Dar ce este clasa inversată și care este utilitatea ei? Cum putem crea o clasă inversată și cum poate fi ea integrată în una sau mai multe activități de predare? Poate fi adaptată la sistemul românesc de predare și care este impactul acesteia asupra dezvoltării abilităților elevilor, asupra achizițiilor acestora? Poate constitui o formă de evaluare alternativă? Sunt întrebări pe care și le pune orice profesor dornic să își adapteze metodele de predare-evaluare.

Pentru mediul universitar din lumea întreagă, aceasta nu este o noutate, fiind inventată în urmă cu câteva secole. În cadrul seminariilor, fiecare student venea cu „lecția învățată de acasă” fiind pregătit ca în cadrul seminarului să dezbată, să pună întrebări, să își pună întrebări și să caute răspunsuri împreună cu ceilalți participanți la discuție, sub îndrumarea titularului de curs sau seminar. Inversarea unei clase înseamnă inversarea modului obișnuit de predare: elevii sunt provocați să parcurgă un conținut înaintea orelor de curs, tocmai pentru a fi în măsură să-l pună în practică și astfel să-și verifice înțelegerea conceptului. Mesajul clasei inversate este acela că „elevul este cel care învață”, metoda creând condițiile favorabile pentru învățarea durabilă.

Acest concept a devenit din ce în ce mai popular, tot mai mulți profesori din întreaga lume își schimbă modul de a realiza activitatea la clasă trecând de la modelul tradițional la un model mai practic și mai liberal. Acest model se bazează pe o idee foarte

simplă: timpul valoros în clasă ar fi mult mai bine utilizat dacă l-am folosi pentru a interacționa și pentru a-i face pe elevi să lucreze împreună în echipe sau în binom. În acest caz și profesorul nu ar mai acapara cu prelegeri activitatea de predare, ci ar ajuta la demonstrarea practică a teoriei, fiind doar ghid pentru elevii care vor învăța prin descoperire și prin exersare.

Eric Mazur, profesor de fizică la Universitatea Harvard, a fost primul care a experimentat clasa inversată, în anul 1990. Metoda s-a răspândit relativ repede, fiind practică cu succes în Statele Unite și Canada. În Europa a fost experimentată în Franța și Germania. La momentul actual, metoda este subiect de formare continuă în cadrul unor școli de vară ce se desfășoară în întreaga lume. Cynthia Eid-Fadel, vice-președinte al Federației Internaționale a Profesorilor de Franceză – F.I.P.F., Marc Oddou, fondatorul platformei MOdu FLE, Marcel Lebrun, teoretician și pedagog, specialist în domeniu, Philippe Liria, formator CLE International, sunt câțiva dintre specialiștii care au demonstrat utilitatea metodei în realizarea activităților de predare – învățare – evaluare eficiente, moderne și pe placul elevilor.

Potrivit opiniei specialiștilor, clasa inversată este mai mult o filozofie decât o metodă didactică, dar din momentul în care și-a dovedit utilitatea diminuând efortul profesorilor care încercau să explice teoria înainte de a o demonstra practic, implicând elevii care sub îndrumarea profesorilor experimentează, ca apoi să ajungă la teorie prin intermediul concluziilor obținute la sfârșitul experimentelor, aceasta devine o metodă didactică modernă preferabilă celei tradiționale. Este o modalitate de abordare a predării, de a regândi ceea ce se face în clasă pentru a îmbunătăți experiența de învățare, un instrument aflat la îndemâna profesorului ce-și poate adapta activitățile și obiectivele în funcție de cerințele elevilor, de structura socio-afectivă a clasei de elevi, integrând astfel și elevii cu cerințe educaționale speciale (C.E.S).

Modelul tradițional de predare se bazează pe prelegeri, în care profesorul explică un subiect, după care indică temele pentru acasă, pe care elevul trebuie să le rezolve, de cele mai multe ori singur, pentru că în clasă nu este suficient timp pentru a rezolva toate tipurile de exerciții.

În sistemul tradițional, predarea se realizează în două etape. În primul rând, există transferul de informații: profesorii comunică cunoștințele. Apoi elevii asimilează cunoștințele și trebuie să fie capabili să le folosească în exerciții. Una dintre marile problemele ale acestui model de predare este faptul că profesorul are un rol activ în timp ce elevul deține rolul pasiv. Cu cât profesorul este mai activ, cu atât elevii se simt mai puțin implicați în acest proces, de aici intervenind plictiseala, lipsa de interes a elevilor pentru materia predată, pentru studiu în general, lipsa de atenție și de concentrare.

Clasa inversată își propune să inverseze rolurile. Rolul activ revine elevilor, pe când profesorul devine ghid, îndrumător. Procesul este următorul: elevii primesc informații, cursuri sub formă de resurse online (de obicei videoclipuri) pe care le pot viziona acasă, în loc de teme, care vor fi realizate în clasă sub formă de experimente, activități, proiecte de grup și schimburi care vor da o semnificație reală conținutului academic. De aici ideea de clasă „inversată”, obiectivul fiind trecerea de la un model centrat pe profesor la un model centrat pe elev pentru a satisface nevoile individuale.

Modelul tradițional era justificat în epoca în care nu aveam alte alternative de transmitere a informațiilor, dar acum când tehnologia permite acest lucru, când sistemul educațional românesc se confruntă cu lipsa manualelor școlare pentru anumite discipline sau la anumite clase, când manualele existente sunt depășite, nu-și mai găsește utilitatea. Este timpul să renunțăm la predarea tradițională, mult prea academică pentru generațiile digitale de elevi și să regândim educația. Tehnologiile au devenit omniprezente, deci e timpul să ne adaptăm metodele de transmitere a informațiilor, chiar să acceptăm

telefoanele mobile și tabletele care pot fi folosite la clasă în scop didactic, în orice moment al lecției. Există o multitudine de platforme digitale care pot fi accesate de pe aceste dispozitive tocmai pentru a ușura evaluarea elevilor, există teste online ce pot fi administrate elevilor și care oferă o evaluare obiectivă. Ba mai mult, fiecare profesor poate crea propriul test pe aceste platforme educaționale și pe care le poate administra elevilor. Important este să vrem să folosim potențialul instrumentelor Web și să dăm elevilor posibilitatea de a învăța experimentând ceea ce le place.

Clasa inversată are și ea 2 etape:

1. elevul studiază acasă teoria, în ritmul lui, și poate să facă acest lucru sub diferite forme: lecția din manual sau din diverse documente, lecturi propuse de profesor, să vizioneze videoclipuri, *podcast*-uri, să utilizeze diverse aplicații digitale;

2. în clasă, elevul încearcă apoi să aplice cunoștințele dobândite acasă prin rezolvarea exercițiilor propuse de profesor. În aceste condiții, atenția nu se mai axează pe profesor, ci pe elevii care vor putea să interacționează, să se ajute reciproc. În acest timp, profesorul poate să se concentreze mai mult asupra lucrului cu elevii aflați în dificultate.

Avantajele acestui model sunt multe, aproape că nu există dezavantaje. Principalul lucru este libertatea pe care o oferă, elevii nemaifiind forțați să stea rigizi ore întregi, fără să vorbească, să pună întrebări care să „deranjeze”. Acum elevii pot interacționa cu profesorul, cu ceilalți elevi, pot avea schimburi de idei, păreri, pot pune tot felul de întrebări și mai ales pot experimenta. Profesorul nu mai este obligat să repete la nesfârșit aceleași lecții la ore, ci are timp să discute cu fiecare grup sau elev în parte, are timp să se ocupe de elevii cu cerințe educaționale speciale, are timp să reia un experiment care nu a reușit din prima. Își asumă rolul de tutore, este mereu disponibil, ceea ce permite elevilor să învețe prin descoperire, să înțeleagă mai bine ceea ce au citit acasă. Nemaifiind o figură autoritară, profesorul poate observa mai bine care sunt nevoile de formare ale fiecărui elev, prin faptul că relațiile de comunicare dintre elev-elev și elev-profesor sunt deschise și destinate. De aici și rezultatele școlare mult îmbunătățite.

Rolul profesorului este acela de a însoți elevul în elaborarea unor sarcini complexe. Timpul disponibil în sala de clasă poate fi folosit pentru alte activități bazate pe învățare, cum ar fi pedagogia diferențiată și învățarea bazată pe proiecte, dar permite și profesorului să organizeze activități și proiecte de grup care îi vor ajuta pe elevi să comunice mai bine între ei, să colaboreze eficient. Astfel, cu ajutorul profesorului, elevul va avea o imagine mai concretă a cunoașterii pe care o dobândește singur.

Cel care a contribuit cel mai mult la dezvoltarea acestei metode este pedagogul german Falko Peschel, care a enunțat principiile metodologice fundamentale ale clasei inversate: învățarea prin descoperire, rezolvarea de probleme, creșterea stimei de sine, activități orientate care să încurajeze autonomia pentru cel care învață. Concret, această metodă de predare se supune unor principii precum organizarea eficientă a timpului de lucru cu obiective etapizate, muncă practică, realizarea de proiecte educaționale centrate pe elev și pe nevoile sale de învățare.

Potrivit lui Peschel (citată de către Marcel Lebrun) clasa inversată presupune mai multe dimensiuni:

- o deschidere la nivel organizațional: regula condițiilor generale (loc, timp ...);
- o deschidere metodică: un dispozitiv de învățare care pune elevul pe primul loc;
- deschiderea spre conținut: transformarea curriculum-ului într-un plan de învățare deschis;
- deschiderea socială: definirea obiectivelor ce fac referire la managementul clasei, structura cursurilor, un plan de predare pe termen lung, relațiile sociale, condițiile de muncă, elaborarea regulilor;
- o deschidere personală: relația dintre profesor-elev sau elev-elev.

Clasa inversată este o modalitate de a spori interacțiunea dintre elevi în clasă și de a personaliza contactele dintre elevi și profesori, o abordare care încurajează elevii să-și asume responsabilitatea pentru învățarea lor, o clasă în care profesorul supraveghează învățarea, nu transmite informații, elevii absenți nu pierd nici o informație prețioasă, astfel că nu rămân în urmă cu învățarea, o clasă în care elevii sunt implicați în procesul de învățare, un loc în care fiecare elev poate obține ajutor individualizat și orientat.

Clasa inversată este o învățare bazată pe un proiect bine structurat, diferit de proiectul didactic pe care orice profesor îl realizează, dar care are un scop și obiective bine definite, activități etapizate, ușor de realizat, rezultate așteptate palpabile și evaluabile. Predarea limbii române și a limbilor moderne în secolul XXI nu se mai limitează la reguli gramaticale, ci se concentrează pe **funcționalitate**, transformând elevul dintr-un receptor pasiv într-un **creator de conținut**, capabil să navigheze într-o lume digitalizată și multiculturală.

Bibliografie:

1. Eid-Fadel, C., 2017, *Atelier « La classe inversée »*, stagiul « *Universités du Monde* », Nisa, Franța;
2. Lebrun, M. et Lecoq, J., 2015, *Classes inversées : enseigner et apprendre à l'endroit!*, Éditions Canopé;
3. philliria.wordpress.com/

Literatura în predarea limbii franceze: între competență lingvistică și formare culturală

Vintilescu Elena
Colegiul Național „Gheorghe Țițeica”

Literatura reprezintă o resursă valoroasă în predarea limbii franceze, oferind contexte autentice de utilizare a limbii și acces direct la universul cultural francofon. Prezentul articol evidențiază rolul textului literar în dezvoltarea competențelor lingvistice și interculturale ale elevilor, subliniind importanța lecturii ca instrument de reflecție, empatie și comunicare. Se argumentează că integrarea literaturii în lecțiile de limba franceză contribuie la formarea unei competențe de comunicare autentice și la apropierea elevilor de valorile culturale ale spațiului francofon.

Predarea limbii franceze presupune nu doar însușirea unui sistem lingvistic, ci și contactul cu o cultură bogată, diversă și profund ancorată în tradiția literară. Literatura oferă un cadru privilegiat pentru explorarea limbii în contexte autentice, în care vocabularul, structurile gramaticale și registrele de limbaj sunt integrate în situații semnificative. Prin intermediul textului literar, elevii intră în contact cu moduri de gândire, valori și perspective culturale care depășesc limitele manualului școlar.

În acord cu principiile Cadrului European Comun de Referință pentru Limbi (Consiliul Europei, 2001), lectura textelor literare contribuie la dezvoltarea competențelor receptivă și productivă, dar și la formarea competenței interculturale. Textele literare permit interpretarea sensurilor, exprimarea opiniilor personale și negocierea semnificațiilor, aspecte esențiale ale comunicării autentice. Literatura devine astfel un instrument de mediere între cultura de origine a elevilor și cultura francofonă.

Profesorul de limba franceză are rolul de mediator cultural, selectând texte adaptate nivelului lingvistic al elevilor și ghidând procesul de lectură și interpretare. Fragmentele literare, poeziile sau textele narative scurte pot fi valorificate prin activități de discuție, scriere creativă sau dramatizare, care stimulează implicarea activă a elevilor. Aceste activități favorizează dezvoltarea empatiei și a gândirii critice, contribuind la înțelegerea alterității culturale.

Integrarea literaturii în predarea limbii franceze sprijină, de asemenea, dezvoltarea competenței de comunicare orală și scrisă. Elevii sunt încurajați să își exprime opiniile, să interpreteze personaje și situații și să relaționeze experiențele literare cu propria realitate. Astfel, literatura devine un catalizator al dialogului și al reflecției, consolidând legătura dintre limbă și cultură.

Utilizarea literaturii în predarea limbii franceze oferă elevilor posibilitatea de a explora limba în contexte expresive și simbolice, în care sensurile nu sunt întotdeauna explicite, ci necesită interpretare. Acest proces stimulează gândirea critică și capacitatea de a formula ipoteze, competențe esențiale în învățarea unei limbi străine. Prin lectura textelor literare, elevii sunt încurajați să observe nuanțele limbajului, registrele stilistice și expresivitatea discursului, dezvoltându-și sensibilitatea lingvistică.

Literatura facilitează, totodată, medierea culturală, deoarece textele literare reflectă realități sociale, istorice și culturale specifice spațiului francofon. Profesorul de limba franceză poate valorifica aceste texte pentru a discuta teme universale precum identitatea, relațiile interumane, valorile sau conflictul dintre tradiție și modernitate. Prin raportarea la propriul context cultural, elevii dobândesc o înțelegere mai profundă a alterității și își dezvoltă empatia culturală.

Activitățile didactice bazate pe literatură pot include interpretarea personajelor, rescrierea unor fragmente dintr-o perspectivă diferită sau realizarea unor dialoguri inspirate

din text. Aceste demersuri sprijină dezvoltarea competenței de comunicare orală și scrisă și transformă lectura într-o experiență activă, participativă. Literatura devine astfel un spațiu de dialog între elev, text și cultură, în care limba franceză este utilizată ca instrument de exprimare personală.

Rolul profesorului este acela de a media relația dintre elev și text, adaptând conținuturile la nivelul de competență lingvistică și ghidând procesul de interpretare. Prin acest tip de abordare, literatura nu este percepută ca un element abstract sau inaccesibil, ci ca o resursă vie, capabilă să stimuleze interesul pentru limbă și cultură.

Literatura reprezintă un instrument esențial în predarea limbii franceze, facilitând dezvoltarea competențelor lingvistice și culturale într-un mod integrat. Prin valorificarea textului literar, profesorul contribuie la formarea unor elevi capabili să comunice, să interpreteze și să înțeleagă diversitatea culturală. Predarea limbii franceze prin literatură susține o educație profund umanistă, orientată spre dialog și deschidere culturală.

Bibliografie

- Consiliul Europei. (2001). *Cadrul european comun de referință pentru limbi*. Strasbourg.
- Consiliul Europei. (2021). *Cadrul european comun de referință pentru limbi: Volum complementar*. Strasbourg: Consiliul Europei.
- Cuq, J.-P., & Gruca, I. (2005). *Cours de didactique du français langue étrangère et seconde*. PUG.

Les Méthodes Actives

Laura Vlad
C.N.P. « Șt. Odobleja »

Ce que c'est.....

- Une famille d'approches pédagogiques qui permettent:
  - l'apprentissage en faisant quelque chose (ex. réfléchir, critiquer, créer) à partir des connaissances, au-delà de l'écoute d'un exposé ou de la lecture d'un texte;
  - l'autoréflexion sur les actions posées;
  - d'appliquer, d'analyser, d'évaluer et de synthétiser;
- Des approches où les apprenants sont cognitivement actifs et au centre de leur processus d'apprentissage.
- Un continuum d'activités où les apprenants ont de plus en plus de contrôle sur leurs apprentissages: quiz, discussions, études de cas, jeux de rôle, projets.....

Comment ça fonctionne?

- L'enseignant présente un problème ou une tâche claire à réaliser en lien avec la matière en utilisant des critères de réussite bien définis. Exemples d'activités:
  - discussion en dyade; la méthode du dialogue
  - exploration de valeurs et points de vue; les débats critiques
  - travail en profondeur sur les contenus;
  - la méthode du cube
  - la méthode circle time
  - la méthode cooperative learning
  - les jeux de rôle
  - les études de cas
- L'enseignant circule ou accompagne le processus d'exécution de la tâche en précisant, orientant....

En quoi est-ce intéressant?

- Mieux adaptées au développement de savoir-faire et de savoir-être;
- Captent l'attention d'apprenants;
- Maintiennent la motivation et l'intérêt pour la matière;
- Développent la pensée critique, la communication, l'argumentation;
- Permettent à l'enseignant d'offrir de la rétroaction immédiate
- Favorisent la rétention de l'information à long terme;

Qui pourrait y gagner?

- Les enseignants qui veulent ajouter une composante « pratique » à leur cours et accompagner les apprenants dans le développement des compétences;
- Les enseignants qui visent des apprentissages flexibles, transférables à des situations inédites;
- Les enseignants qui veulent vérifier la compréhension des connaissances pendant l'apprentissage;
- Les apprenants qui auront des occasions d'appliquer et de démontrer ce qu'ils ont appris;

Ce que ce n'est pas.....

- Bien que ce soit souvent le cas, il ne s'agit pas nécessairement d'activités pédagogiques:

- observables
  - effectuées en classe
  - réalisées en groupe
  - Il ne s'agit pas de découverte sans supervision. Il est important que les apprenants soient guidés et accompagnés;
- Qu'est-ce qui pose problème?
- L'enseignant a moins de temps pour passer de la matière: il doit faire des choix des contenus;
  - Certaines activités seront plus difficiles à implanter dans de grands groupes;
  - Lorsque les enseignants laissent les apprenants à eux-mêmes;
  - La disposition des salles de classe limite souvent les interactions;
- À quoi faut-il faire attention?
- Au temps de préparation requis;
  - À présenter des activités qui font réfléchir l'apprenant au lieu d'apprendre par cœur;
  - Au niveau d'expertise des apprenants en lien avec le sujet qu'on leur enseigne. Les novices auront plus de mal à expérimenter;
  - Aux résistances des apprenants habitués à être plus passifs;
  - À la nécessité de bien préparer les apprenants en expliquant la démarche et les objectifs attendus;
  - À réactiver les connaissances antérieures;
  - À la structure des activités et au rodage des consignes;
- Qui pourrait y perdre?
- Les enseignants qui valorisent la quantité d'information transmise plutôt que l'apprentissage des apprenants;
  - Les enseignants qui souhaitent garder un grand contrôle sur leur classe;
  - Les enseignants qui composent mal avec le risque;
  - Certains apprenants qui, malgré tout, ne participent pas;

Bibliographie

Dehaene, S. Apprendre! Le talent des cerveaux, le défi des machines, 2018, Odile Jacob
Desjardins, J. Sénécal, I., La pédagogie active, 2016
Howden, J. Kopiec, M., Ajouter aux compétences: enseigner, coopérer et apprendre au postsecondaire, Chenelière, 2000

Limba și comunicarea în secolul al XXI-lea

Vulpe Gica

Liceul Tehnologic „Tudor Vladimirescu” – Structura Școala Gimnazială Cerneți

În secolul al XXI-lea, limba și comunicarea se află într-un proces continuu de transformare, care este influențat puternic de globalizare, digitalizare și evoluțiile tehnologiei. Comunicarea nu mai este limitată la formele tradiționale orale și scrise, ci se extinde în spațiul virtual, unde limbajul capătă noi funcții, forme și semnificații. Limba devine astfel nu doar un instrument de transmitere a informației, ci și un mijloc esențial de construire a identității personale și sociale.

Limba reprezintă fundamentul comunicării umane și un element central al culturii și identității naționale. În societatea contemporană, aceasta reflectă schimbările sociale, politice și tehnologice, adaptându-se constant noilor contexte de utilizare. Conform lui Crystal (2011), limba este un sistem viu, aflat într-o continuă evoluție, influențat de mediul în care este folosit.

În zilele noastre, contactul dintre limbi este frecvent, ceea ce duce la apariția fenomenelor de împrumut lexical și hibridizare lingvistică. Limba engleză, de exemplu, are un impact major asupra vocabularului multor limbi, inclusiv asupra limbii române, în special în domenii precum tehnologia, educația și comunicarea online (Crystal, 2003).

Dezvoltarea tehnologiilor digitale a transformat semnificativ modul de comunicare. Rețelele sociale, platformele de mesagerie instant și mediile online au creat noi forme de interacțiune, evidențiind rapiditatea, concizia și utilizarea elementelor vizuale, cum ar fi emoticoanele și GIF-urile. Aceste forme de comunicare influențează structura limbajului, favorizând prescurtările, acronimele și un stil informal (Baron, 2008).

Comunicarea digitală nu înlocuiește formele tradiționale de comunicare, mai degrabă le completează, oferind noi oportunități de interacțiune și facilitând schimbul rapid de informații la nivel local, național etc. Prin intermediul platformelor online, indivizii pot comunica în timp real, indiferent de distanță, pot colabora în spații virtuale și pot avea acces la o diversitate largă de perspective culturale și lingvistice. Astfel, mediul digital contribuie la democratizarea comunicării, permițând exprimarea liberă a opiniilor și participarea activă la viața socială și profesională.

Cu toate acestea, comunicarea digitală ridică numeroase provocări, în special în ceea ce privește corectitudinea limbii și claritatea mesajului. Utilizarea frecventă a prescurtărilor, a limbajului informal și a elementelor vizuale, poate conduce la simplificarea excesivă a discursului și la pierderea nuanțelor semantice sau a mesajului transmis. În lipsa unor repere clare de context, mesajele pot fi interpretate greșit, generând confuzii sau conflicte. Potrivit lui Baron (2008), mediul online favorizează un stil de comunicare rapid și spontan, care poate afecta respectarea normelor lingvistice și structura coerentă a mesajului.

Competențele de comunicare ale utilizatorilor, în special ale tinerilor, sunt influențate semnificativ de interacțiunea constantă cu mediul digital. Deși aceștia dezvoltă abilități tehnice avansate, există riscul diminuării capacității de exprimare coerentă în contexte formale sau academice. Lipsa exercițiului comunicării față în față poate afecta dezvoltarea empatiei, a abilităților de ascultare activă și a comunicării nonverbale, esențiale pentru relațiile interumane reale.

În acest context, este esențială dezvoltarea unor competențe digitale și lingvistice solide, care să asigure utilizarea eficientă și responsabilă a limbajului în mediul online. Sistemul educațional are responsabilitatea de a facilita formarea unei comunicări corecte,

clare și adaptate diverselor contexte, promovând gândirea critică și conștientizarea impactului mesajelor transmise. În acest mod, comunicarea digitală poate constitui un instrument valoros pentru învățare și interacțiune, menținând, totodată, relevanța formelor tradiționale de comunicare.

În secolul al XXI-lea, educația lingvistică trebuie să țină cont de noile realități ale comunicării, marcate de digitalizare, multiculturalitate și acces rapid la informație. Școala are rolul fundamental de a forma competențe de comunicare eficiente, adaptate atât mediului formal/informal, cât și celui digital, pregătind elevii pentru situații diverse de interacțiune socială, academică și profesională. Potrivit lui Trilling și Fadel (2009), competențele de comunicare și colaborare sunt esențiale pentru succesul în societatea cunoașterii, deoarece acestea facilitează integrarea socială și participarea activă în comunitate.

Educația lingvistică în secolul XXI nu se limitează doar la transmiterea regulilor gramaticale sau memorarea lor; trebuie să promoveze dezvoltarea unei abilități comunicative sofisticate. Acest lucru presupune capacitatea de a crea și de a interpreta mesaje adecvate contextului, de a ajusta limbajul în funcție de interlocutor sau mediu și de a folosi eficient diferite forme de discurs. În acest sens, elevii trebuie încurajați să analizeze critic mesajele cu care se întâlnesc zilnic, mai ales în mediul online, unde informația poate fi ambiguă, incompletă sau manipulatorie.

Totodată, educația lingvistică are responsabilitatea de a forma atitudini corecte față de utilizarea limbii. Dezvoltarea gândirii critice, a empatiei și a respectului pentru diversitatea culturală și lingvistică devine o componentă esențială a procesului educațional. Prin intermediul limbii, elevii învață să își exprime opiniile, emoțiile/gândurile, să argumenteze, să negocieze și să participe la dialoguri constructive, contribuind astfel la consolidarea valorilor democratice și a integrării sociale.

Implementarea tehnologiei în educația lingvistică aduce oportunități importante pentru învățarea activă și colaborativă. Folosirea platformelor digitale, a resurselor online și a instrumentelor multimedia poate crește motivația elevilor și poate diversifica metodele de predare și învățare. În acest context, profesorii au rolul de a îndruma elevii în utilizarea responsabilă a limbajului în mediul online, promovând etica în comunicare și respectarea regulilor limbii.

Limba și comunicarea, în secolul al XXI-lea, sunt caracterizate de un dinamism pronunțat, de o diversitate tot mai accentuată și de o capacitate ridicată de adaptare la noile contexte sociale și tehnologice. Transformările generate de progresul tehnologic și de extinderea mediului digital au redefinit profund modul în care indivizii comunică, influențând atât structura limbajului, cât și funcțiile sale sociale, culturale și educaționale. Comunicarea devine astfel un proces complex care implică, nu doar transmiterea informației, dar și construirea sensurilor și a relațiilor interumane.

În concluzie, este esențial ca utilizatorii limbii să conștientizeze relevanța unei comunicări eficiente, responsabile și adaptate diverselor contexte de interacțiune. Dezvoltarea competențelor lingvistice și comunicative sprijină integrarea socială, participarea activă în procesul democratic și formarea unui gândiri critice. Limba rămâne, astfel, un pilon al relațiilor umane și al progresului societății contemporane, având un rol crucial în definirea identității individuale și colective într-o lume în continuă schimbare.

Bibliografie

- Baron, N. S. (2008). *Always on: Language in an online and mobile world*. Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780195313055.001.0001>
- Crystal, D. (2003). *English as a global language* (2nd ed.). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.5785/20-1-80>

Crystal, D. (2011). *Internet Linguistics* (1st ed.). Taylor and Francis.
Retrieved from <https://www.perlego.com/book/1607289/internet-linguistics-a-student-guide-pdf> (Original work published 2011)
Trilling, B., & Fadel, C. (2009). *21st century skills: Learning for life in our times*. Jossey-Bass/Wiley.